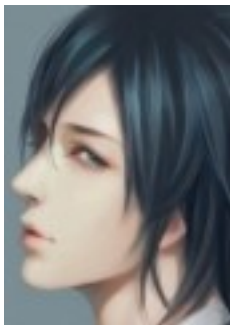

Mi Tiêm (Chân Mây)

Contents

Mi Tiêm (Chân Mây)	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	11
7. Chương 7	13
8. Chương 8	15
9. Chương 9	17
10. Chương 10	19
11. Chương 11	21
12. Chương 12	22
13. Chương 13	24
14. Chương 14	26
15. Chương 15	29
16. Chương 16	31
17. Chương 17	33
18. Chương 18	34
19. Chương 19	36
20. Chương 20	39
21. Chương 21	41
22. Chương 22	45
23. Chương 23	49

Mi Tiêm (Chân Mây)

Giới thiệu

Tác Giả: Thiên Niên Thể Loại: AU, fanfic, hiện đại, nhất công nhất thụ, HE, ấm áp, ngọt ngàoEdit: Thiên Niên

1. Chương 1

“OK”. Người nhiếp ảnh gia giơ cao ngón tay cái, kèm theo một nụ cười thật hài lòng. Akanishi trời sinh đã mang vẻ quyến rũ khôn cùng, chỉ mấy động tác băng quơ ngẫu nhiên đủ thoát lên khí khái rất gợi cảm. Cả đoàn nhân viên đi theo phụ giúp, không chỉ mấy cô gái, vài cánh đàn ông cũng không kiềm được lòng mà phải trầm trồ. Dù đã hợp tác cùng nhau nhiều năm, nhưng mỗi lần nhìn tới vẫn không khỏi ngỡ ngàng.

“Anh Akanishi, qua bên kia nghỉ ngơi lát đi.” Người trợ lý trẻ tuổi tên Sigma đơn đả chạy lại.

Jin hững hờ nhận lấy chiếc khăn mặt, tự mình lau mồ hôi trên trán, “Tôi muốn đi dạo lát. Một mình.” Nhấn mạnh hai chữ cuối cùng, Jin đeo cặp kính râm vào, cảm hơi ngược lên.

Sigma chỉ biết há miệng tròn mắt, bao lời muốn nói đều không thốt nên câu. Làm trợ lý cho Akanishi suốt ba năm nay, cô đương nhiên biết người này một khi đã muốn làm gì thì không ai có thể ngăn. May mắn PV đã quay xong xuôi, phần việc hôm nay coi như hoàn thành trước hạn định, xem chừng Akanishi rất biết điều. Mặc dù là một ngôi sao lớn, nhưng khi làm việc, Akanishi cũng không quá xuề xòa.

Không nhớ đã là lần thứ mấy đến Ý, ai nấy đều biết anh luôn có cảm tình đối với đất nước này, nhưng đây là lần đầu tiên đặt chân tới Florence. Jin dạo bước trên con đường lát đá bên bờ sông Arno, tay thần nhiên đút trong túi quần, ánh nắng trưa chiều biêng biếc nhắc nhở mình trên bức tường bờ đối diện, nhuộm một tầng màu ấm áp.

Mỗi lần đến Ý, anh vẫn luôn né tránh thành phố Florence này. Bởi vì trong tâm luôn nhung nhớ cái khát khao được nắm tay người ấy dưới tán cây dẻ, cùng nhau dạo bước trên con đường lát đá.

Tựa mình vào thành canh, Jin lặng nhìn những đợt lặn tăn dịu nhẹ trên mặt sông Arnold. Dante đã gặp tình nhân của mình tại nơi này. Quả thực là một thành phố đầy lãng mạn.

“Ê ê, người này giống bọn mình quá nè!!” Ống quần Jin chợt bị kéo giật, một giọng nói non nớt vang lên từ phía bên trái anh, đáng ngạc nhiên hơn lại còn là tiếng Nhật.

“Ừ, anh hai đừng phá, ba nói không được làm phiền người khác, như thế là không ngoan, không lễ phép!” Phía bên phải bỗng vang lên một giọng bé con cũng non nớt không kém, mà còn mềm mại hơn phần nào.

Jin xoay người, cúi đầu nhìn, trái phải anh lúc bấy giờ là một trai một gái, bầu má mồm mĩm, trong tay còn cầm cây kẹo ngậm, mắt tròn xoe, tò mò dán chặt nơi anh. Cậu bé đứng bên phải còn không ngượng ngùng mà nín ống quần Jin.

“Chào hai đứa.” Vừa thấy anh chậm rãi ngồi phụp xuống, bé gái với mái tóc lơ thơ liền bỏ kẹo vào miệng ngậm, đôi mắt chớp chớp, lộ vẻ e lệ, thẹn thùng, cả người vì thế cũng hơi rụt về sau.

Ngược lại, cậu bé kia không hề sợ sệt, lập tức bổ nhào vào lòng anh. Jin chưa kịp phản ứng, đôi môi ướt nước dãi đậm mùi kẹo đã hôn bẹp một cái lên má anh. Sau đó cậu bé đắc ý cười khanh khách, “Chú đẹp trai.”

Hai mắt cậu bé títt cả lại, tựa hồ không thấy cả mặt trời, bỗng chốc làm Jin khẽ sững người.

“Anh hai, xuống đi.” Hai má cô bé hơi ửng hồng, tựa hồ đang rất sốt ruột, bờ môi mỏng mím chặt, đôi mắt dài nhỏ được tròn tròn, còn có chút ươn ướt.

Lại một biểu tình quá quen thuộc. Jin chợt ngẩn ngơ. Nơi đất lạ quê người, vô tình gặp gỡ hai đứa bé Nhật Bản, mà ở cả hai còn thấp thoáng hình ảnh người thiếu niên năm xưa. Bản năng chợt trỗi dậy, vòng tay anh ôm cậu bé chặt hơn, miệng anh nhoẻn cười thật dịu dàng và thân thiện với cô bé. Dù chính mình dưới ánh đèn sân khấu có quyến rũ bao nhiêu, với một cô bé nhỏ nhắn như thế thì mấy khí khái ấy chỉ vô dụng. Đã qua rất nhiều năm, bản thân chưa cười đến títt cả mắt như thế, cảm giác không khỏi có chút lạ lẫm.

Nhưng xem chừng nụ cười ấy vẫn hữu hiệu. Cô bé nghiêng đầu nhìn anh một lúc, rồi cũng toét cả miệng đáp trả nụ cười. Bé chậm chậm tiến lại gần, mấy ngón tay múp míp sờ lấy đôi mày của Jin, “Lông mày chú đẹp.”

Lông mày sao... Con tìm trong ***g ngực chợt thất lại, lòng Jin chợt nhói đau. Tốt hơn không nên dọa lũ nhỏ, anh tự dặn mình như thế. Để mặc hai đứa trẻ tựa vào lòng mình, Jin chợt phát hiện bản thân đối với chuyện dỗ dành con nít không chút kinh nghiệm. Thế nên anh chỉ quỳ gối trên đất, đối đáp hai đứa theo bản năng của mình, “Sao hai đứa ở đây thế?”

“Bọn cháu đi mua kẹo.” Cậu bé vui vẻ sờ lấy mấy lọn tóc của Jin, miệng vẫn ngậm kẹo, bô bô trả lời.

“Thế ba mẹ đâu?” Jin có chút ngạc nhiên, hai đứa bé nhìn ra cũng chỉ chừng bốn, năm tuổi, người lớn trong nhà sao lại để chúng tùy tiện chạy nhảy ở ngoài thế này?

Bé gái mân mê mấy ngón tay hết chọc rồi sờ gương mặt anh, tựa hồ không biết chán. Rồi bé ngoan ngoãn đáp, “Ba đang làm việc, bọn cháu không có mẹ.”

Jin khẽ ngẩn người trước lời ấy, nhưng xem chừng hai đứa bé không chút quan tâm hay để ý.

“Để chú đưa bọn cháu về.” Lòng anh chợt trỗi dậy sự tò mò khó tả đối với người ba kia.

“Vâng!” Hai đứa bé không chút ngại ngần mà nắm lấy tay Jin. “Bọn mình về phòng khám của ba đi, nó ở đằng kia kia.”

Cách đó không xa, ngay tại bờ sông Arno, giữa một hàng những căn nhà tựa tựa nhau, nóc nhà màu đỏ, vách tường sơn vàng, kiểu dáng có phần cổ kính. Jin đứng trước cửa, con tim trong ***g ngực bỗng chốc nhảy nhót không thôi, lòng bất giác nôn nao khôn cùng. Hai đứa bé kéo tay anh, vui vẻ đẩy cửa rồi chạy thẳng vào, miệng riu rít gọi, “Ba, ba, bọn con mới quen chú đẹp trai nè!!”

“Chú nào cơ?” Giọng nói mang âm hưởng hơi khàn thế chợt vang lên, khiến cả thân người Jin như đông cứng, con tim tựa hồ muốn ngừng đập. Phải chăng đây chỉ là ảo giác?

“Chú ơ?” Bé gái chạy tới kéo anh. “Vào đi chú. Chú... sao tay chú lạnh thế?”

Cô bé ngẩng nhìn người chú đang ngơ ngác chôn chân tại chỗ, ánh mắt chú chằm chằm hướng về phía người ba đang bước từ trong phòng khám của mình. Bàn tay lạnh như băng được bé nắm cầm khẽ run lên.

2. Chương 2

“Chú nào cơ?” Giọng điệu ngập tràn yêu thương cùng cưng chiều, vừa bước ra, ánh mắt Kamenashi Kazuya đã dồn cả vào đứa con của mình. Cậu bé hớn hờ đứng không yên, khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ bừng, tựa hồ vừa mới chạy bay từ ngoài vào, mồ hôi trên trán vẫn lấm tấm. “Coi con kia, chạy đi đâu mà mồ hôi thế kia.”

Jin ngẩn ngơ trước bóng dáng vừa xuất hiện, cả hơi thở cũng lạc đầu mất, bao ngôn từ đều nuốt trở vào. Người ấy, thế nhưng, không hề nhìn tới anh; toàn tâm toàn ý đều ở tại đứa bé đang nhún nhảy liên chân kia. Đối phương ngồi phụng xuống, nhẹ nhàng dùng khăn tay lau mồ hôi cho cậu bé, thấp giọng dặn dò điều gì đó. Dù anh nghe không được, nhưng có thể nhìn thấy đôi mày hơi nhíu lại như đang trách yêu điều gì.

Là em! Đích thật là em!! Em đã kết hôn, còn sinh con nữa sao?? Bọn nhỏ nói không có mẹ... chẳng lẽ đã ly hôn? Phải túm em mà dè ra hôn, hay đánh mông đây? Đủ loại suy nghĩ nối đuôi nhau nhảy nhót trong đầu Jin. Lòng bồn chồn cùng xôn xao, lại có một ý nghĩ nhỏ nhen khiến chính mình không khỏi buồn cười — thằng bé đáng yêu ngây thơ khi này... lúc này bỗng dưng anh có chút chướng mắt. Nó dễ dàng cướp được toàn bộ sự chú ý của Kazuya như thế... còn khiến Kazuya nhìn nó thật ôn nhu và triu mến...

Hết thấy vẫn nhớ như in.

Gương mặt sắc nét, đôi mày thanh mảnh, ánh mắt hẹp dài, đôi môi mỏng mềm, hết thấy không thay đổi so với trí nhớ của chính mình. Chỉ là một Kazuya cả ngày chỉ biết mỗi Jin, trong lòng cũng chỉ nghĩ đến Jin đã không còn. Ngày ấy, Kazuya luôn thấu hiểu được cảm nhận của mình, lúc nào em cũng đoán được mình đang nghĩ gì, thế nhưng hiện tại, bản thân đã muốn bốc hỏa, em lại chỉ ngồi ở đó, mấy ngón tay mảnh khảnh xoa vuốt lấy mái tóc của thằng bé lộn xộn kia.

“Chú ơi?” Bé gái nghiêng đầu, rút rờ pha lẫn tò mò nhìn người chú xinh đẹp mà bàn tay vẫn nắm chặt, khuôn mặt thanh tú chẳng hiểu sao có phần giận dữ cùng khó chịu.

Không chút phản ứng.

“Chú ơi!!!” Sợ hãi kéo vội lấy ống quần Jin, đôi môi nhỏ đã phịu ra, hai mắt ươn ướt cơ hồ muốn khóc òa, bé không khỏi lo lắng phải chẳng mình và anh hai lỡ dắt người xấu về nhà? Giọng nói mềm mại cũng vì thế trở nên lớn tiếng.

Tiếng gọi ấy lại đánh thức cả Jin và Kazuya.

Ngẩng đầu. Một thân ảnh quen thuộc mà xa lạ, một gương mặt muốn quên cũng không thể liền đập vào mắt Kazuya. Hai bàn tay đang nắm lấy đầu vai con trai chợt co lại, khiến cậu bé la bai bai, “Ba, ba, Akihiko đau~”

“A.” Kazuya vội vàng buông con mình ra, rồi đứng dậy, ánh mắt thoáng vẻ bối rối. Sau đó, anh hít mạnh một hơi, cố giữ vẻ bình tĩnh thường ngày mà đối diện người xưa, “Đã lâu không gặp... Jin.”

“Chịu nhìn anh rồi sao?” Jin nhếch mép cười lạnh, chân sải mấy bước thật dài tới trước mặt người ấy, tay nâng cằm, ép buộc đối phương nhìn thẳng vào mình. “Đã lâu không gặp?” Chỉ muốn nói một câu vậy thôi? Không có lời nào giải thích với anh à?”

Ánh mắt Kazuya vẫn tĩnh lặng tựa mặt hồ yên ổn, đối diện cùng Jin. Vài giây sau, anh nhẹ nhàng đẩy tay Jin ra. Những ngón tay vừa chạm vào nhau, lòng cả hai không khỏi xôn xao mà rung mình. Jin cắn răng, cố chấp nắm chặt tay đối phương vào mình, quyết không buông.

Khẽ thở dài một tiếng, Kazuya chợt gọi, “Ai.”

“Bác sĩ Kamenashi?” Từ cánh cửa bên trái, một giọng nói nhỏ nhẹ rút rờ vang lên. Theo sau đó là một cô gái xinh xắn và hiền thực. “Có chuyện gì sao?”

Ánh mắt cô không tự chủ mà dừng lại ở người đàn ông quyến rũ, khí khái ngời ngời và cao quý trước mặt; cô ngây ngốc tới mấy giây, rồi lại nhìn xuống cái nắm tay thật chặt của hai người, bất giác có điểm khó hiểu không diễn tả được thành lời. Bạn bè sẽ không bắt tay như thế... nó giống đang giữ chặt một người cố chạy trốn thì đúng hơn, nắm tay đến hằn rõ cả mấy khớp xương đốt.

Liếc nhìn thấy ánh mắt của Ai, gương mặt trắng nõn của Kazuya chợt ửng hồng. Anh ho nhẹ vài tiếng, “Ai, cô đưa Akihiko với Kazumi ra quảng trường chơi đi.”

“Vâng.” Ai thành thực bước lên nắm tay hai đứa bé. “Akihiko, Kazumi, bọn mình đi thôi.”

“Không muốn!!!!” Akihiko cong môi, tay ôm chầm lấy chân Jin, khuôn mặt nhỏ còn cò cọ vào ống quần anh. “Con muốn chơi với chú đẹp trai...”

Kazumi lẳng lặng không nói gì. Cô bé chỉ cắn ngón trỏ, trơ mắt nhìn Jin, lệ đã chực trào nơi khóe mắt.

Jin lập tức mềm lòng. Anh vươn tay xoa đầu Akihiko và Kazumi, “Ngoan, hai đứa nghe lời ba, đi chơi đi, lát về chú sẽ chơi với hai đứa.”

“Thật à?” Akihiko tròn xoe hai mắt.

Jin cười thật tươi, gật đầu.

“Vây... ngoan tay đi.” Kazumi giơ ngón út nhỏ bé của mình lên, phụng phịu nói.

“OK.” Jin cúi thấp người, đưa ra ngón út để ngoan cùng cô bé.

Tay Kazuya vẫn bị Jin nắm chặt. Mắt nhìn đến người xưa ôn nhu làm một hành động ngây ngô cùng bọn trẻ, tâm không khỏi triền miên, đôi mắt hơi vẩn lẹ.

“Cả con nữa.” Akihiko cũng bon chen, giơ giơ tay mình lên.

Kazumi buông ngón tay Jin ra, tí mắt cười thật ngọt, rồi xoay người tới bên Ai, “Mình đi thôi đi.”

Mỗi tay dắt một đứa bé, Ai bước về phía cửa. Trước khi rời khỏi, cô theo bản năng mà quay đầu, vừa lúc nhìn thấy bác sĩ Kamenashi bị người đàn ông kia đè sát vào tường, hôn mãnh liệt. Dĩ nhiên là một hình ảnh rất đẹp... đẹp đến mức khiến trái tim cô nhảy nhót cả lên, gương mặt đỏ lựng.

Chỉ còn lại hai người, căn phòng bỗng trở nên im ắng và trống trải. Vì sao bỏ anh, vì sao kết hôn, rồi sinh con... vì sao... vì sao... Bao nhiêu câu hỏi vằn vỹ trong lòng suốt mấy năm vẫn không tìm được câu trả lời. Jin chợt nhận ra, cái hấn cần không phải một đáp án, thân thể như có bản năng của chính mình, nó chân thật và dũng cảm hơn lý trí. Hết thấy mọi góc ngách, tế bào trong con người anh lúc bấy giờ đều đang gào thét cùng một lời, ôm Kazuya, hôn Kazuya. Nghĩ sao, làm vậy, đó là phương châm trước giờ của Akanishi Jin.

Vội vàng, lại có phần hung bạo, đầu Kazuya đập cả vào tường, chưa kịp kêu đau, thân thể hai người đã kề sát nhau, tựa hồ không gì có thể chia cách. Bờ môi nóng bỏng chạm vào, đầu lưỡi vằn vỹ cố mở miệng hấn, rồi lại hung hăng tiến nhập, như muốn nuốt chửng lấy Kazuya. Không kịp giây dựa, hương vị quen thuộc nhiều năm trước liền túm chặt lấy hấn, như từng cơn sóng thần, mỗi lúc một dâng cao, rồi đổ ập xuống, cuốn phăng bao lý trí trong đầu, chỉ vương lại một mảnh toàn tâm tâm ý cùng quyến luyến triền miên. Quả thật, mình vẫn còn yêu người này. Ý nghĩ vừa lóe trong tâm, bàn tay Kazuya đã đặt ở vòng eo người kia.

Cảm giác được sự nhu thuận từ Kazuya, bờ môi đang gắt gao túm gọn anh chợt trở nên dịu hòa, bình ổn hơn, hung hăng thoáng chốc hóa mình thành chòng ghẹo. Mấy ngón tay thon dài lần mò vào áo quần, cái lạnh nơi đầu ngón vừa chạm vào làn da đang dần ấm nóng, khiến Kazuya chợt tỉnh người. Thế nhưng chưa kịp định hồn, anh lại bị cơn vũ bão mang tên Akanishi Jin chộp vồ lấy.

Đôi môi, bờ tai, cái cằm, cánh cổ, xương quai xanh, hết thấy đều được Jin âu yếm bằng bao nụ hôn nồng thắm. Kazuya nhắm nghiền hai mắt, đầu óc đã sớm mê loạn, miệng chỉ phát ra những tiếng hừ nhẹ nhàng mà gọi cảm. Sự tỉnh không còn nằm trong quyền kiểm soát của anh nữa.

Ngón tay Jin lần mò đến lưng quần, chậm rãi tiến sâu hơn, chuông điện thoại bỗng nhiên vang lên. Trừng mở hai mắt, Kazuya vội vàng đẩy anh ra.

3. Chương 3

Hai người dây dưa, giằng co chẳng hề thối giảm, chuông điện thoại reng hết một lần lại một lần, không ý vị bỏ cuộc.

“Điện thoại.” Kazuya liếm môi, vì nhẫn không được mà khàn giọng nhắc Jin về tiếng chuông đang kêu réo liên hồi.

Đôi mày nhíu lại, ánh mắt Jin vẫn khóa chặt trên người Kazuya, tựa hồ sợ một phút lơ lửng, đối phương sẽ chạy mất; rồi anh rút chiếc di động từ trong túi quần.

Kazuya khoanh tay, miệng cười nhẹ. Chỉ nhìn lướt cũng đủ để anh hiểu suy nghĩ trong đôi mắt Jin. Xem chừng năm năm xa cách không hề thuyên giảm sự ăm ỹ giữa hai người. Bất quá... Jin thể nhưng không nhận ra sao? Từ đầu chí cuối, anh căn bản chưa từng nghĩ sẽ trốn chạy. Huống hồ, đây là phòng khám của anh, là nhà anh, có thể trốn đi đâu?

“Tốt nhất là có chuyện!!!” Jin hung hăng xoa xoa tóc, ngữ điệu hậm hực khiến Sigma ở đầu dây bên kia không khỏi rùng mình run sợ.

“Anh Akanishi, anh sắp về khách sạn chưa?” Theo Jin ba năm nay, đây là lần đầu tiên Sigma nghe Jin hăm hực như thế. Cô chỉ đành ủy khuất, thấp giọng hỏi thăm.

Liếc mắt nhìn Kazuya đang đứng ở một bên, Jin không chút doai hoài mà trả lời, “Hôm nay tôi không về.”

“Anh Akanishi!!!” Sigma hốt hoảng. Trước đây cô từng nghe Akanishi là một người hay nổi hứng vô cớ, chỉ làm theo ý mình, nhưng vì bản thân chưa từng trải nghiệm lần nào nên không khỏi ngạc nhiên, “Xảy ra chuyện gì sao?” Bao nhiêu suy nghĩ không hay đồng loạt trỗi dậy trong đầu óc Sigma.

“Đừng nghĩ lung tung.” Jin quan sát ánh mắt đầy thích thú của Kazuya. “Tôi vô tình gặp lại bạn cũ.” Khóe miệng anh khẽ nhếch lên, cười đến xấu xa, “Bọn tôi phải ôn chuyện CÁ ĐÊM.”

Kazuya liền liếc mắt sang chỗ khác, làm bộ không nghe tới ý vị ẩn giấu trong lời kia. Cánh cổ trắng nõn đã ửng đỏ, không tài nào che được cái ngượng ngùng đang dấy lên trong lòng. Anh cười trừ, nhiều năm rồi mà đối với người này, anh vẫn không kiềm được mình.

“Nhưng mà...”

Lời Sigma còn nói chưa xong, Jin đã lạnh lùng buông một câu, “không có nhưng nhị gì hết.” Thế là Sigma chỉ đành ngậm ngùi nuốt lời trở về.

“Còn chuyện gì sao?” Giọng Jin lúc này đã hóa lạnh. Câu hỏi là thế nhưng ai cũng nghe rõ ý ẩn chứa trong nó: biết điều thì nói KHÔNG.

“V...” Sigma ngập ngừng. “Vừa rồi phu nhân Akanishi có gọi điện tới...”

Jin nhướn mày, “bà nói gì?”

“Bà nói anh quay về Nhật rồi thì gọi về cho nhà.”

“Không tự mình nói với tôi sao?” Jin cười lạnh. “Sáng mai tôi về, không trễ thời gian quay đâu. Cứ vậy đi.” Không đợi bên kia kịp ngăn cản, anh đã tự mình cúp máy.

Mắt chạm mắt. Jin chợt nhận ra, ánh mắt Kazuya vẫn luôn dán chặt ở anh, trên miệng còn thoáng hiện một nụ cười dịu dàng chưa kịp thu hồi khi anh nhìn tới. Lòng Jin khẽ hừ một tiếng, gì chứ? Rõ ràng cả con cũng sinh với người khác rồi, sao em có thể mỉm cười như thể chưa có chuyện gì xảy ra? Tuy hăm hực, nhưng nhìn đến đôi mắt ấy, lòng Jin liền mềm nhũn, trong đầu lại dấy lên những thắc mắc cùng quan tâm về cuộc sống của Kazuya suốt mấy năm nay.

Năm năm, Kazuya không còn là thiếu niên xinh xắn ngày trước; hiện tại, em đã là một bác sĩ trưởng thành với ánh mắt kiên định, trầm tĩnh, mang đậm khí khái của một người đàn ông. Kazuya của anh so với ngày trước lại càng quyến rũ. Kazuya của anh càng khiến người ta an lòng mỗi lần nhìn tới. Chỉ sợ chính mình đã không còn quyền gọi em thân mật như thế.

Kazuya đón nhận ánh mắt của Jin, trong lòng bất giác có chút bất an. Lời Jin nói trong điện thoại xem chừng cũng muốn mình nghe. Jin là người kiêu ngạo, năm ấy Kazuya ra đi không lời từ giả, có lẽ Jin sẽ không dễ dàng bỏ qua chuyện này. Thế nhưng bản thân chưa hề đưa ra một lời giải thích thỏa đáng. Hay nói đúng hơn là không thể giải bày... trừ phi Jin không hỏi gì hết...

“Dẹp bỏ ý nghĩ đó đi.” Jin lắc lắc ngón tay. Anh chỉ cần liếc mắt cũng hiểu Kazuya đang nghĩ gì trong đầu. Dù lý do năm năm trước có thể nào, anh cũng nhất quyết phải biết.

“Bọn mình lên lầu đi.” Kazuya bước qua Jin. Đối phương lập tức giữ lấy tay anh. Kazuya chỉ đành cười trừ. “Em chỉ đóng cửa phòng khám, treo băng nghỉ, anh không muốn có người quấy rầy lúc bọn mình nói chuyện chứ?”

Vẫn không buông lỏng, nắm tay tựa hồ thắt chặt hơn.

“Em hứa em sẽ không trốn.” Kazuya nhìn thẳng vào đôi mắt bừng bình tựa một đóa trẻ của Jin; trong phút chốc anh không biết làm thế nào cho phải, lòng có chút nhói đau khi nghĩ đến chuyện năm xưa.

Jin dùng hết sức kéo Kazuya trở vào lòng, bờ môi kề sát bên tai em, “Kamenashi Kazuya, em đừng quên, danh dự của em đã không còn từ năm năm trước.” Em nói em hứa? Vậy người đã từng nói sẽ không rời

bỏ anh là ai? Người đã ra đi không một lời nhắn nhủ hay từ biệt, chỉ để lại một bên giường lạnh lẽo là ai? Kazuya, em nói anh làm sao có thể tin em đây?

Toàn thân Kazuya khẽ run, có lẽ chính mình đã đánh giá thấp sức ảnh hưởng của lần ra đi đối với Jin. Anh... sợ hãi sao? Sợ mình một lần nữa biến mất? Rốt cuộc cả bản thân Kazuya cũng không biết gặp lại Jin lần này là may mắn, hay khởi đầu của một thương tổn khác.

4. Chương 4

Chương có cảnh nhạy cảm, không dành cho các em chưa đủ tuổi :>

xOx

Năm năm... Jin suy tư, đôi người bỗng hóa trầm, cao giọng hỏi, “Kazuya, hai đứa... thật là con em sao?”

Cây muốn lặng nhưng gió chẳng ngừng. Chuyện tưởng đã xong nhưng xem chừng Jin thật sự muốn đào sâu hơn. Kề đầu trong ngực Jin, Kazuya gật nhẹ, “con em.”

“Năm nay mấy tuổi?” Ánh mắt Jin liền nheo lại, một tia hiểm chợt lóe lên.

“Hơn bốn tuổi...” Hương vị quen thuộc trên người Jin lúc bấy giờ đang âu yếm lấy Kazuya, khiến anh thoáng chốc ngây ngẩn mà chỉ trả lời theo trực giác. Đến khi bình tĩnh hiểu được ý đồ của Jin, lòng Kazuya không khỏi trùng xuống; anh hít mạnh một hơi.

Lời vừa dứt, hai bả vai Kazuya lập tức đau đớn vô cùng. Jin túm chặt lấy chúng, đẩy mạnh anh ra.

Cả người mù cũng cảm nhận được cái lửa giận bùng bùng trong đôi mắt Jin, pha lẫn sự đau xót cùng thất vọng, “Khá, em khá lắm, Kamenashi Kazuya! Em rất khá...” Giọng nói run rẩy không thôi, lời trào phúng mà ý đau thương. Bàn tay đang nắm lấy hai bả vai Kazuya cũng run lên. “Hơn bốn tuổi... em cho tôi là đồ ngốc à? Là người của tôi, ăn nằm với tôi mà còn dây dưa với đàn bà để rồi sinh con? Chính vì vậy mà em bỏ tôi? Em nói, nói đi a! Sao lại không nói!!!!”

Jin dùng sức lắc mạnh Kazuya. Kết hôn sinh con là thế, nhưng cái khiến Jin không thể chấp nhận là Kazuya đã lừa gạt và phản bội anh ngay quãng thời gian hai đứa yêu nhau.

Kazuya mím chặt môi dưới, lắc đầu nguây nguậy. Anh từ sớm đã biết hai đứa con sẽ là điểm yếu của vấn đề. Nhìn đến lửa giận bùng phát trong Jin, nhìn đến đau đớn vô vàn quán triển lấy anh, tâm can Kazuya xót xa không thôi, tựa hồ nghìn vạn mũi kim đang đâm chích vào nó. Bởi vì yêu nên mới đau. Kazuya là thế, mà Jin cũng không ngoại lệ. Kazuya thật sự không muốn chứng kiến Jin đau khổ. Khẽ thở hắt một hơi, anh còn biết làm sao?

Kazuya đặt tay lên vòng eo Jin, thấp đầu thở dài, “Không, Jin.”

Mũi chân kiễng lên, miệng nhếch thành một nụ cười tựa đóa hoa e lệ. Bờ môi mỏng lạnh vuốt ve da thịt, như muốn xoa dịu cái thương tâm trong Jin.

“Em tính làm gì?” Jin cười lạnh, nhích người sang một bên.

Nụ cười trên gương mặt xinh đẹp của Kazuya vẫn không hề thuyên giảm. Anh lắc đầu, vòng tay qua cổ Jin. “Em chỉ muốn cho anh biết...” Chỉ muốn cho anh biết, em vẫn chỉ yêu anh thế thôi, dù là quá khứ, hiện tại hay tương lai.

Nét mặt thanh mảnh dịu dàng, cùng với môi cười ngọt ngào trong trẻo tựa trời vào xuân sau một cơn mưa tầm tã. Ngẩn ngơ nhìn em, Jin mơ tưởng đến người thiếu niên giản dị mà thuần khiết của nhiều năm trước đã thản nhiên bước vào cuộc đời anh. Lòng xôn xao, nhắm hờ hai mắt, anh tham lam gom góp hình ảnh ấy, cất giấu nó vào một góc thật sâu trong tâm, không để ai cướp lấy.

Đang đắm chìm trong suy nghĩ, bờ môi Jin chợt chạm đến cảm giác mềm mại và lạnh lạnh lần thứ hai. Đầu lưỡi nhỏ nhỏ mang theo vị ngọt đến say người vẫn vương trên môi anh, khéo léo và khiêu khích. Hơi thở quen thuộc quyện hòa cùng nỗi quyến luyến trong tâm, như từng cơn sóng nhận chìm Jin trong biển dục cảm. Lòng bàn tay thắt chặt, dùng hết sức bình sinh ghì chặt Kazuya vào mình, đầu lưỡi mân mê, đoạt lại quyền chủ động.

Hô hấp của hai người mỗi lúc một dồn dập. Giữa gian phòng thoáng chốc chỉ vang lên mấy tiếng rên rỉ mà khàn khàn đến thẹn thùng. Jin nhắc bổng Kazuya lên, để hai chân em quấn chặt lấy mình, hôn một lúc lâu mới lia ra, ***g ngực thở phập phồng, thì thầm thật nhỏ, “Vào phòng em...”

Gương mặt Kazuya đã ửng đỏ. Anh nhướn đầu về phía cầu thang, ý nói trên lầu.

Không biết cả hai đã đi như thế nào, chỉ biết khi môi lia môi lần nữa, cả người Kazuya đã nằm trên giường. Chưa kịp định thần, xương quai xanh liền bị Jin cắn thật nhẹ, tựa hồ muốn trừng phạt. Kazuya hít mạnh một hơi, vòng tay càng ôm chặt lấy tấm lưng trần của Jin. Da sát kề da, càng tô đậm cái dục cảm đang thổi trào bên trong. Khẽ rung mình, Kazuya mím môi, đã nhiều năm không thân cận cùng Jin, thân thể hiện tại càng mẫn cảm. Cố gắng áp chế không phát mấy tiếng rên nhưng lại hóa thành những nhịp thở dồn dập, Kazuya chợt nhận ra, chính mình quả thật vẫn luôn khao khát cái vuốt ve, cái thân nhiệt của da thịt Jin.

“Jin, Jin...” những ngón tay Kazuya đan xuyên vào mái tóc đã rối bời của người tình, cái tên vẫn khắc ghi trong tâm khảm bấy lâu nay không nhần được mà thốt lên từng lời hồi hã.

Mấy năm trôi qua tựa hồ không thay đổi gì, Jin vẫn quen thuộc với thân thể em, từng đường cong, từng nốt ruồi trên da thịt trần trụi, anh còn nhớ như in. Bàn tay cùng bờ môi dễ dàng tìm đến những chỗ mẫn cảm trên người đang nằm dưới mình. Nghe đến những tiếng rên hừ đầy gợi cảm từ em, dục vọng trong tâm như được thêm lửa, mỗi lúc một bùng phát.

Cắn ngậm vành tai Kazuya, thân thể em sẽ vặn vẹo một chút, phát ra mấy tiếng rên thật khẽ và nhỏ.

Hôn lên cánh cổ trắng nõn gợi tình của Kazuya, đầu em sẽ càng ngửa về sau, hơi thở thêm dồn dập.

Lưỡi vuốt ve lấy đầu nhũ nhỏ hồng của Kazuya, cả gương mặt và ***g ngực em lập tức ửng đỏ, vòng eo nhỏ nhắn hơi cong lên, cò cọ vào thân thể mình.

...

Mỗi một kiểm nghiệm, kết quả đều trùng khớp với trí nhớ trong Jin, tựa hồ Kazuya của anh từ trước tới giờ vẫn chỉ thuộc về mình Jin, mỗi một phản ứng đều vì anh mà thành thói.

Jin kiên nhẫn trườn người xuống. Anh còn nhớ rõ, nếu dùng tay và môi đùa giỡn trên bụng Kazuya, rồi từ từ hạ thấp đến vật thể giữa hai đùi, gương mặt Kazuya sẽ càng mơ màng đến động lòng người, miệng phát ra nhiều hơn những tiếng thật ngọt ngào.

Tay Jin đang ve vờ chợt dừng lại. Phần bụng trắng mịn trơn nhẵn ngày trước đã không còn. Jin ngạc nhiên cúi đầu, một vết sẹo hơi mờ, chạm vào liền cảm giác được, ở ngay phần bụng dưới của Kazuya.

Mấy ngón tay cẩn thận vuốt ve lấy đường vết ấy, mang theo nỗi tiếc cùng xót xa. Thân thể Kazuya chợt run nhẹ. Năm tháng không ở cùng em, Kazuya của anh đã gặp phải chuyện gì? Thân trườn xuống, bờ môi ấm nóng hôn lên vết sẹo, đổi lấy mấy tiếng run rẩy gợi tình từ em.

“Kazuya, Kazuya...” Jin vừa hôn, vừa thấp giọng gọi tên em, ngữ điệu âu yếm, tràn ngập yêu thương.

Dục cảm như quấn chặt lấy Kazuya, như từng dòng điện giật chạy khắp cơ thể anh. Ngón tay đang xoa nắm tóc Jin khẽ run lên, ánh mắt ướt ươn khép hờ, mấy tiếng rên khàn liên vang lên, “Jin... yêu em đi anh... Jin... yêu em...”

Lời yêu cầu không cách nào chống cự. Huống hồ, từng tế bào, thớ thịt khúc cơ trong người Jin lúc bấy giờ đã khản gào dục vọng bùng cháy, chỉ chờ chờ chồm tới ôm ấp người đàn ông mà chính anh không biết nên yêu hay hận.

Ngón tay chậm rãi tiến vào chỗ huyệt ẩm áp mà non mịn. Môi tìm đến môi, hôn thật sâu. Rồi đầu ngón khẽ cử động, cổ khuếch trương thớ thịt thắt chặt. Em nằm dưới chợt đánh người lại, mấy sợi tóc ướt mồ

hồi đánh sát vào bờ má, miệng phát ra mấy tiếng kêu khẽ.

“Thả lỏng, anh không muốn làm đau em.” Jin vội vàng trấn an, ngón tay thật nhanh tìm được điểm massager cảm bên trong Kazuya, nhẹ nhàng ấn vào.

“A...” Dị vật tiến nhập, khoái cảm cùng đau đớn quen thuộc từ nhiều năm trước liền trỗi dậy, xông thẳng lên trí não, ngón chân Kazuya co gập, dục vọng như từng cơn sóng thần đổ ập xuống, không cách nào kiềm chế. “JIN... JIN...” Kazuya chỉ còn biết liên miệng gọi cái tên duy nhất anh khắc ghi trong lòng, khát cầu người thương.

Không bao giờ... nhẫn nhịn lần nữa, Jin tiến vào thân thể Kazuya, bờ môi hôn lên cánh môi mỏng của em, giúp em quên đi những tiếng hét la vì đau đớn. Khoái cảm mãnh liệt hơn nhiều so với dự đoán, như một chất gây nghiện với sức công phá mạnh mẽ. Năm năm chia cách, bao lời nghi vấn không lời đáp đã bay đâu mất, toàn tâm toàn ý trắm mình vào vũ điệu dục vọng của riêng hai người, tiết tấu hỗn loạn cũng mặc kệ, chỉ cần lẫn nhau có thể theo đuổi bước nhảy của đối phương.

Không biết đã qua bao lâu, rốt cuộc hai người bình tĩnh trở lại. Jin ngắm nhìn người đang yên ngủ, gối đầu trên tay mình. Miệng cười dịu dàng, Jin đưa tay xoa lấy đôi mày hơi nhíu lại rất quen thuộc của Kazuya, rồi cúi đầu hôn. Em say ngủ thoáng nhếch cười thật bình yên. Đã nhiều năm như thế, Kazuya của anh vẫn hay nhíu mày, nét mặt phẳng phất tâm sự cùng suy tư. Mà ngay từ ngày đầu tiên, tựa hồ chính mình khi nhìn thấy bộ dáng khẽ cau mày ấy của em đã lặng lẽ động lòng.

5. Chương 5

Mùa xuân mười năm trước, ngày đẹp trời, thả lưng trên bãi cỏ, để mặc những tia nắng dịu nhẹ nhảy nhót, sưởi ấm trên vầng trán. Akanishi Jin, thiếu gia nhà Akanishi, chỉ mới mười tám, cả giọng nói lẫn dáng người vẫn còn trong thời kỳ phát triển. Năm cuối cấp ba, Jin không chút hối hận vì chuyện thi đại học như bao học sinh khác. Ban ngày, cậu thả nhiên trốn dưới mấy tán cây, ngủ ngon lành. Ban đêm, cậu theo chân mấy người bạn tri âm tri cốt của mình đi biểu diễn nhạc Metallic, lần nào cũng gào khóc cả cổ.

Dựa theo lẽ thường tình, với một đứa vốn không màng chuyện học như Jin, tỉ lệ cậu vác mình vào thư viện ngồi không những là số âm, mà còn phải là âm một trăm phần trăm. Thế nhưng cái gì cũng có ngoại lệ của nó, đúng không? Thật lâu, thật lâu sau này, mỗi lần Jin nghĩ tới ngày hôm ấy, anh đều rút ra một kết luận, hai chữ “đỉnh chưởng” chính là như vậy. Nhưng nói đi nói lại, sự việc thật tình rất đơn giản.

Điều lũ con trai mới lớn để ý nhất đơn giản là mấy cô bé khác phái, đặc biệt mấy cô hoa khôi của trường. Jin từ sớm đã nghe bảo năm một có hoa khôi đẹp vô cùng; thế là tò mò như đoàn kiến nối đuôi nhau điểu hành trong ruột gan Jin. Chỉ ít cậu cũng phải chiêm ngưỡng nhan sắc của bé hoa khôi đó một lần chứ! Ấy mà mỗi lần tìm đến cửa lớp, người đầu không thấy, cậu chỉ đành lủi thủi ra về. Hôm ấy, không biết đài thông tấn xã Koki lấy nguồn tin mật ở đâu, bé hoa khôi mặc dù thoát ẩn thoát hiện nhưng một tuần ba buổi đều tới thư viện trường đọc sách vào giờ nghỉ trưa. Mấy cậu nam sinh dần đo suy nghĩ, rốt cuộc quyết định hi sinh bữa cơm giấc ngủ, hi sinh song bài giải trí để đóng quân mai phục ở thư viện, chiêm ngưỡng hoa khôi một lần cho sướng mắt. Nếu ngoại hình thật sự như lời đồn và hợp ý mình, tiện thể cuốn luôn hoa khôi về nhà.

Cái gọi là kế hoạch không phải lúc nào cũng như mình định ra. Người tính không bằng trời tính, nghĩ đến cũng thật buồn cười, một hoa khôi khỏe mạnh như thế lại đổ bệnh vào đúng hôm đó, sốt cao đến phải nghỉ học. Lẽ đương nhiên, đám quân mai phục trong thư viện sau đó chỉ ôm bụng đói meo mà ngó không tới bóng dáng mỹ nhân. Sau này, Jin có gặp qua cô bé, quả nhiên là một người đẹp. Thậm chí cậu còn nghĩ, nếu hôm ấy cô bé tới thư viện theo đúng lịch trình, có lẽ giữa cậu và cô bé đã có cái gì không chừng, mà cuộc đời cậu cũng sẽ chuyển hướng theo một lộ trình khác. Đáng tiếc, khi nhìn thấy cô bé sau này, lòng Jin đã sớm không dung chứa người thứ hai. Huống hồ, cuộc đời này không có “nếu”.

Ngày hôm ấy, tay không thu được chiến lợi phẩm, mắt không thấy được người đẹp, bụng không được ăn miếng cơm, nhưng Jin không hề than đói hay ngủ gà ngủ gật suốt cả buổi. Cậu ghé đầu trên bàn dài, tay chống cằm, mắt mở tròn, nhìn không chớp mắt cái bàn đối diện mình. Trên thực tế, khi vừa ngồi xuống, Jin đã quên bém mực đích vào thư viện ban đầu của mình. Koki đứng bên cạnh không khỏi hoài nghi phải chăng người đẹp không xuất hiện, tên này vì quá thất vọng đâm mụ người.

Đương nhiên, nguyên nhân không phải như vậy.

Lần đầu tiên trong suốt mười tám năm sống trên đời, Akanishi Jin cảm nhận được cái gì gọi là mê.

Kỳ thật Jin không phải một đứa dễ dàng bị hấp dẫn. Đẹp trai ngời ngời như cậu, bên người không thiếu mấy cô thầm thương trộm nhớ, bạn gái cũng thay đổi liên hồi, nhưng người khiến cậu thích đúng nghĩa lại chưa từng xuất hiện. Dù đối phương gợi cảm quyến rũ, hay nhu thuận ngoan hiền, cậu luôn cảm giác có gì đó thiếu thiếu; thế nên chỉ số thích thú cứ thế mà tụt dần mỗi ngày. Vậy mà con người trước mặt lúc bấy giờ không hề làm gì cả, nhưng Jin lại thoảng nghe tiếng đổ lòng trong mình. Jin sau này tự ngẫm, có lẽ đó là cái người ta gọi “chết không kịp ngáp”.

Ở chiếc bàn cho mượn sách đối diện là một nam sinh mặc chiếc sơ-mi trắng tinh, làn da thì trắng nõn. Những lúc không có ai mượn hay trả sách, cậu chỉ ngồi ở một chỗ, tay cầm quyển sách, im lặng đọc. Cậu hơi thấp đầu, mấy lọn tóc màu trà thản nhiên rơi, che đi phần nào vàng trán trơn nhẵn, đôi mày thanh mảnh hơi nhíu lại. Lần đầu tiên trong đời, Jin thấy có người cả lúc nhíu mày cũng đẹp như thế. Ánh mặt trời xuyên qua khung cửa sổ, trải mình trên nửa gương mặt cậu học trò, càng làm sáng hơn tầng da nõn mịn. Thậm chí, ngồi từ chỗ của mình, Jin có thể nhìn thấy mấy sợi lông tơ rất nhỏ trên ngón tay đang nhẹ nhàng lật từng trang sách, thoát ẩn thoát hiện dưới ánh nắng dịu dàng. Người thiếu niên chăm chú vào quyển sách, dáng bộ thuần khiết tựa viên pha lê, khiến Jin thần thờ ngu ngơ. Khi cậu cắn nhẹ bờ môi đỏ mọng của mình, Jin liền rướn người về trước một chút, tò mò muốn biết điều gì đã khiến cậu lộ ra biểu cảm xúc động như thế. Ngẫu nhiên có người đến trả hay mượn sách, cậu sẽ ngược mặt, đôi môi nhoẻn cười thật nhẹ mà càng say lòng dưới ánh nắng chan hòa. Hơi thở Jin chợt dừng lại trong đôi lát, mặc dù Jin biết biểu cảm ấy không dành cho mình. Vừa nghĩ đến đây, lòng không hiểu sao cảm giác thật ỷ khuất và dỗi hờn. Jin đã nhìn cậu học trò ấy lâu như vậy, mà cả một chút chú ý cũng không thêm ngó tới Jin. Dù biết suy nghĩ vậy là gần bướng và vô lý, nhưng Jin vẫn bĩu môi, xịu mặt.

Điều khiến Jin cảm giác thất bại nhất là lần đầu tiên trong đời cậu lon ton đi mượn sách – chỉ để nhìn thấy nụ cười của cậu học trò cho mình – cái cậu nhận được lại không phải môi cười của mỹ nam. Nét cười trên gương mặt đối phương vừa nhìn lướt qua Jin đã chuyển thành kinh ngạc. Cậu liếc mắt ngó Jin trong chốc lát, rồi mới cúi đầu làm mấy thao tác thủ tục. Cả đến lúc xong xuôi, người thiếu niên ấy tựa hồ vẫn quên phải tặng cho Jin một nụ cười. Tay đưa sách, trên mặt cậu còn vương vấn một biểu cảm thật khó tả, tựa hồ tò mò và nghi hoặc. Lúc Jin nhận sách, hai ngón tay út chợt chạm vào nhau, khiến cậu học trò hơi giật mình. Cậu vội vàng cúi đầu, tiếp tục vùi mình vào thế giới của sách.

“Úi cha!” Koki đang đứng đợi Jin bên ngoài này giờ vừa nhìn thấy thằng bạn mình thần thờ, hồn bay phách lạc bước ra, cậu liền đưa tay xoa xoa da đầu trơn nhẵn không lọn tóc, miệng nhếch cười giấu cợt, “thiếu gia nhà Akanishi cũng biết đi mượn sách à? Hay thư viện trường học cũng có Penthouse sao?” Nói rồi, Koki đưa tay giật lấy cuốn sách đang được Jin giữ chặt. Vừa đọc thấy tên sách, cậu liền há miệng trợn mắt trong giây lát, rồi ôm bụng cười ngặt nghẽo, “Thất lễ, thất lễ, tiểu đệ có mắt như mù, không biết thiếu gia đây học văn cao thâm, nhân tài tiềm tàng!!”

Jin trừng mắt nhìn thằng bạn đang giở tràng kiếm hiệp bêu giếu cậu, rồi đưa chân đạp một phát. Lợi dụng lúc Koki né người, cậu chụp vội cuốn sách trở về, cúi đầu nhìn, và... chiếc cảm thiếu điều muốn rớt xuống đất, “Lịch sử phát triển ngành phân tích tâm lý” bởi Freud. Jin không khỏi ngây người, có ai nói cho cậu biết... cái đó là gì thế? Jin đưa tay gãi đầu, rồi vỗ vỗ trán. Sau đó, cậu phì cười. Thì ra người thiếu niên kia là giật mình, chứ không phải cố tình không cười với cậu. Vừa nghĩ tới đó, Jin nhoẻn miệng, cười thật mê, gương mặt lộ rõ hai chữ, “háo sắc”.

Koki ngẩng đầu nhìn ánh nắng bên ngoài, rồi quay sang thằng bạn đang cười ngu ngơ cạnh mình, sống lưng chợt lạnh; cậu rùng mình mấy cái.

6. Chương 6

Năm ấy, ở trường xảy ra một chuyện kinh thiên động địa, ai nghe cũng phải trợn tròn hai mắt: hot boy số một của trường, Akanishi Jin, trước giờ chưa từng dấn động chuyện học hành, thể nhưng vô cớ bắt đầu từ một thứ tư giữa xuân đẹp trời, ngày nào cũng vậy, cậu ta đều lon ton chạy vào thư viện. Càng chán lòng người hơn nữa là cậu ta vào đây không phải để trốn mưa né gió, tìm chỗ ngủ yên tĩnh hay gì – có người chứng kiến, dù Akanishi không đọc sách, hai mắt vẫn mở tròn từ đầu chí cuối, không hề ngủ gật, mà bao người đẹp đi qua, cậu cũng không thèm ngó ngang gì, lại càng chẳng phải hẹn hò với hoa khôi của trường – chính miệng hoa khôi đã thổ dài tâm sự, anh đẹp trai chả thèm liếc mình tới một cái. Dù có chủ động ngồi đối diện, cậu ta chỉ nhích ghế sang một chút, và tiếp tục ngắm người. Vừa trả lời phỏng vấn, hoa khôi vừa xịu mặt, khiến phóng viên cũng phải thương cảm ngậm ngùi. Nói dài nói ngắn, kết quả điều tra vẫn chỉ là con số không tròn trĩnh.

Jin thật sự bó tay với chính mình, cả ngày cậu chỉ hăm hở chờ tới lúc vào thư viện ngồi. Ánh nắng ban trưa, người thiếu niên ít nói, chỉ vậy thôi, nhưng ngày ngày, cứ đến ca làm việc của cậu ta, Jin lại hớn hở chui vào thư viện, trấn giữ chiếc bàn đối diện, chống cằm mà mê mẩn, không hề biết chán. Đến khi đối phương chuẩn bị hết giờ làm, Jin liền lon ton cầm một quyển sách mà chính mình cũng không biết tên đến mượn, cách một hôm thì lại đổi cuốn khác. Rốt cuộc, Jin cũng có thể diện kiến nụ cười tươi tắn mà ngọt ngào của người thiếu niên ấy. Jin vẫn luôn vỗ ngực tự đắc, nụ cười của cậu dành cho Jin khác với mọi người; dù nó có tương tự đến mức khó nhìn ra sự khác biệt, Jin vẫn khẳng định như thế, nụ cười với Jin tươi hơn, ấm áp hơn, tựa như ánh nắng buổi mai, mềm mại chan hòa, khiến con người ta vừa nhìn thấy đã vui lòng. Lúc Jin miêu tả như thế với Koki, tên đầu trọc kia lại dám đưa tay sờ trán cậu, giống như Jin đang phát sốt hay đổ bệnh gì đấy.

“Thích thì theo đi.” Koki lắc đầu, không hề tán thành với chiến thuật hiện tại của Jin. Mà Koki cũng không nghĩ tâm tình của Jin là thật. Dù gì, từ trước tới giờ cậu có bao giờ thấy thằng bạn này của mình nghiêm túc đâu.

“Tao sợ dọa nó.” Jin rầu rĩ nhíu mày. Thằng bé kia nhìn ngoan hiền, ngây thơ như thế. Mình mà thù lù tiến lên nói gì mà tố thích cậu, tội mình hẹn hò được không... Chỉ sợ chưa dứt câu, đối phương đã bỏ của chạy lấy người. Ấn tượng đầu tiên như vậy... không tốt cho lắm a. Quả nhiên, biết yêu thật rồi, lo tới lo lui thế này...

Koki há miệng trợn mắt, cơ hồ đủ rộng để cả một quả trứng bay tọt vào. Akanishi Jin mà cũng biết suy nghĩ, quan tâm, gì mà còn sợ hù người ta nữa sao? Chắc trời sắp giông bão rồi. Đến thời khắc ấy, trong đầu Koki mới hiện lên ý nghĩ, “thì ra Akanishi Jin cũng biết nghiêm túc là gì.”

Lắc đầu, rồi lại gật đầu, ngạc nhiên nối tiếp ngạc nhiên, không phải chứ, thằng bé kia là... con trai mà, cơ mà vậy mới thú vị và mới mẻ. Chắc là thế rồi. “Vậy mày tính để vậy luôn à? Mấy tuần rồi? Bộ bắt lực rồi sao mà còn chậm hơn tóc mọc trên đầu tao.”

“Đi đi, đi đi, dẹp cái đầu trọc của mày đi, mày biết gì về tình yêu mà nói!!” Jin quờ quạng hai tay, xua xua như đuổi muỗi.

Cầm Koki lúc bấy giờ thiếu điều rớt xuống đất, mình có nghe lầm không? Akanishi Jin bắt cần đời cũng biết nói từ cao siêu đó sao?? Tình yêu đó nha!!! Rồi cậu ngược mắt nhìn trời, giông bão sắp tới thật à?

Phải, phải rồi, là tình yêu ấy. Đặt ngón trỏ phải trên môi, Jin dè dặt suy nghĩ, cứ thế mà mơ mộng giữa ban ngày.

Koki ho khụ một tiếng, trong lòng chợt cảm giác bất an, nếu nghiêm túc chân thành quá, chẳng phải càng dễ dàng bị tổn thương sao? Nhưng bây giờ có nói gì, Jin chỉ như vịt nghe sấm thôi.

Yêu đơn phương đẹp là thế, nhưng cứ để vậy mãi không phải cách. Jin chợt phát hiện mình mỗi ngày càng ghen tị với quyển sách trong tay người thiếu niên. Chỉ vài trăm trang mà đã thu hút toàn bộ sức chú ý của cậu về mình, lại còn được cậu vuốt ve, nâng niu... a, không, không được, không phải vuốt ve, nhưng nói

chung là cũng giống giống như thế. Tóm lại là cứ nhìn thế này sẽ có ngày bùng nổ, Jin đã nghĩ như thế. Jin muốn ôm chầm người thiếu niên vào lòng mình, hôn môi cậu ta, khẳng định đối phương cũng thích mình, và chỉ thuộc về mình. Thật sự từ trước tới giờ, Jin chưa hề cảm nhận tính độc chiếm bùng phát mạnh mẽ như thế trong mình.

Lại một lần trả sách, Jin để nó trên bàn, vội vàng nói một tràng, “Sách này hay lắm, nhớ đọc nha.” Rồi ù té chạy. Chạy thật lẹ, thật nhanh, thế nên Jin chẳng thể nhìn thấy phản ứng của người thiếu niên lúc bấy giờ: gương mặt lại một lần nữa hiện rõ sự khó hiểu và ngạc nhiên.

“Ái dục và văn minh” của Marcuse. Lại là sách tâm lý. Người thiếu niên đọc tựa sách, khóe môi chếch nhẹ một nụ cười.

Giữa trưa thứ bảy, lần đầu tiên ra mắt ban nhạc cả-tên-cũng-không-có, Jin mặc bộ đồ biểu diễn, quay tới quay lui, mắt cứ hướng nhìn về phía khán đài.

“Số lượng không tồi nha.” Koki nhún vai, biết tổng hơn phân nửa số chị em gái ở đây có mặt là vì hot boy Akanishi Jin. Rồi cậu chợt phát hiện, sắc mặt Jin rất kỳ lạ, tựa hồ đang lo lắng nôn nao chuyện nào đó, “Gì, không phải chứ, mày cũng biết hồi hộp à?”

Trùng mắt ném cho tên trọc một cái liếc, Jin hậm hực cởi bỏ chiếc áo khoác đen đính cườm rườm rà bên ngoài, quăng nó thẳng về phía Koki, “Giữ giùm tao.” Rồi cứ thế một thân mặc sơ-mi ngắn tay trắng muốt mà chạy đi.

“Ê, ề, ề.” Đến khi Koki kịp phản ứng, Jin đã chạy biến ở phía cửa. Koki cau mày, vắt áo lên vai, nhìn đồng hồ rồi thở dài, “Nửa tiếng nữa bắt đầu rồi mà.”

Trời sắp vào hạ, khí trời nóng dần. Khi Jin chạy tới thư viện, tóc tai đã ướt đầm mồ hôi, chảy lòng thòng dọc sống mũi. Người thiếu niên kia mặc chiếc áo sơ-mi hồng nhạt, vẫn đứng sau bàn mượn sách, làm việc như thường lệ, bộ dáng rất bình yên và thông thả. Jin lập tức tiến thẳng về phía cậu ta.

Người thiếu niên đang dọn sách chợt nghe tiếng bước chân vội vàng. Vừa ngẩng đầu, cậu liền nhìn đến Jin, đôi ngươi đen lạnh không khỏi hiện lên vẻ ngạc nhiên.

“Lại đây.” Jin tiến thẳng vào phía trong quầy, túm gọn lấy tay người thiếu niên. Không để đối phương kịp phản ứng hay nói điều gì, Jin đã xông thẳng ra ngoài. Độc tài cũng được, bốc đồng cũng được, muốn làm là làm.

Ra khỏi thư viện, Jin nắm chặt tay người thiếu niên và chạy hối hả. Băng qua hoa viên của trường, mấy tán cây dong đưa mình theo gió, trong tay Jin là cổ tay mảnh khảnh của người thiếu niên, bước chân hai người chạy vội trên con đường đá cuội, tạo ra mấy tiết tấu lạnh lạnh mà hài hòa. Ánh nắng xen mình qua mấy kẽ lá, bay nhảy trên mặt đất ẩm nóng, khiến con người ta chợt nôn nao. Lòng bàn tay đầm mồ hôi, ướt cả lên cổ tay mảnh khảnh, thấm vào làn da mỏng mịn, mạch đập của người thiếu niên dồn dập liên hồi. Bất giác, Jin cảm giác chính mình như muốn bay lên, trái tim trong ***g ngực chan chứa hạnh phúc, chực chờ vỡ òa.

Đến trước cửa hội trường, Jin mới dừng lại, một tay vẫn nắm chặt người thiếu niên, một tay đặt lên đầu gối, miệng thở phì phò, mồ hôi ướt đầm trên trán, tóc tai dính cả vào hai bên mặt. Lòng có chút thấp thỏm, Jin xoay người, chợt phát hiện trong tay đối phương đang cầm một quyển sách. Người thiếu niên đứng dưới bóng mát, trên mặt ửng hồng vì phải chạy nãy giờ, miệng nhoẻn cười thật dịu dàng với Jin.

Lòng Jin nhảy dựng cả lên. Nói vậy... có thể xem như... cậu ta không ghét mình?

Người thiếu niên đưa cuốn sách ra, miệng cười càng rõ hơn, mang ý chònh ghẹo, thanh âm khàn khàn mà tựa ngọt mật rót vào tai Jin, “Sách giới thiệu... cao siêu thật.”

“Ái dục và văn minh” của Marcuse.

Cái này... Jin đón nhận quyển sách, rồi cúi đầu rên khẽ, gương mặt đỏ lựng.

7. Chương 7

Jin đứng trên sân khấu, nhìn người thiếu niên ngồi ở hàng ghế đầu được mình dành riêng, tự tin tràn trề trong tâm. Buổi biểu diễn cũng nhờ thế mà xuất sắc hơn thường ngày. Người hâm mộ điên cuồng gào thét, thân thể nhún nhảy theo từng điệu nhạc; thế nhưng trong mắt Jin lúc bấy giờ duy chỉ có hình ảnh người thiếu niên đang ngồi phía dưới, miệng nhoẻn cười. Jin quan sát đôi người lay lắt đang chăm chú vào cậu, lòng chợt thấy hứng khởi vô cùng, rốt cuộc mắt người kia chỉ nhìn tới cậu, nụ cười kia chỉ dành cho cậu. Hạnh phúc cứ thế vỡ chầm, khiến Jin thiếu điều muốn rơi nước mắt.

Trước khi buổi biểu diễn kết thúc, Jin nổi hứng muốn hát thêm một bài, là một ca khúc tiếng Anh đã cũ — “When I fall in love”. Jin không nói tiếng nào, chỉ lẳng lặng ôm đàn ghi-ta lên sân khấu và bắt đầu hát.

“When I fall in love

It will be forever

Or I’ll never fall in love...”

Giọng hát trong trẻo mà mộc mạc như một lời tâm sự, một tâm tình đang được giải bày, nhẹ nhàng và sâu lắng đi vào lòng người. Cả hội trường yên lặng, tựa hồ ai nấy đều nín thở mà lắng nghe. Tiếng ca thấm đượm cảm xúc vang vọng giữa tiếng đệm từ chiếc ghi-ta gỗ giản dị. Lời bộc bạch chân thành. Jin biết bản thân mình một khi đã chân thành nắm lấy tay ai, sẽ tận lực níu giữ người ấy, nguyện không buông rời.

Những nữ sinh dưới khán đài ngơ ngẩn trước tiếng hát của Jin, quên cả gào thét cổ vũ hay vỗ tay hoan nghênh. Người hiện tại trên sân khấu hoàn toàn khác với Akanishi Jin mà các cô biết trước giờ. Không còn những trang hoàng cầu kỳ, lời ca giản dị mà trong trẻo hết trầm rồi bổng, khiến người người yên lặng mà lắng nghe.

Người thiếu niên ngồi ở hàng ghế đầu, nụ cười trên môi vẫn giữ nguyên, nhưng nếu nhìn kỹ thì sẽ nhận ra đôi mắt cậu hơi ươn ướt, bờ môi mỏng mấp máy theo mấy lời ca.

“When I give my heart

It will be completely

Or I’ll never give my heart... “

Sau khi thu dọn hết thấy, Jin từ chối mấy đứa bạn rủ đi ăn mừng. Ai nấy đều thấy toàn bộ tâm tình của Jin đã dành cả cho người thiếu niên đang ngoan ngoãn ngồi trên ghế sofa đợi cậu. Mọi người chỉ buông vài câu chọc ghẹo rồi bỏ đi. Trước khi rời khỏi, Koki còn tiến lại gần, muốn nói cái gì với Jin nhưng rồi lại thôi, cậu chỉ đưa tay vỗ vai thẳng bạn mình và chạy theo mấy người kia.

“Đi thôi.” Jin vác chiếc túi lên vai, rồi đưa tay về phía người thiếu niên.

Người thiếu niên thản nhiên đón nhận, ***g bàn tay mình vào Jin, nắm chặt lấy, tựa hồ trời sinh đã thuộc về nhau.

Không nói muốn làm gì, không hỏi sẽ đi đâu, hai người chỉ lẳng lặng nắm tay nhau, cứ thế bước đi trên con đường vô tận. Mãi đến khi ánh trăng tròn vắt thế chỗ trời chiều đỏ sẫm, Jin mới sực nhớ ra điều gì, quay sang người đang nắm tay mình, then thùng gãi đầu, “Còn có chuyện này... cậu tên gì thế?”

Người thiếu niên bật cười thật nhẹ nhàng, “ban D năm nhất, Kamenashi Kazuya.”

“Kamenashi Kazuya.” Jin thấp giọng lặp lại, quả nhiên cả tên cũng rất êm tai. “Anh tên...”

“Akanishi Jin, ban D năm ba.” Kazuya nhanh chóng tiếp lời, và lại cười khẽ.

“Ha? Ha?” Jin tròn mắt, ngây ngốc nhìn Kazuya. “Sao em biết?”

Kazuya nhướn mày, khóe môi càng nhếch cao, cậu cười tít cả mắt. “Em xem phiếu mượn sách của anh.”

“A.” Jin đã sớm quên chuyện này dù bản thân mượn sách ở thư viện không biết bao lần. Nhưng quan trọng hơn cả, nụ cười lúc bấy giờ của Kazuya càng khiến Jin ngơ ngẩn đến lặng người.

“Jin?” Kazuya hươ tay trước mắt Jin. Giọng nói cậu hơi khàn đục, vừa nói lên một chữ duy nhất kia đã đủ khiến bao người phải quay đầu.

“Em gọi anh là gì?” Jin đặt tay lên bả vai cậu, hai mắt sáng ngời.

Ánh trắng dịu nhẹ càng không xinh đẹp bằng nụ cười bấy giờ của Kazuya, “Jin a. Sao thế? Không được à?” Bờ môi mềm mỏng chỉ mấp máy thật nhẹ, nhưng quá đủ để hấp dẫn lòng người.

Jin cúi đầu, tham lam lấy cái mềm mỏng mà quyến rũ ấy.

Thì ra, đôi môi kia không chỉ mềm mà còn rất ngọt, mang theo hương vị nào đó rất khác biệt, chỉ của riêng Kazuya. Jin trùi mền vuốt ve mặt Kazuya, mắt chăm chú nhìn bờ môi gợi cảm, rồi không kiềm được lòng mà tiến đến lần thứ hai, đầu lưỡi vẫn vờ, tìm kiếm một lối vào. Kazuya ngoan ngoãn đáp trả, cánh tay vòng ôm cổ Jin, bàn chân chậm rãi lại gần, kề sát hai thân thể.

Triền miên và say đắm, mãi đến khi ***g ngực không thở nổi, Jin mới quyến luyến buông lời người trong lòng. Tay Kazuya vẫn ôm lấy Jin, đầu hơi ngửa về sau, gương mặt được ánh trắng tô sắc, bờ môi đỏ mọng, ánh mắt mê ly khép hờ say mê với Jin, tựa một yêu tinh nhỏ, xinh đẹp đến không nói thành lời.

“Kazuya thích anh không?” Jin hơi thấp đầu, trán蹭trán, hỏi thật dịu dàng.

“Thích...” Kazuya cười nhẹ và đáp trả. Thích nhiều lắm, từ ngày đầu thấy Jin đã thích. Ngày ngày trong lòng nôn nao cùng hứng khởi, mong ngóng anh cứ đứng hẹn lại đến, ngồi ở vị trí quen thuộc trong thư viện. Dù từ trước tới giờ không liếc mắt với anh, nhưng cậu biết đôi người kia vẫn luôn theo dõi mình. Nhiều lúc Kazuya cảm giác nếu anh cứ nhìn cậu như thế, gương mặt cậu sớm muộn cũng đỏ bừng, con tim trong ***g ngực nhảy nhót theo từng giai điệu ngọt ngào, hồi hộp xen lẫn hạnh phúc choàng ôm lấy cậu.

“Vậy sao không đến xem anh diễn?” Nũng nịu cùng ủy khuất lộ rõ trong giọng nói. Jin từ sớm nhận ra bản thân mình đã chịu bó tay trước Kazuya, không cách nào không quan tâm đến suy nghĩ hay hành động của người thiếu niên này.

“Đang chuẩn bị đi mà, lúc đó còn chưa hết ca làm.” Khóe miệng Kazuya càng nheo cười rạng rỡ. “Cơ mà có người vội vàng không đợi được nha...”

Thì ra em có nhìn thấy tờ giấy Jin để lại trong cuốn sách. Thì ra em không có ý từ chối lời mời ngốc nghếch của mình. Nghe đến đó, Jin vui vẻ đến muốn nhảy cẫng lên. Rồi chợt phát giác, cách tỏ tình thế này của mình... quả thật mất mặt hot boy Akanishi Jin quá... Cũng may Kazuya của cậu không nghĩ thế. Thì ra, được thích bởi chính người mình thích hạnh phúc đến vậy.

“Kazuya.” Jin cúi đầu gọi, cảm giác cái tên ấy đã thật quen thuộc và tự nhiên trên đầu lưỡi. “Gọi anh lần nữa được không?” Bỗng muốn nghe chính em gọi tên mình, lời đề nghị ngốc nghếch mà ngọt ngào ấy có lẽ chỉ khi yêu mới xuất hiện.

“Jin.”

“Vẫn muốn.”

“Jin.” Ngữ điệu của em mang theo ý cười.

“Vẫn muốn, vẫn muốn.”

“Jin, Jin, Jin...” Cưng chiều đáp trả. Lời chưa kịp dứt, đôi môi Jin đã nhẹ nhàng âu yếm mí mắt Kazuya. Cùng nhau trầm mình.

Về đến nhà, Jin phát hiện quyển sách “Ái dục và văn minh” đã nằm gọn trong túi mình từ khi nào, lòng bất giác phấp phồng. Vội vàng lật mấy trang sách, một mảnh giấy nhỏ chợt rơi ra. Đó là Jin ghi địa điểm và thời gian của buổi biểu diễn, còn kèm theo một câu thật khô khốc, “Nếu thích tớ thì tới xem đi.”

Jin nhìn nét chữ của mình mà phì cười. Lật sang mặt sau, cậu liền thấy một hàng chữ nho nhỏ và thanh mảnh.

Trái tim trong ***g ngực suýt nữa bỏ cả ra ngoài, không hiểu sao toàn thân liền đanh lại, hơi thở cũng ngừng theo.

Kazuya thích Jin. Kazuya của Jin.

Hai mắt liền ướt ướt.

8. Chương 8

Chẳng biết vì cớ gì, khi nhớ lại những ngày tháng tươi đẹp ấy, Jin chợt cảm giác sống mũi cay cay, nước mắt chỉ chực trào. Hết thấy tựa hồ chỉ mới xảy ra ngày hôm qua, chính mình vẫn còn nhớ rõ cái tình yêu ngây ngốc mà lại khiến anh vui sướng nhảy cẫng không biết bao lần. Chỉ một câu nói của Kazuya cũng đủ để anh cảm được điều kỳ diệu nhất trên thế gian này.

Hiện tại vẫn chẳng thay đổi. Jin cười khổ. Rõ ràng đã hạ quyết tâm sẽ bắt người khảo cung, thế nhưng lại dễ dàng bị một nụ hôn của em làm say đắm, một câu nói vồn vện bốn chữ “yêu em đi anh” đánh tan bao kiên định cùng bình tĩnh trong lòng. Dù biết rõ em giữ ngón mỹ nam kế, biết rõ em cố ý, nhưng vẫn cam tâm tình nguyện chịu khuất phục trước sự cám dỗ ngọt ngào mà kín đáo ấy.

Xa cách năm năm trời, cuối cùng có thể ngắm nhìn Kazuya say ngủ một lần nữa, nghe đến hơi thở đều đặn của em, cảm giác quen thuộc cứ ùa về trong tim. Đầu ngón tay mê mẩn giữa đôi mày thanh mảnh rồi dọc theo cánh mũi Kazuya, anh không kiềm được lòng mà cúi thấp đầu, định bụng hôn trộm em.

“Ba, ba!!!” Tiếng chuông cửa phòng khám vang lên cùng với thanh âm bình bịch của bước chạy dồn dập, mỗi lúc một gần.

“Chết dịch.” Jin vội vàng vuốt lại mái tóc rối bời của mình, anh đã quên mất còn có hai đứa nhóc kia trong nhà. Không kịp đứng dậy mặc quần áo, cũng chẳng thể ngăn ngừa sự công kích của bọn trẻ, cánh cửa đã mở “phanh” một tiếng thật mạnh. Jin kéo vội tấm chăn lên những chỗ cần che, thân trên trần trụi, ngơ ngậy trong tình cảnh tiến thoái lưỡng nan.

“Ba, ba, Akihiko muốn ôm ba —— Kazumi cũng muốn...” Bọn trẻ còn chưa dứt lời đã phát hiện ba đang nằm trên giường, mà bên cạnh còn là chú đẹp trai khi này. Akihiko nắm tay em gái mình, dẫn đo chần chừ có nên nhảy bổ lên giường hay không. Hai đứa bé tròn tròn bốn mắt, tò mò nhìn tình cảnh kỳ lạ trước mặt.

Kazuya bị tiếng gọi của con mình đánh thức, anh thấp giọng rên rỉ, cũng may Ai không theo lên, thật chẳng biết phải giải thích thế nào nếu Ai chứng kiến cảnh này. Hai đứa con tinh ranh của mình đã đủ nhưc đầu rồi. Kazuya thở dài, càng vui mặt vào trong gối.

Jin lấy lại bình tĩnh thật nhanh. Anh ghé người, thì thầm nhỏ giọng vào tai Kazuya, “em không cần dậy, để cho anh.”

Đặt ngón trỏ lên môi, Jin thở dài một tiếng, rồi sực sực, hươ tay với hai đứa trẻ, “Mấy đứa nhỏ giọng thôi, ba bệnh rồi, đang nằm ngủ.”

Kazuya hừ nhẹ một tiếng, giải thích thế mà cũng đòi giải thích sao? Jin xem thường chỉ số thông minh của hai bọn trẻ chắc?

Akihiko vẫn nắm chặt tay Kazumi, len lén bước tới bên giường. Kazumi ngậm ngón trỏ phải trong miệng, cả nửa ngày mới chớp mắt, giọng nói nhỏ nhẹ cất lên nghi vấn của bản thân, “Thế sao cả chú cũng không mặc quần áo mà nằm trên giường ba?”

Jin nhìn ánh mắt ngây dại của hai đứa trẻ, miệng cười thật thâm hiểm, “Chú đang chữa bệnh cho ba mà.”

Kazuya rốt cuộc không nhịn được nữa, ho khan mấy tiếng để cảnh cáo, người này muốn dạy hư bọn trẻ à?

Nghe tiếng ba mình ho, hai đứa con lập tức chạy biến đến bên ba, Akihiko đặt bàn tay be bé của mình lên trán Kazuya, “Ba bệnh thật à? Để Akihiko hôn ba một cái, Akihiko hôn ba rồi ba sẽ hết bệnh.”

Hôn? Thằng nhóc này dám hôn Kazuya của anh? Không nghĩ ngợi gì nhiều, Jin liền rướn người, nhắc bổng Akihiko lên và bế vào lòng mình, ngăn cản không cho thằng bé tấn công Kazuya. Để mặc đứa nhỏ giãy

dựa, Jin dùng ánh mắt nghiêm nghị nhìn Kazumi, cô bé thiếu điều cũng muốn bắt chước anh mình, “Không được, cả Kazumi cũng không được.” Gì chứ, Kazuya chỉ có thể để một mình anh hôn!!!

Tính độc chiếm ghen tuông ngây ngô thế này khiến Kazuya không biết phải khóc hay cười. Jin chẳng lẽ đã quên hai đứa bé này chỉ mới hơn bốn tuổi, còn là con của anh cơ mà.

“Sao chứ?” Akihiko không cam lòng, giãy dựa kịch liệt. “Lúc Akihiko bệnh, ba nói hôn sẽ đỡ mà. Akihiko phải hôn ba.” Thân hình nho nhỏ quay tới quay lui, cố thoát khỏi vòng tay Jin.

Jin chợt hoài nghi thằng nhóc này trời sinh ra để đối nghịch với anh sao? Nếu lớn tiếng quát, Kazuya nhất định giận, nên anh chỉ đành thấp giọng khuyên nhủ, “Chú nói không được mà...” Nhìn vẻ mặt khó hiểu của đứa trẻ, cái khó ló cái khôn trong Jin, anh chỉ thẳng vào dấu hôn chính mình đã lưu lại trên cổ Kazuya, “thấy cái này không, nó lây bệnh đó nha. Akihiko mà hôn ba sẽ bị nổi mấy vết như thế.”

“Ừ...” Akihiko bĩu môi xịu mặt, rốt cuộc không chống cự nữa.

Kazuya lại ho mạnh mấy tiếng, lòng tự nhủ, sau này không nên để Jin lại gần dạy dỗ hai đứa nhóc.

Kazumi nhìn anh mình bò xuống từ người chú đẹp trai, rồi chậm rãi tiến lại, tiếp tục hỏi, “Vây chú không bị lây à?”

“A...” Bọn nhóc này con ai thế này, sao lắm câu hỏi thế. Jin bối rối vuốt tóc.

Liếc mắt thấy Jin chống đỡ không được nữa, Kazuya nhin cười, lên tiếng giải vây, “Kazumi, Akihiko, mấy đứa xuống nhà đi, ba không sao, nghỉ một lát sẽ khỏe.” Lời Kazuya thế nhưng lại như thánh lệnh, hai đứa trẻ nghe xong liền vâng dạ rồi ngoan ngoãn nắm tay nhau ra khỏi phòng.

Chiều hôm ấy, Kazuya nấu cơm trong bếp, còn Jin ở ngoài phòng khách chơi với hai đứa nhỏ, lòng chợt cảm giác cảnh tượng này có chút kỳ lạ. Đến khi hai người lớn cùng hai đứa trẻ ngồi vào bàn ăn, cảm giác kia lại càng mãnh liệt. Giống cái gì nhỉ? Bữa tối gia đình? Jin thoáng nghĩ, vậy mình ở đây vị thế là gì?

Không khí có chút kỳ lạ, Akihiko không chịu ngoan ngoãn ăn cơm, nhất quyết đòi phải ngồi trong lòng Kazuya để ba mình đút cho ăn mới chịu. Jin nhìn đến Kazuya ẵm Akihiko ngồi lên đùi, cẩn thận đút từng muỗng cho thằng bé, lòng không khỏi cay cú. Dường như những lúc làm tình nóng bỏng nhất của hai người, Kazuya cũng chưa từng phục vụ anh tỉ mỉ như thế. Nhìn thế nào, anh vẫn cảm giác thằng nhóc kia đang cố tình giương oai, tuyên bố với mình Kazuya là của nó. Jin trừng mắt, ném cho Akihiko một cái liếc, thằng nhóc thế nhưng lại không sợ, còn hướng mình mà nhoẻn cười thật đắc ý. Nổi sùng!!! Nhưng vừa nghĩ tới mình đã là người lớn mà còn đi so đo với đứa bé, Jin chợt cảm giác thật buồn cười.

Ngược lại, Kazumi rất im lặng, đôi ngươi đen lầy cứ chớp mắt chăm chăm vào Jin, tựa hồ đang nghiên cứu suy tư một điều gì đó, còn thoáng vẻ... u buồn? Jin bắt đầu hoài nghi phải chăng vô tình gặp lại Kazuya lần này đã khiến hệ cảm xúc trong anh bị lệch lạc, thế nào lại cảm thấy ánh mắt của một bé gái hơn bốn tuổi u buồn chứ...

xOx

“Ba.”

Kazuya để hai đứa con lên giường, đang chuẩn bị tắt đèn thì nghe tiếng Kazumi gọi giật.

“Sao thế?” Kazuya liền quay lại, dịu dàng vuốt ve vàng trán của Kazumi.

“Ba, ba thích chú Jin à?” Kazumi chôn cằm trong chăn, nhỏ giọng hỏi.

Kazuya hơi sững người, rồi cười rộ, “Ừ, chú là... bạn thân của ba, dĩ nhiên ba thích chú rồi.”

“Có phải ba sẽ kết hôn với chú Jin không?” Lần này người lên tiếng là Akihiko.

Kazuya ngẩn người, “Sao Akihiko lại nghĩ thế?”

Akihiko bật cười khanh khách, “Ba với chú ngủ cùng một chỗ, chẳng phải vậy là kết hôn rồi sao?”

Kazuya thoáng đỏ mặt, ho khụ một tiếng, “Ai nói với con thế?”

“Trên TV toàn là thể mà, phải không Kazumi?” Akihiko đắc ý khoe, rồi quay sang em gái mình để xác nhận.

“Phải a.” Kazumi gật gù đầu. “Ba với chú kết hôn rồi, không cần Kazumi với Akihiko nữa sao?”

Hai đứa nhóc này sao lại có những ý tưởng kỳ quái như thế... Kazuya dở khóc dở cười, “Xem ra sau này không để hai đứa tùy tiện coi tivi nữa.” Anh giả bộ tức giận, rồi xoa đầu con mình. “Được rồi, đừng nghĩ lung tung, mau ngủ đi, hai đứa đều là bảo bối số một của ba, sao mà không cần hai đứa được chứ?”

“Hôn một cái.” Kazumi vươn tay, ôm lấy cổ ba mình.

Kazuya mỉm cười, cúi đầu, đặt một nụ hôn lên trán cô bé, rồi cẩn thận đắp lại tấm chăn.

Akihiko hôn bẹp một cái lên má Kazuya, lớn tiếng ngông nghênh, “Ba đừng cưới chú Jin, đợi Akihiko lớn, Akihiko sẽ cưới ba.” Sau đó, cậu bé ngẫm nghĩ điều gì, rồi bỏ sung. “Bây giờ Akihiko không cao được như chú, cũng không đẹp trai vậy, nhưng lúc Akihiko lớn, sẽ cao hơn chú, đẹp trai hơn chú nhiều.”

Kazuya bật cười, vỗ nhẹ vào hai cái má phúng phính của cậu bé, “Akihiko là đẹp trai nhất trong mắt ba rồi.”

“Vâng!” Akihiko gật đầu cái rụp, khoái trá nhắm mắt lại.

Kazuya lắc đầu mỉm cười, rồi tắt đèn cho bọn nhỏ. Vừa nghĩ tới Jin đang đợi dưới nhà, anh khẽ cau mày.

9. Chương 9

Jin nhìn Kazuya bước xuống lầu; bốn mắt vừa giao nhau, cả hai đã hiểu ý đối phương.

Ra ngoài hóng gió là quyết định của hai người, dù không ai nói tiếng nào. Jin cũng không muốn khi đang nói chuyện hay bận làm gì đó với Kazuya, lại xuất hiện hai ranh con đến phá rối.

Người thừa thốt, gió đêm lành lạnh, dòng nước dưới tầng đen huyền phát ra mấy âm thanh lẫn lẫn thật nhỏ. Đạo bước dọc bờ sông, hai người đắm chìm trong trầm mặc. Kazuya bắt giắc nhớ về những buổi đêm ngày xưa ở Tokyo, dưới ánh trăng dịu nhẹ, anh cũng từng sánh bước bên Jin thế này đây; dù cả hai không nói tiếng nào, im lặng nhưng cõi lòng ngập tràn hạnh phúc. Liệu rồi có thể trở về như ngày ấy không?

“Jin, có thể đồng ý với em một chuyện không?” Kazuya giành quyền lên tiếng từ Jin, phá vỡ bầu tĩnh lặng.

Jin cau mày, chính mình từ trước tới giờ chưa hề từ chối Kazuya một điều gì; thế nên, em vừa lên tiếng, miệng đã muốn theo thói quen mà chấp thuận, nhưng anh chợt nhận ra có gì đó không ổn. Kazuya bây giờ đã quá hiểu Jin để khéo léo lợi dụng sức chống cự mỏng manh của anh.

“Em nói chuyện gì đi đã.” Jin cố gắng tỏ vẻ lạnh lùng, không chút đoái hoài hay xao động. Akanishi Jin 28 tuổi không còn là thằng nhóc ngây ngô, tay chân lú quíu trước tình yêu của mình nữa. Nếu năm xưa anh có thể trưởng thành và cẩn thận hơn, phải chăng hạnh phúc sẽ không tụt khỏi tầm tay?

Đôi mắt Kazuya thoáng trầm xuống. Xem chừng Jin không còn tin tưởng anh nữa. Thế nhưng, dù là sai, nhưng vẫn phải kiên trì. “Em biết yêu cầu này rất vô lý, em biết anh có quyền được hỏi... nhưng mà Jin... anh đừng truy cứu... được không?”

Lời Kazuya chưa dứt, Jin đã xoay người nhìn em, trong lòng tự nghĩ sẽ nhìn thấy bờ môi em mím chặt, đôi mắt ươn ướt. Nếu là thế, anh không tài nào cự tuyệt được. Thế nhưng ngược lại với tưởng tượng trong đầu, ánh mắt Kazuya lúc bấy giờ vô cùng bình tĩnh, gương mặt bình lặng, chân thành thỉnh cầu anh. Phải rồi, anh đã quên mất, bên cạnh anh khi này không còn là Kamenashi Kazuya của ngày trước, đã hai mươi sáu tuổi, sao lại còn bộ dáng ngây ngô của thuở niên thiếu. Huống hồ, em đã là ba của người ta.

Đã làm ba. Ý nghĩ vừa dấy lên, Jin chợt cảm giác lửa giận trong lòng lại bùng phát, dù cái kinh ngạc ban đầu đã biến mất, nhưng khó chịu trong tâm vẫn không cách nào thối lui. Ngẫm nghĩ cũng phải thôi, chuyện

như vậy, làm người, ai có thể bình thân cho qua được chứ? Kazuya lại còn cố tình né tránh lời giải thích cùng anh.

“Điều kiện trao đổi là gì?” Ngữ điệu Jin thoáng tức giận. Một chút khó hiểu chợt lóe lên trong mắt Kazuya và tắt lịm. Rồi em lên tiếng, giọng nói vô cùng kiên nghị, “Anh sẽ có quãng thời gian thoải mái ở Florence.”

Jin khựng lại, hai tay đặt lên bả vai Kazuya, chăm chú vào em, xem ra Kazuya đã tính toán hết cả, dùng thân mình để che miệng anh. Jin nhếch mép, lộ ra một vẻ rất lưu manh, “Ý Kazuya là mấy ngày anh ở Florence, anh muốn làm gì với em thì làm?”

Gương mặt nhịn không được mà thoáng đỏ, dù chỉ là tăng sắc thật mỏng. Tâm tình bắt đầu trỗi dậy, bàn tay theo thói quen mà vuốt ve em, tham lam lấy làn da nhẵn mịn.

Kazuya hít mạnh một hơi, nhưng không phản đối.

Jin bất giác đổi trong lòng. Kazuya biết rõ, chỉ cần em không muốn nói, anh cũng không cách nào ép buộc mà phải chịu nhịn nhường.

Kazuya làm sao không biết, chỉ cần mình không nói, Jin sẽ không bắt ép. Nhưng với con người này, bản thân quyến luyến không thôi, cái tình không cách nào dứt được. Thế nên muốn đền bù một chút cho anh. Ấy mà, nói đền bù cho anh, Kazuya lại cảm giác trong tiềm thức, đó chỉ là dối lừa bản thân. Kỳ thật, chính mình nhớ anh, yêu anh, khát khao có anh. Nếu nói đền bù, phải là đền bù cho chính mình mới đúng.

“Được, vậy giờ anh gọi điện cho công ty, chuyển toàn bộ công việc quan trọng của anh tới Ý.” Jin rút tay về, rồi lấy chiếc điện thoại di động từ trong túi.

Bàn tay lạnh lạnh của Kazuya liền ngăn lại, anh bắt đầu dĩ cười khổ, “Nhất quyết phải trả con vậy sao?”

Nắm tay Kazuya trở về, Jin nghiêm túc đáp trả, “Nếu có được em một lần nữa.”

Kazuya thoáng giật mình. Có lẽ anh không nên ngạc nhiên như vậy, nhưng quả thật anh không ngờ, đã nhiều năm như thế, Jin vẫn cố chấp ôm lấy mối tình cùng anh. Sống trên thế gian này, có được một người yêu mình như thế, còn khát cầu gì nữa?

“Jin...” Kazuya rũ hạ ánh mắt. Không phải vì yếu nhược, nhưng vẫn dựa vào Jin, đem toàn bộ chính mình hiến tặng cho người ấy, hết thảy mọi chuyện liền hóa đơn giản, chỉ cần buông thông một chút là được. Xa cách nhiều năm như thế, lần đầu tiên Kazuya thấm thía cảm giác mỗi mết. Những dây thần kinh đang căng mình chợt thả lỏng, nhận chìm uể oải.

“Kazuya.” Ôm sát người trước mặt vào lòng, Jin dùng ánh mắt thật ôn nhu, thật dịu dàng để say đắm lòng em, “Tụi mình quay lại với nhau, được không?”

Vùi mặt vào ngực Jin, lắng nghe nhịp tim đập từng hồi của anh, Kazuya chỉ muốn gật đầu chấp thuận. Nhưng rốt cuộc vẫn lắc đầu, có những chuyện dù muốn cũng không thể quay lại.

Jin không nóng nảy hay giận dữ. Anh biết nếu Kazuya dễ dàng đáp ứng thì ngày trước em đã không bỏ đi. Kỳ thật, anh không phải không nghĩ tới Kazuya có lý do khó mở lời. Vì lẽ ấy, suốt năm năm nay, dù nhớ em, hận em, nhưng trong lòng một mực tự nhủ chỉ cần gặp lại, sẽ cho em một cơ hội để giải thích. Còn nếu không gặp lại... quả thật, anh chưa từng nghĩ đến điều ấy. Nhưng Kazuya kiên cường thế nào, Jin hiểu rõ hơn một ai khác. Với thực lực của Jin bây giờ, biết được sự tình chỉ là chuyện sớm muộn. Thế nên, trong lòng Jin, quan trọng hơn cả lời giải thích kia của Kazuya là có được em một lần nữa.

Sánh vai cùng Kazuya, mặc kệ xa cách bao nhiêu năm, hai người chỉ thuộc về nhau. Suy nghĩ ấy chưa từng phai nhòa trong Jin, thậm chí nó đã thành một loại chấp niệm, một ám ảnh trong tâm. Dù em một mình gà trống nuôi con, hay cả khi mẹ của bọn trẻ vẫn ở cạnh Kazuya, chính mình sẽ không bỏ cuộc mà buông tha em, dù phải cướp, cũng chiếm em về mình. Kazuya chỉ của mình anh, Jin vẫn luôn khẳng khái như thế. Cố chấp có lẽ một phần vì lời hứa hẹn em đã viết năm xưa — Kazuya của Jin.

Jin cười thật xấu xa, tay mê mẩn trên đôi môi em, “Kazuya của anh, khoan cự tuyệt vội vàng như thế. Em còn mấy ngày để suy ngẫm mà...”

Hôn Kazuya thật sâu, lòng Jin đã quyết định, có lẽ ngày mai anh phải gọi điện cho Koki.

Đời người trải qua mấy lần năm năm chứ; lúc này đây, sẽ không bao giờ để em vụt khỏi vòng tay mình lần nữa.

10. Chương 10

Jin vừa nói mình phải nghỉ lại ở Florence thêm mấy ngày, Sigma thiếu điều khóc ré. Thực tế mà nói, lịch trình của Jin đã được sắp đặt kín suốt năm, đừng nói là mấy ngày, một ngày cũng đủ vò đầu bứt tai mà xếp lại cả lịch.

Jin không nói gì nhiều, cứ thế gọi điện thẳng về Tokyo, “Ueda, nói với chủ tịch, tôi muốn nghỉ phép.”

Người ở đầu dây bên kia không chút sợ hãi, cả nguyên nhân cũng chẳng hỏi, điềm nhiên đáp trả, “cho tôi mười phút.”

Mười phút, không hơn không kém, điện thoại của Sigma đúng giờ mà vang lên, “Sigma, mọi người về trước đi, Jin sẽ nghỉ phép.”

Ueda luôn là người Akanishi gọi. Sigma biết khá nhiều lời đồn đãi về nhân vật đáng ngưỡng mộ này. Nghe bảo là bạn thời cấp ba với Akanishi, chơi trong cùng ban nhạc. Từ lúc Akanishi ra mắt, người này đảm nhận vị trí đại diện, xử lý hết thảy mọi chuyện cho Akanishi. Vừa đặt điện thoại xuống, Sigma đã thấy Jin đang thu dọn đồ đạc, không biết vì tự tin vào khả năng của Ueda, hay dù ý cấp trên thế nào, người này vẫn quyết tâm ở lại.

“Anh không ở lại khách sạn à?” Sigma thoáng lo lắng, để người này ở lại nơi đất lạ, có ổn không?

“Tôi đến nhà bạn ở.” Cơ bản không cần báo cáo với cô bé kia, nhưng Jin vẫn nói vì anh biết Sigma chỉ có ý tốt.

Đôi mắt Jin sáng ngời, giọng điệu nhẹ nhàng. Ngay cả Sigma cũng cảm nhận được hương vị hạnh phúc thoát tỏa từ anh.

Sigma chợt thấy yên tâm hơn hẳn. Có lẽ Akanishi thật sự cần kỳ nghỉ này, trực giác của phụ nữ nói cho cô biết có điều gì đó đang thay đổi ở con người này. Sigma nhìn Jin thu dọn đồ đạc, bộ dáng hồ hởi tựa hồ đang hong ngóng một buổi hẹn hò nào đó, khóe miệng không giữ được mà cứ chếch lên, vui vẻ như bao người bình thường khác. Không còn vẻ lạnh lùng ngày thường hay trên sân khấu để hợp hồn vạn người, nhìn đến nụ cười thản nhiên kia, Sigma bất giác cảm động. Lặng lẽ rời khỏi phòng, trả lại không gian riêng tư cho Akanishi, cô tự nghĩ để anh đắm chìm trong hạnh phúc của riêng mình.

Jin mang hành lý đến trước phòng khám của Kazuya. Lần đầu tiên trong nhiều năm, anh cảm giác mình về tới nhà. Vừa đẩy cửa, anh đã nghe tiếng hô hào hùng hổ của Akihiko, “đi mau, đi mau, cháu muốn đá banh!!!” Cô gái tên Ai không còn cách nào, đành thấp giọng dỗ dành thằng bé. Mắt liếc thấy Jin, Akihiko vui vẻ chạy bay lại, ôm lấy chân anh, miệng líu ríu, “Chú Jin, chú Jin dẫn cháu đi đi.”

Ai nhìn Jin, lập tức nhớ về cảnh tượng xế chiều hôm qua, gương mặt liềm đỏ lựng; Ai thấp đầu, nhỏ giọng nói, “Bác sĩ Kamenashi đang có bệnh nhân.”

Jin để hành lý xuống đất, vòng tay ôm Akihiko, rồi vẫy tay với Kazumi. Anh vừa ngồi xổm xuống, cô bé đã chạy tới chồm người lên lưng Jin. “Tôi dẫn bọn trẻ ra ngoài chơi. Nhờ cô mang hộ đồ của tôi lên phòng Kazuya.”

Phòng của bác sĩ Kamenashi? Ai nghe ra ám chỉ trắng trợn trong lời nói ấy, nhưng không biết phải trả lời thế nào nên vội vàng gật đầu.

Mặt cỏ xanh biếc được ánh chiều tà từ phương Tây nhuộm thành một màu vàng ấm, hai người phương Đông, một lớn một nhỏ chạy theo trái banh giữa trời Florence dịu nhẹ. Ngồi trên chiếc xích đu gần đây là cô bé với mái tóc lúa thưa, miệng ngậm kẹo, chân đung đưa, khóe miệng nhoẻn cười thật rạng rỡ. Hết thảy như một tuyệt tác mỹ thuật.

Kazuya đứng từ xa, lặng nhìn cảnh tượng ấy, ánh mắt thâm trầm suy tư, rồi mỉm cười thật hài lòng. Có lẽ chính mình đã quá lo xa, ba người kia rất vui vẻ, hòa thuận với nhau. Trước khi bị ai trong cả ba phát giác, Kazuya lặng lẽ lui đi.

Hai người chơi thật đã, rồi một nhào mà nằm sải trên đất. Akihiko hơi dịch người, thân nhiên gối đầu lên cánh tay Jin, miệng thở phì phò. Kazumi cũng bước lại, đứng nhìn một lớn một nhỏ đang thi nhau thở, rồi nằm bệt xuống, học theo anh mình mà rúc người vào Jin, đầu gối lên cánh tay anh.

Jin không khỏi tự nghĩ, hai đứa bé xem chừng rất thích anh. Nghĩ lại chuyện này cũng tốt, sau này sống với Kazuya, không thể thiếu hai đứa. Jin bất giác phát hiện, những bản khoản trắc trở về hai đứa bé trong Jin đã tiêu tán từ khi nào. Quả thật, chỉ cần Kazuya có thể trở về bên cạnh mình, anh sẽ chăm sóc hai đứa như con ruột, huống hồ cả hai cũng không quậy phá hay đáng ghét. Nếu thành thật với chính mình, Akihiko với Kazumi rất đáng yêu là đằng khác.

“Kazumi, chú hỏi này, mẹ mấy đứa trông thế nào?” Dù tự nhủ không so đo chuyện Kazuya phản bội, bản thân Jin vẫn tò mò và không khỏi kinh ngạc về mẹ của hai đứa. Kazuya chưa hề nhắc tới cô ta; Jin biết hỏi em cũng không được nên chỉ bằng trực tiếp hỏi bọn nhỏ còn hơn.

“Chú Jin trông còn trẻ mà sao trí nhớ kém thế? Bọn cháu chẳng phải đã nói không có mẹ à?” Akihiko cướp quyền trả lời của em mình, miệng hùng hổ khiến người ta chỉ muốn vỗ bốp lên cái mông nhỏ.

“Kazumi?” Jin quyết định không đoái hoài đến thằng bé mà chỉ chú tâm vào Kazumi dịu dàng, nhu thuận.

Kazumi cắn môi, lắc đầu, “Thật không có... bọn cháu không có mẹ.”

Không có? Hay chưa từng nhìn thấy? Đã là người thì phải có mẹ chứ, chẳng lẽ lại do tảng đá sinh ra như Tôn Ngộ Không? Hay khi bọn trẻ mới sinh, cô ta đã mất? Nghĩ tới đây, Jin liền cau mày, lòng chột nhói đau, Kazuya mấy năm nay đã sống thế nào chứ?

“Cả anh cũng chưa thấy à?” Jin vẫn chưa từ bỏ ý định.

Kazumi tiếp tục lắc đầu.

Thằng nhóc miệng mồm nhanh nhẩu bên cạnh lại lẫu bẫu, “Chú Jin chẳng phải muốn kết hôn với ba à? Bọn cháu không có mẹ, Chú Jin muốn làm mẹ bọn cháu chứ gì?”

Jin nghẹn họng, mắt nhìn trần trời thằng bé. Anh thật muốn đem bỏ cái não nhỏ kia xem bên trong nhồi nhét những suy nghĩ gì, nhưng lòng không khỏi nung nấu ý đồ xấu xa, có làm cũng làm ba chứ sao lại mẹ, ba Kazuya của mấy đứa mới bị đặt nằm dưới kia kìa!

“Chú Jin, chú cười trông... háo sắc quá.” Akihiko phui mông đứng dậy, nhẵn mặt lè lưỡi với Jin. “Không được đâu nha, ba đã đồng ý với Akihiko sẽ không cưới chú Jin đâu, ba đợi Akihiko lớn rồi sẽ kết hôn với Akihiko!”

Ranh con này quả nhiên có ý đồ với Kazuya!!!! Nhẹ nhàng rút một tay về, Jin cứ thế chọc lét Akihiko, nhìn thấy nụ cười khàn khách trên môi thằng bé, Jin không khỏi cảm giác nó rất quen thuộc. Chưa kịp cảnh cáo nhóc con không được giành Kazuya với anh, Jin liền bị sợi dây chuyền rơi ra từ trong cổ áo Akihiko làm ngẩn người.

Đúng đưa trên sợi dây là một chiếc nhẫn màu bạc.

Để Akihiko nằm trở lại xuống đất, Jin chậm rãi ngồi thẳng người, ánh mắt chuyển về phía Kazumi.

Như hiểu được suy nghĩ trong Jin, Kazumi ngoan ngoãn rút sợi dây chuyền từ cổ áo mình ra, một sợi giống như đúc, cũng chiếc nhẫn đang lóng lánh dưới ánh chiều tà.

Dù đã xa cách nhiều năm, nhưng Jin không nhận lầm. Bàn tay run khẽ, chậm chậm vuốt ve hai chiếc nhẫn.

Đây là cặp nhẫn đôi của Jin và Kazuya. Khi em rời đi, kỷ vật duy nhất cho mối tình của hai người mà em mang theo là chúng.

11. Chương 11

Jin lại tìm đến thư viện, chống cằm trên bàn, say sưa nhìn Kazuya cau mày lẩm nhẩm mấy tên sách dưới ánh dương chan hòa, cảm giác hoàn toàn khác biệt so với lúc trước. Ngồi ở đằng kia, không phải ai khác, mà là Kazuya của cậu, người thiếu niên gương mặt dễ nhìn, lẳng lặng trầm tĩnh ấy chỉ thuộc về Akanishi Jin; ý nghĩ vừa dấy lên trong đầu, miệng liền cười khanh khách đến ngây ngô. Ánh mắt Kazuya cũng thường hướng về phía cậu, chạm vào cái nhìn say đắm từ Jin, Kazuya chỉ e lệ mỉm cười, đầu hơi hạ thấp rồi quay đi. Giữa tầng không khí im lặng của thư viện, tựa hồ có dòng điện thật nhỏ mà kín đáo nối kết giữa hai người, phát lên mấy tiếng tanh tách cùng ánh lửa xanh nhạt.

Hẹn hò, hai chữ này từ khi nào lại ngọt ngào và êm tai đến thế. Mà vì chúng, cả những chuyện bình thường nhất cũng khiến con người ta phải đổ mặt thẹn thùng.

Rất nhiều chuyện dần dà mới biết được. Thí dụ như ba mẹ Kazuya là nhà khảo cổ, cả năm phiêu diêu tứ phương tám hướng, đến không ít chỗ khi ho cò gáy, làm bạn cùng xương cốt và người chết, để Kazuya lại một mình ở Tokyo. Mà cũng có những chuyện từ sớm đã phát hiện, thí dụ như Kazuya là một người cực kỳ kén ăn.

Lần đầu tiên hẹn hò, Jin dẫn Kazuya đi ăn món ưa thích nhất của mình, mì Ý. Kết quả là khi Jin đang hồ hởi ăn uống nhiệt tình, Kazuya lại hơi nhúu đôi mày thanh mảnh, chiếc nĩa chậm rãi quần từng sợi mì, miệng cắn nuốt thật chậm, tựa hồ đang bị ép ăn thuốc độc.

“Kazuya không khỏe à?” Jin vội vàng đưa tay sờ trán Kazuya. Thời khắc ấy, cậu không suy nghĩ gì nhiều, cứ theo thói quen mà định ninh món nào mình thích thì người ta cũng ăn được, thế nên hoàn toàn không đoán hoài đến chuyện Kazuya có thích hay không.

Nghe Jin hỏi thăm, Kazuya chỉ buông nĩa, đôi môi mỏng đỏ hơi cong lên, “Em không ăn cà chua.”

Kazuya thường ngày bình tĩnh, đột nhiên nổi tính trẻ con, khiến Jin sức nhớ, em bắt quả cũng chỉ là thằng nhóc mới mười sáu tuổi. Lúc đó, lòng Jin có chút áy náy, không hỏi người yêu mình thích món gì mà đã hăm hở dắt đi ăn thế này thì thật mất mặt, buổi hẹn hò cũng vì thế mà mất hứng phần nào.

Biết sai chịu sửa mới đáng khen. Jin lập tức cứu vãn tình hình, “Kazuya còn không thích món nào nữa?” Lúc Jin hỏi như thế, thật tình không để bụng lắm vì cậu sinh ra đã là đứa dễ ăn, nên chỉ nghĩ chắc Kazuya chỉ không thích ăn mỗi cà chua.

Nào ngờ, Jin vừa dứt lời, ánh mắt Kazuya hơi híp lại, em cười ngây thơ đến vô tội, cả hai bàn tay giơ lên, “ớt xanh, nấm, mặn...” Xem chừng cả mười ngón cũng không đủ.

Kazuya nói tới đâu, sắc mặt Jin liền sầm xuống tới đó. Mấy món dinh dưỡng, em lại chẳng thích ăn là mấy, thảo nào người gầy gò như thế. Bất giác trong đầu Jin liền sinh ra ý định phải tự mình vỗ béo em.

xOx

“Em ăn đi.” Không đoán hoài tới ánh mắt đang chằm chằm của mọi người, Jin ngang nhiên bước vào lớp D năm nhất, đặt hộp sữa và miếng bánh kem dâu thơm ngát lên bàn Kazuya. Chung quanh nghe loáng thoáng tiếng nuốt nước miếng của mọi người, một phần vì cái bánh hấp dẫn, phần khác vì hot boy Akanishi Jin.

Mọi sự chú ý đồng loạt dán chặt vào hai người, Kazuya không khỏi ngượng ngùng, thấp giọng nói, “Anh đi trước đi, em sẽ ăn mà.”

“Cho anh mượn chỗ ngồi xịu.” Jin toét miệng cười với bạn nữ sinh đang đứng cạnh đấy. Cô đỏ cả mặt, hững hờ gạt đầu lia lịa rồi ngoan ngoãn né sang một bên, nhường chỗ cho Jin. Không chần chừ gì, Jin ngồi phịch xuống, cầm tựa vào thành ghế, “Em ăn hết rồi anh đi.” Vừa nói vừa nhìn thẳng vào Kazuya.

Kazuya bĩu môi, tay mở hộp đựng bánh, Jin lập tức ngăn lại, đẩy hộp sữa đến trước cậu, “Uống hết sữa rồi mới được ăn bánh.”

Kazuya cau mày, có chút chần chừ, “Em không uống sữa.”

Jin nháy mắt với Kazuya một cách tinh nghịch, “Hay Kazuya muốn anh dứt?” Nói rồi, đuôi mày hơi nhướn lên, miệng cười bí hiểm, mắt nhìn vào môi Kazuya, tràn ngập ý khiêu khích.

Gương mặt trắng nõn của Kazuya lập tức đỏ ửng. Cậu đương nhiên biết chữ “đút” này của Jin ám chỉ điều gì. Dù thích Jin cách mấy, cậu cũng không muốn ở trước mặt bàn dân thiên hạ mà diễn một màn môi lưỡi đá nhau. Ủy khuất trông liếc người trước mặt, Kazuya đành cầm lấy hộp sữa, cau mày, từng chút, từng chút một uống cạn.

“Thường cho em.” Jin cười tít cả mắt, dùng thìa xắn một mẩu bánh nhỏ rồi đưa đến trước miệng Kazuya. Kazuya không suy nghĩ hay chần chừ gì mà há miệng ngậm lấy. Một tiếng ồ vang lên từ mọi người xung quanh. Đến lúc đó cậu mới sực nhận ra mình vừa làm gì, xấu hổ đến thiếu điều gục đầu xuống bàn. Jin thế nhưng lại cười thật đều, “Anh đi đây, em ngoan ngoan ăn hết, giữa trưa anh đợi em ở chỗ cũ.” Nói rồi, Jin đứng dậy, bước về phía cửa. Trước khi đi còn quay người tặng cho cậu một nụ hôn gió, khiến bao bạn học trong lớp càng thêm phấn khích.

Cái gọi chỗ cũ đơn thuần chỉ là khuôn viên sau thư viện, bãi cỏ xanh mướt cùng mấy tán cây xum xuê. Quả nhiên là mùa hoa nở, đủ sắc hồng vàng pha lẫn. Kazuya vẫn thích ngồi dưới mấy tàng cây râm bóng, để mặc mấy tia nắng nhỏ xen mình qua kẽ lá, hưởng thụ hộp cơm trưa trong yên tĩnh.

Cơm là Jin mang. Từ ngày cậu biết Kazuya phần lớn đều ở nhà một mình, vốn tưởng em rất thuần thực việc nhà, lòng còn nung nấu ước được ăn hộp cơm do Kazuya tự làm, nào ngờ, bề ngoài em xem chừng thành thạo bếp núc thế thôi, đụng tới nấu ăn, có khi sức công phá còn mạnh mẽ hơn cậu ấm Akanishi Jin đây. Càng không muốn Kazuya ăn mấy món thiếu dinh dưỡng, thế nên Jin tự giành lấy nhiệm vụ chuẩn bị cơm trưa, dù gì ở nhà cậu cũng có sẵn đầu bếp giỏi, cái Jin cần làm chỉ là đưa ra mấy tên món muốn chuẩn bị cho Kazuya.

Ban đầu, Jin còn dự định sẽ chinh đồn lại mấy thói kén ăn của Kazuya, bắt đầu từ sữa. Thế nhưng nhìn thấy bộ dáng nhú mày của em, cậu lập tức mềm lòng, không khỏi áy náy tựa như chính mình đang làm tội ác tày trời nào đó. Vậy là cậu đành đổi chiến lược, dốc lòng nghiên cứu mấy món ăn hơn. Mặc dù bị tên bạn đầu trọc Koki chọc ghẹo hết lần này đến lần khác, Jin vẫn rất thích thú với chuyện mình đang làm.

Trưa hè tỏa nắng, những loài hoa nở rộ, tỏa sắc khoe hương cả một khoảnh, hai đĩa tựa đầu vào nhau, ăn chung một hộp cơm. Nhiều năm sau này, mỗi lần tưởng nhớ lại giây phút ấy, lòng không khỏi băng khuâng. Nó đẹp là thế, cái hạnh phúc đơn giản mà mộc mạc. Mỗi lần Kazuya ăn lấy ăn để, miệng cười rạng rỡ, gật gù khen ngon, lòng Jin thỏa mãn vô cùng.

Có những hôm, ăn cơm xong xuôi, trước khi vào thư viện làm, Kazuya sẽ tựa vào vai Jin, ngửi một giấc trưa thật ngon. Jin nghiêng mặt, mê mẩn ngắm hàng mi cong nhẹ, thần thờ rung động, cánh mũi thổnщ nhịp nhàng, bờ môi mỏng mở hờ, gương mặt yên bình tựa đứa trẻ sơ sinh. Lần nào cũng vậy, Jin luôn tự nhủ chỉ nguyện có thể bảo vệ dung nhan tĩnh lặng mà dịu hòa khi ngủ ấy của em. Dù tương lai có ra sao, chỉ mong Kazuya của cậu vĩnh viễn như thế này, thuần khiết không chút vướng bận.

12. Chương 12

Tùng khóm hoa nhài túm tụm vào nhau, tỏa ra một hương thơm ngát cả khu vườn, khó có dịp về nhà trước khi trời tối, Youki chợt nhận ra, đã lâu rồi bà không dành thời gian chiêm ngưỡng hoa viên nhà mình.

Nghe tiếng giày cao gót lộp cộp trên mặt đất, Kazuya ôm Ran đứng dậy, liền đối mặt cùng Youki. Cả hai người không khỏi ngạc nhiên.

Những đóa nhài như mây vì sao điểm xuyết giữa không gian thoáng đặng về hạ, tựa một bức tranh phong cảnh hữu tình, người thiếu niên xinh xắn ôm trong lòng chú cún Ran nhà bà, con nhóc ấy hiển nhiên rất thích cậu bé kia, cái đầu lưỡi be bé cứ thè ra liếm láp ngón tay cậu. Hình ảnh trước mặt nếu có thể chụp lại, ắt hẳn có thể in lên mặt bìa nào đó không chừng.

Người phụ nữ trung niên vô cùng xinh đẹp có nét nào đó rất giống Jin, thoạt nhìn đã thấy bà là người giỏi giang khéo léo. Kazuya cơ hồ hiểu được thân phận của người này ngay lập tức.

Đứa bé có đôi mắt thật sáng, Youki mỉm cười, thời buổi này hiếm khi gặp được một thiếu niên có khí chất đơn thuần như thế. Có lẽ là bạn của Reio.

Youki càng cười dịu dàng hơn, định bụng mở lời. Mà Kazuya lúc bấy giờ cũng chuẩn bị lên tiếng đánh vỡ bầu trầm mặc.

“Kazuya, Kazuya, dâu với cam, em muốn uống loại nào...” Jin từ trong nhà chạy ra, hai tay còn cầm hai hộp nước trái cây. Vừa thấy Youki, cậu liền khựng lại, miệng nhồm cười gượng gạo, “Mẹ.” Lễ phép và khách sáo, có chút không tự nhiên.

Thái độ của Jin khiến Kazuya không khỏi kinh ngạc đôi chút. Làm sao cậu lại không nhìn đến nét thâm trầm suy tư trong đôi mắt xinh đẹp của Youki mà Jin thừa hưởng. Nhẹ nhàng đặt Ran xuống đất, Kazuya cúi người, ngoan ngoãn lễ phép, “Chào bác, cháu tên Kamenashi Kazuya.”

Thì ra là bạn của Jin. Youki hơi ngạc nhiên, bà vẫn luôn nghĩ bạn của Jin nếu không nhìn hàm hồ giang hồ như Koki thì cũng kỳ lạ tự kỷ như Ueda. “Kazuya à?” Youki nhoẻn miệng cười, đứa bé này nhìn thế nào vẫn không giống mấy người bạn trước giờ của Jin.

“Kazuya, tụi mình đi thôi, chẳng phải nói muốn xem phim à?” Jin đặt hộp nước dâu vào tay Kazuya, giọng điệu vội vàng, ý tứ thúc giục.

“Jin, không mời bạn của con ở lại ăn cơm tối à?” Youki nhìn Jin, lòng thở dài thật buồn.

“Không kịp đâu, bọn con đang vội.” Jin nắm lấy tay Kazuya, trả lời cứng nhắc.

Youki đành cười trừ, “VẬY Kazuya sau này tối chơi nhiều hơn ha.”

Kazuya lặng nhìn người phụ nữ xinh đẹp ấy bước vào nhà, trên người mặc những bộ đồ hiệu đắt tiền và cao quý, nhưng không giấu được vẻ cô đơn.

“Làm phiền bác vậy.” Kazuya liền thấy Youki quay phắt người lại, vẻ mặt đầy kinh ngạc. Rồi cậu nhoẻn cười, quay sang nói với Jin – người cũng đang tròn mắt cùng cậu. “Em muốn ở lại ăn cơm tối.”

xOx

“Jin với mẹ quan hệ không tốt à?” Sau khi bước khỏi nhà Akanishi, Kazuya nhin không được mà lên tiếng hỏi. Không khí bữa tối có chút cứng nhắc và gượng gạo, khiến cậu chợt nhận ra, chính mình vẫn chưa biết gì về gia đình Jin.

Jin trầm mặc một lúc lâu. Mãi đến khi Kazuya bỏ cuộc, tưởng chừng đối phương không trả lời nữa, cậu mới lên tiếng, “Nói nôm na... anh chỉ là thằng con vứt đi của mẹ thôi.” Không đợi Kazuya phản ứng, Jin lại nói tiếp, “Em biết tập đoàn truyền thông Akanishi không?”

Kazuya gật đầu. Tập đoàn đứng đầu ngành truyền thông, nhưng cậu cũng không biết quá nhiều về nó.

“Đó là công ty của nhà anh.” Jin cười cười, nhưng vẻ mặt không chút kiêu hãnh, ngược lại, vương vấn nét gì đó tự giễu, “Hình ảnh của ba trong trí nhớ anh mơ hồ lắm. Chỉ nhớ rõ là sau khi ba mất, để lại cho mẹ con anh một sản nghiệp khổng lồ. Lúc đó, anh mới có năm tuổi, Reio – em anh – thì hai tuổi. Có lẽ là từ năm ấy, người mẹ dịu dàng nhất, xinh đẹp nhất với anh cũng biến mất. Tập đoàn ngày một phát triển, trong nhà lại càng vắng ngắt, bàn cơm dài như thế lại chỉ có hai đứa, anh và Reio; lúc bọn anh đi ngủ, mẹ còn chưa về, sáng thức dậy thì mẹ đã đi mất. Dù ở chung một nhà, nhưng cả năm số lần gặp mặt nhau chỉ đếm trên đầu ngón tay. Cái ôm từ mẹ không còn, thay vào đấy là tiền tiêu vật đầy túi, không cách nào tiêu hết. Đôi khi anh tự nghĩ, chẳng thà sinh ra ở một gia đình bình thường còn hơn, ít nhất có thể nương tựa nhau mà sống.”

“Thời kỳ nổi loạn của anh sớm hơn nhiều đứa khác, đánh nhau, trốn học, quậy phá, rốt cuộc mẹ anh bị mời tới trường để nói chuyện. Lúc đó anh nằm ở trên giường mà ngẫm nghĩ, nếu mẹ về nhà, giận dữ đánh cho anh một trận nên thân thì thật tốt biết mất.” Jin cười khổ. “Kết quả là anh chỉ nhận được điện thoại từ thư ký của bà, nói với anh là mọi chuyện đã được giải quyết, chỉ cần anh biết chừng mực, không đi học cũng được. Có lẽ là từ lúc đó anh bắt đầu buông tha cho ý nghĩ được mẹ quan tâm. Dù gì anh cũng chẳng phải người kế thừa tập đoàn, có Reio là được rồi.”

Nhìn đến nét mặt điềm nhiên, không chút doái hoài của Jin, lòng Kazuya không khỏi thất lại. Cậu giơ tay, nắm thật chặt lấy Jin. “Thật ra mẹ Jin rất thương anh, em cảm giác được mà. Có lẽ mẹ anh chỉ muốn anh được tự do sống theo ý mình.”

“Có lẽ... nhưng anh lúc này cũng chẳng nghĩ nhiều về nó nữa.” Jin nhún vai, dù gì... bản thân cậu chẳng bao giờ đạt được kỳ vọng của mẹ, tuy chỉ là đứa con cả trốn tránh trách nhiệm, nhưng ít ra em của cậu là một đứa tài giỏi và ngoan ngoãn.

“Vậy sau này Jin muốn làm gì?” Kazuya biết có những chuyện không thể miễn cưỡng trong chốc lát.

“Ngôi sao nổi tiếng. Còn Kazuya?”

“Bác sĩ tâm lý.”

“Ha? Từ khi nào Kazuya có hứng thú với tâm lý học thế?” Jin không khỏi giật mình.

Ánh mắt Kazuya chợt lóe lên một vẻ tinh nghịch. Cậu ưỡn ngực rồi cười bí hiểm, “Ái chà... hình như bắt đầu từ khi có người mượn quyển sách “Lịch sử phát triển ngành phân tích tâm lý” a...”

Đợi đến khi Jin kịp phản ứng, Kazuya đã bật cười khanh khách mà chạy về trước.

13. Chương 13

“A... đau...” Thuốc sát trùng vừa chạm vào vết nứt trên môi, Jin nhin không được mà hít mạnh một hơi, xuyết xoa liên hồi, tay đang ôm vòng eo của Kazuya càng xiết chặt, túm nín lấy áo đối phương. Kazuya khẽ cau mày, tay bôi thuốc nhẹ nhàng hơn.

Ueda đứng bên cạnh nhếch mép, nhìn gương mặt sưng bầm đây đó của Jin mà cười lạnh, “anh hùng mà còn sợ đau à? Cậu thế này thì ít nhất một tuần chả làm ăn được gì. Mới ngày đầu tiên biểu diễn đã sinh chuyện, quả nhiên là hot boy Akanishi Jin có khác.”

Ngẫm nghĩ lại chuyện khi nãy, thật là một trận nháo nhào. Jin chưa bị chủ quán bar đuổi, không cho đến hát nữa đã là kỳ tích. Ueda liếc nhìn Kazuya đang cẩn thận, tỉ mỉ bôi từng li từng tí thuốc lên mấy vết thương trên mặt Jin, dưới ánh đèn lập lòa của quán, gương mặt cậu nhu hòa và hiển lộ sự quan tâm và lo lắng, rất dễ động lòng người. Cũng trách không được Jin hay tên ngu khờ khi nãy. Quán bar luôn bị bao trùm bởi bầu không khí u tối và hoang dã, Kazuya là một thiếu niên đơn thuần như thế, lẳng lặng ngồi yên ở một chỗ, nghiêm nhiên trở thành mục tiêu của nhiều ánh nhìn. Bầu không khí dần dà chuyển biến, đến khi Jin hát tới bài thứ tư thì đỉnh điểm lên cao. Một gã trẻ tuổi xem chừng đã để ý Kazuya từ nãy giờ, rốt cuộc nhin không được mà lại gần thẳng bẻ.

Không tưởng tượng được, Kazuya thế nhưng liền đánh mặt, lạnh lùng đến rùng mình, khiến người nhìn đến không khỏi có chút lùi bước. Ueda nheo mắt, nghĩ lại cảnh tượng lúc bấy giờ, không khỏi xuyết xoa tên Jin gốc thế nhưng lại có mắt thẩm mỹ rất khá.

Cơ mà chẳng phải ai cũng biết sống chết, bằng không làm sao có chuyện hay ho sau đó để mọi người ngoạn. Jin lúc đó đứng gần Ueda, gương mặt mỗi lúc một sa sầm, ánh mắt thâm trầm mà nguy hiểm. Thời khắc ấy, Ueda bất giác nổi hứng muốn xem phim hay; cậu thật tò mò cái tên gốc này rốt cuộc có thể chịu đựng tới đâu. Thế nên dù biết kết cục, Ueda cũng không bước lên ngăn lại. Phim tình cảm hành động hấp dẫn đến thế, sao có thể bỏ qua. Nhưng Ueda vẫn tự nhủ, nếu cần thiết, cậu sẽ chen vào giúp đỡ.

Sự thật chứng minh, cái nóng nảy của Akanishi Jin dễ cháy còn hơn chất phốt-pho. Gã đàn ông kia vừa nắm lấy tay Kazuya, tên bạn này của cậu đã phóng ngay xuống sân khấu như tên bắn, hung hăng tặng gã một quả đấm. Và kết cục là đánh nhau một trận.

Tới bây giờ Ueda mới biết thân thủ Jin nhanh nhẹn như thế.

Máu rơi, tiếng la hét ồn ào hòa cùng thủy tinh vỡ đổ, Kazuya bình tĩnh cố giữ Jin lại. Thật sự là cảnh hay có một không hai, Ueda cười khê.

Ném cho Ueda một cái liếc, Jin kéo Kazuya sát vào mình, vừa làm nũng vừa giả giọng bá đạo “Chai-en”, “Kazuya, nghe anh, sau này đừng đến đây nữa.” Chuyện như vậy không phải hiếm hoi gì, nhưng Jin quả thực không chịu nổi có những ánh mắt xấu xa cứ chằm chằm vào Kazuya của cậu, tính độc chiếm trong mình đã cắm rễ rất sâu, không tài nào cho phép.

Koki chịu không được mà vỗ ót, giọng điệu pha chút chọc ghẹo, “Jin, độc tài vừa vừa thôi nhá.”

Ueda nhướn mày, điềm nhiên buông thông một câu, “Bộ tính giấu thằng nhỏ cả đời à?”

Jin lập tức sầm mặt, bắt đầu xắn tay áo, tựa hồ chuẩn bị nhào vào phá thêm một trận.

Kazuya nhẹ nhàng kéo tay áo trở về cho Jin, miệng nhoẻn cười, “anh làm gì nóng nảy thế?”

Con báo đang giương nanh khoe vuốt lập tức cụp cả trở về, trở thành chú cún ngoan ngoãn dễ thương. Dù đã sớm chứng kiến mấy cảnh buồn nôn thế này, Koki vẫn không khỏi than thở một câu, “quả nhiên người dạy thú có khác.”

Jin liếm môi, không đoái hoài gì tới thằng bạn mình. Cậu tựa cằm vào bả vai Kazuya, ánh mắt tiu nghỉu, “Kazuya... chịu để anh giấu cả đời không?” Vừa nói xong, Jin không khỏi tự thấy mình đã hết thuốc chữa, ngang nhiên đòi Kazuya hứa một lời như thế. Mấy câu Ueda nói khi nãy toàn chạm vào chỗ hiểm trong Jin, Kazuya đơn thuần như thế, Kazuya đáng yêu như thế, Kazuya cười là tit cả mắt, càng ở bên em, cậu càng muốn độc chiếm con người này, càng muốn cất giấu em thật kỹ bên mình, nhưng chung quy chuyện đó là không thể. Em chỉ mới mười mấy tuổi, cuộc đời trước mắt còn trải dài, biết tương lai sẽ ra sao.

Kazuya cười cười, ngón tay đùa nghịch quăn quít lấy mấy sợi tóc của Jin, “Sau này em đợi anh trong phòng nghỉ.”

Jin mở miệng định nói điều gì, nhưng nhìn đến ánh mắt nghiêm nghị của Kazuya, ý vị không bàn cãi nữa, cậu đành nuốt mấy lời trở về.

xOx

Tháng hai đã là cuối đông. Nhưng cái lạnh vẫn vương vấn, quyết không chịu rời đi cho nàng xuân tìm đến.

“Lạnh.” Cả người Jin bọc trong mấy lớp áo thật dày, cổ thụt cả vào, chóp mũi ửng hồng vì gió lạnh, mái tóc bị gió biển thổi tung. “Kazuya, anh lạnh quá.”

Ánh mắt Kazuya liền chuyển dời từ tầng biển mênh mông đến người đang được đóng gói kỹ càng như một chú gấu trước mặt mình, bật cười khanh khách. Nếu so với mùa hè, Kazuya càng thích biển về đông. Hồi nhỏ, mỗi năm đông đến, cậu đều được ba mẹ dẫn tới thăm bà ngoại ở Okinawa, đến tận bây giờ vẫn không đổi được thói quen.

“Đã bảo anh đi theo làm gì... không nghỉ ngơi ở nhà cho khỏe.”

Jin cúi đầu, cười thật nhẹ. Rồi cậu nắm lấy tay Kazuya, nhét cả vào túi áo mình, da thịt lạnh lẽo chạm vào nhau, chia sẻ thân nhiệt ít ỏi. Định mở miệng nói chuyện, nào ngờ lại hắt xì một cái thật mạnh.

Jin sinh ra vào mùa hè, thế nên sức đề kháng đối với cái lạnh yếu hơn người thường. “Về thôi.” Kazuya khẽ nhún mày, nếu nghiêm cảm thì mệt lắm.

Bà ngoại của Kazuya ở Okinawa có một khách sạn do người trong nhà đứng ra quản lý. Đứng từ xa nhìn lại, tòa nhà cổ xưa nhưng lại toát ra một vẻ thân thiết, tựa như vòng tay của bà, hay nụ cười trên gương mặt đầy nếp nhăn mà ấm áp vô cùng. Mùa đông không có khách khứa mấy, rất nhiều phòng còn trống. Phòng Kazuya trước giờ vẫn giữ nguyên, còn Jin được xếp vào gian bên cạnh, cả hai đều có cửa sổ hướng về biển.

Sau khi tắm tấp với nước đun gừng, Jin đã cảm giác ấm áp hơn nhiều, cái lạnh đều xua tan cả. Từ biển khơi truyền lại những tiếng sóng đều đặn, khiến Jin bất chợt cảm thấy cô đơn trơ trọi giữa không gian tĩnh lặng. Cười cợt chính mình sao lại nhạy cảm như thế, nhưng xoay tới xoay lui, Jin vẫn không thấy thoải mái trong lòng. Nằm sấp trên giường, trong đầu cậu chỉ có suy nghĩ: cách một bức tường mỏng manh là chiếc giường của Kazuya.

“Kazuya, Kazuya.” Jin ép má vào tường, nhẹ giọng gọi.

Không một lời đáp.

Jin nghiêng đầu. Tính trẻ con trỗi dậy trong tâm, cậu đưa tay gõ gõ, “Kazuya, Kazuya?” Mấy tiếng cộc cộc phát lên, nhưng từ phía bên kia vẫn không có câu trả lời.

Jin đem tai áp vào bức tường, cái lạnh chạm vào da thịt, ngoại trừ tiếng sóng vỗ cùng gió thổi rin rít ngoài trời, hoàn toàn im lặng. “Không phải chứ”. Lòng vô cớ hóa lạnh.

Xoay người xuống giường, cậu mở cửa, chạy vội sang phòng bên cạnh. Không hề gõ hay gọi Kazuya, Jin cứ thế đẩy cửa. Vì nó không khóa, nên gian phòng cứ thế hiện ra trước mặt, ánh sáng nhàn nhạt ảm áp dần dần cả không gian, khiến Jin bất giác an tâm vô cùng.

Trong phòng không ai. Jin bước tới bên giường Kazuya, từ tấm chăn toát lên một mùi thơm ngát, là hương vị quen thuộc của Kazuya. Không chút chần chừ, Jin cứ thế vùi mình vào nó, cúi đầu tự thì thầm, “Quả nhiên chăn của Kazuya vẫn ảm áp hơn nhiều.” Cậu chưa kịp nhắm mắt lại, cửa phòng tắp cách một tiếng, nhẹ nhàng mở ra.

Không chút đề phòng, cả hai sững sờ nhìn nhau.

Kazuya đứng dưới ánh đèn nhạt, gương mặt thanh tú mà say lòng. Chiếc áo khoác rộng được khoác lên người, dây thắt lưng cột hờ, nhưng đủ chặt để hiển lộ vòng eo nhỏ nhắn, cổ áo banh mở, hững hờ để lộ phần xương quai xanh gợi cảm, tầng da nõn nà càng thêm yêu mị dưới ngọn đèn mờ ảo.

14. Chương 14

Chương có cảnh nhảy cảm không dành cho các em chưa đủ tuổi :>

xOx

Kazuya chôn chân tại chỗ, cách giường chừng bốn năm bước.

Bầu không khí bỗng hóa kỳ lạ, tựa hồ đang bị đè nén bởi một sức nặng, chỉ chờ chờ bùng nổ. Không ai trong hai người dám hành động thiếu suy nghĩ, cả hơi thở cũng ngừng lại. Khí trời chợt khô ráo dị thường, như thể một ma xát nhỏ cũng đủ bùng phát ngọn lửa thiêu cháy cả đồng cỏ miền man.

Ánh mắt Jin dần đuổi những giọt nước hững hờ man theo cánh cổ trắng nõn của Kazuya, vờn qua xương quai xanh, xuống tới ngực, biến mất một cách khiêu khích trong cổ áo banh mở. Đôi người trừng mắt chăm chăm, như thể con mắt là tia quang tuyến, có thể nhìn thấu qua tầng vải dày mà tiếp tục quan sát giọt nước thần nhiên trơn trượt xuống tới những chỗ hớp hồn người. Đưa lưỡi liếm bờ môi khô ran, Jin tựa hồ nghe được tiếng nuốt nước miếng từ chính mình. Cái khát vọng đột ngột cứ thế tiến nhập vào từng mạch máu, lan tỏa khắp tay chân, chiếm gọn trái tim đang loạn nhịp, ngứa ngáy vô cùng.

Đang ở tuổi thiếu niên, đương nhiên không xa lạ gì với cái gọi là dục vọng, nhưng cảm giác thế này đối với Kazuya là lần đầu tiên. Lòng bàn tay túm chặt lấy tấm chăn dưới mình, lòng bối rối không thôi, muốn em, nhưng lại sợ dọa em. Nên hay không, chỉ là câu trả lời vồn vện một chữ nhưng không ngừng dày vò, bứt rứt thâm tâm Jin.

Thanh âm hô hấp mỗi lúc một dồn dập, nhiệt độ không khí càng tăng cao. Nhìn đến ánh mắt trầm đục mà ngây ngẩn của Jin, lòng Kazuya liền xôn xao pha lẫn đôi chút bất an, nhẹ nhàng xoa đầu, mấy giọt nước rơi lách tách trên mặt sàn gỗ, đánh vỡ khoảnh yên lặng.

“Kazuya”. Jin mở lời, giọng đã khàn đục, cổ họng khô khốc, tựa hồ lửa trong tâm chuẩn bị bùng cháy.

Bàn tay Jin buông rời tấm chăn, chậm rãi gơ lên và lật mở như thể mời mọc. Kazuya khẽ cắn môi, chớp mắt đã đọc thấu cái dục vọng đang phùng phục trong đôi mắt Jin. Nhiệt nóng cứ thế man theo mắt cá

chân mà leo lên, quần xuyên, ghì chặt tới từng mảnh da mềm mịn. Động mạch nơi cổ nhảy nhót lỗi nhịp, pháp phòng không thôi, khiến Kazuya bất giác tiến thoái lưỡng nan.

“Kazuya, lại đây.” Jin ngồi dậy, bờ môi mấp máy thì thầm, âm điệu uyển chuyển mà quyến rũ, nốt ruồi nơi đuôi mắt càng duyên dáng và say lòng dưới ánh đèn mờ nhạt. “Anh giúp em lau khô tóc.” Một nụ cười tự cho là ôn nhu nở rộ, thế nhưng vừa nhìn đến, Kazuya chỉ đọc được ba chữ “có ý đồ”.

Thế nhưng giọng nói Jin như một làn sóng mát mơn trớn từng dây thần kinh của Kazuya, khiến cậu tê dại và ngây ngẩn. Gã thôi miên của riêng mình cậu.

Từng bước chậm rãi tiến về trước, rồi ngồi xuống ở mép giường, cậu để mặc Jin dùng chiếc khăn bông, lau lau xoa xoa tóc mình. Động tác mỗi lúc một chậm, bên tai pháp phòng hơi thở càng thôi thúc và ấm nóng của Jin. Đến rồi một khoảnh khắc, những ngón tay thế chỗ cho chiếc khăn, đan xuyên vào mái tóc, mê mẩn vuốt đùa từng sợi, chạm nhẹ vào da đầu, hết một lần rồi lại một lần. Hô hấp của Kazuya cũng vì thế mà hối hả hơn. Bàn tay Jin không hiểu vì sao rất nóng, vuốt ve lấy cổ Kazuya, xuyên qua lớp áo, tìm đến bắp vai mảnh gầy. Dùng một chút sức, cổ áo banh mở khi nãy cứ theo da thịt mềm mịn mà trơn tuột xuống, để lộ đôi vai trần đầy quyến rũ. Bờ môi chạm vào thật nhẹ. Những dây thần kinh nhạy cảm cũng vì thế mà bị kích thích, khiến Kazuya khẽ rùng mình.

Bàn tay mơn theo vai trần, ôm lấy tầng da thịt mỏng, rồi đầu ngón tay hững hờ chạm vào điểm mẫn cảm trước ngực. Kazuya mím môi, hít mạnh một hơi. Dây cột ngang lưng đã bị tháo gỡ từ khi nào, bàn tay khô ráo mà nóng hổi xoa dịu lấy vùng bụng trơn nhẵn. Kazuya nhìn không được mà đè tay Jin lại, cúi đầu ní non, “Jin...” Ngữ điệu run rẩy, không biết ý đồ ngăn cản hay ủng hộ.

Jin xoay người Kazuya lại, nâng mặt em lên, hung hăng hôn thật sâu vào đôi môi mỏng mềm mà gợi tình. Trước cảm dỗ, sau khiêu khích, tầng khí thở trong cổ họng tựa hồ ứ nghẹn cả, Kazuya khẽ giãy dụa. Bờ môi quyến luyến rời nhau, nhưng chưa kịp định thần, chúng lại một lần nữa choàng ôm thật gắt gao.

Cánh cổ, xương quai xanh, ***g ngực, rốn, eo, bụng... môi lưỡi Jin tựa hồ đều âu yếm trù mên hết thảy, không bỏ sót nơi nào. Cũng không biết từ bao giờ Kazuya đã nằm cả lên giường, một loại cảm xúc cùng nhiệt nóng kỳ lạ chạy nhảy trong từng mạch máu của cậu, tựa sợi xiềng xích đang căng mình, chuẩn bị đứt vỡ. Đầu óc có chút choáng váng, nôn nao quặn quai trong bụng, không thể nhận định là khoái cảm hay thống khổ. Hết thảy như hòa lẫn vào nhau, hùng hổ bổ chồm như loại sóng thần hung mãnh, mỗi lúc một dâng cao và đổ ập xuống. Kazuya rốt cuộc nhìn không được mà cất lên mấy tiếng rên khê.

Dục vọng đang dần dương trưởng chợt bị cầm lấy, ầm áp và ứ đọng bao phủ.

“Đừng...” Kazuya cố mở mắt, nhẹ nhàng hô lên.

Jin ngẩng đầu, mỉm cười thật dịu dàng như thể trấn an cậu, rồi lại cúi đầu, tận tình lấy lòng người tình nhỏ.

Khoái cảm như bao mũi kim bén nhọn tấn công vào trí não, mấy ngón tay lười biếng lập tức túm lấy tóc Jin, Kazuya cong lưng thành một cánh cung tinh tế, hơi thở dồn dập và nặng nề. Cái xấu hổ thẹn thùng và chạm cùng bản năng của thân thể như càng tôn thêm khoái cảm trong tâm, cảm xúc cứ thế nhảy bậc đến tầng điểm cao nhất mà bùng nổ, thả mình vào không trung. Khoảnh khắc vỡ òa, cái áp lực trong cổ họng đang phát ra mấy tiếng rên rĩ chớp mắt chuyển mình thành mấy cung bậc thanh âm thật ngọt ngào.

Jin ôm chặt lấy thân thể khê run của Kazuya, dịu dàng hôn lên khóe mắt em. Rồi cậu cầm lấy tay em, đặt vào dục vọng đang nóng bỏng của chính mình, mắt không nhìn đến vẻ thẹn thùng ngượng ngùng muốn rút trở về của Kazuya. Jin nhỏ nhẹ mà kiên định thì thầm vào tai Kazuya, “Kazuya, anh muốn em.”

Kazuya chỉ kịp nhìn thấy cái dục vọng cuồng dã đang nhảy nhót trong đôi mắt Jin. Sau đó, cậu lập tức bị cái hôn nồng nhiệt đẩy vào một màn trầm luân.

Đầu lưỡi tìm mở bờ môi Kazuya; cùng lúc đó, ngón tay cũng lần mò vào bên trong em, một chút, rồi lại một chút cố gắng khuếch rộng, tiến nhập, vuốt ve, tăng tốc, xúc cảm nóng bỏng khiến Jin buông những tiếng thở đầy thỏa mãn.

“A...” Đau đớn khi bị xâm nhập làm Kazuya hít mạnh một hơi, toàn thân đánh lại. Đôi mắt mờ đục tựa tầng sương mỏng, hàm răng trắng nhẵn cắn chặt bờ môi mỏng manh, phát lên mấy tiếng ní non, “Jin...”

“Kazuya... anh đừng không được.” Môi ầu yếm lấy hàng mi rung động của em, vì chính mình cố chấp bướng bỉnh nên đã làm đau em, nhưng nếu ngừng lại, cậu thật sự nổi điên mất.

Ngón tay Jin chôn chặt trong cơ thể mình, đau đớn là thế, nhưng còn vẫn vương xúc vị nào đó thật ngọt ngào. Nếu đã nói chính mình thuộc về Jin, vậy có gì là không thể, có gì mà không cho anh được. Kazuya lẳng lặng không nói lời nào, nhắm hai mắt, miễn cưỡng mỉm cười, cổ hướng về sau thành một độ cong say lòng, khí khái như chờ đợi và dâng tặng.

Thời khắc Jin tiến vào, một loại dịch ấm nóng tràn tuôn từ nơi hai người gắn kết, đau đớn đến xé lòng so với tưởng tượng càng mãnh liệt bội phần, ngón tay túm lấy tấm chắn dưới mình, bờ môi cắn chặt cũng không thể giảm hạ cái đau nơi thân dưới. Mồ hôi tích tụ trên vầng trán, man xuống điểm thái dương, hòa cùng nước mắt mà tuôn rơi.

“Đau lắm hả em? Nếu đau thì Kazuya cắn anh đi.” Jin chôn mình trong thân thể Kazuya, chờ đợi cái đau đón dần tản đi; cậu cúi đầu, xót xa liếm lấy bờ môi đã cắn tới chảy máu của em.

Kazuya khẽ mở mắt, lắc đầu thật nhẹ, “Jin là của em.” Nếu đau đớn là cái giá phải trả để có được nhau thì không gì có thể thay đổi. Một phần thân thể Jin chôn chặt trong chính mình, trương cứng cùng nóng bỏng, thậm chí có thể cảm nhận được mạch đập mạnh mẽ hòa nhịp cùng con tim của anh, cậu chưa từng cảm giác nó rõ ràng và cận kề như thế. “Em thấy rất hạnh phúc.”

Kazuya mỉm cười, tựa một loài hoa e lệ khoe sắc, hai tay choàng ôm lấy Jin, thu ngắn khoảng cách giữa hai người, miệng khàn khàn lên tiếng, “Tiếp đi anh.” Vòng eo cong lại, tự nâng mình lên.

“Kazuya...” Jin cắn răng rên khẽ, chỉ một ma sát thật nhỏ nhưng đủ để mang đến bao khoái cảm mãnh liệt. Chậm rãi tiến nhập, như hòa cùng nhịp điệu mấy gợn sóng ngoài cửa sổ.

Khoái cảm đến hớp hồn khiến Jin chỉ muốn chôn sâu, càng sâu, thật sâu vào thân thể Kazuya. Đau đớn rồi cực nhưỡng chỗ cho những cảm xúc say mê chìm đắm thoát ẩn thoát hiện. Từ cổ họng Kazuya, mấy thanh âm cũng dần thay đổi ngữ điệu.

Cùng nhau đạt đến cao trào của cảm xúc, cùng nhau trấn tĩnh, thân thể cả hai run rẩy không ngừng. Đỉnh điểm của khoái cảm như một vì sao chói lóa lên, rồi ẩn mình vào tầng đêm huyền ảo.

Khi tỉnh lại, đã là giữa trưa hôm sau, vừa mở mắt đã nhìn đến đôi người tròn xoe mà hạnh phúc của Jin. Ký ức đêm qua lập tức ủa về, Kazuya chưa kịp thẹn thùng đỏ mặt, môi đã được người kia ầu yếm hôn lấy.

“Kazuya, sinh nhật vui vẻ.”

“Cảm ơn anh.” Sinh nhật à? Kazuya hơi ngẩn người, suýt chút nữa chính mình đã quên mất.

“Còn đau không?” Cảm động đang chuẩn bị đâm chồi nảy lộc trong tâm, liền bị câu hỏi vồn vện ba chữ kia của Jin chặt đứt, da thịt toàn thân lập tức đỏ bừng, Kazuya không nhịn được mà chôn mặt vào gối.

“Ka.zu.ya~” Jin kéo dài âm điệu. “Anh có quà.”

“Hử?”

Bàn tay liền bị Jin nắm lấy, ngón giữa tay trái cảm giác có gì đó lạnh lạnh cọ vào. Một chiếc nhẫn màu bạc óng ánh phản chiếu mấy tia nắng dịu hòa.

“Kazuya là người của anh, không được đổi ý à...”

Kazuya ngơ ngẩn nhìn Jin, một cảm xúc mềm mại mà ngọt ngào trào dâng mạnh mẽ trong tâm.

Jin bị nhìn chằm chằm nên không khỏi ngượng ngùng, mím môi một chút rồi nở nụ cười. Sau đó, cậu đặt một chiếc nhẫn khác vào tay Kazuya, thản nhiên duỗi bàn tay của mình ra trước mặt em.

Kazuya mỉm cười, nhẹ nhàng thực hiện ý niệm của đối phương, động tác và tâm tình vô cùng thành kính.

“À, Kazuya.” Jin ngẩn nhìn cặp nhẫn trên tay hai người, cười đắc ý và thỏa mãn không thôi. “Anh sẽ ký hợp đồng với JE.”

Vậy cánh cửa trở thành ngôi sao đã rộng mở với Jin à? Kazuya nhoẻn miệng cười, mắt nhìn Jin hăng hái múa may tay chân, miệng liền thoáng miêu tả tương lai của hai đứa sẽ thế nào, tựa hồ hạnh phúc đã cận kề trong tầm tay.

15. Chương 15

Đầu ngón xuyên qua, để mặc vòng nhẫn mơn theo da thịt, đã qua nhiều năm như thế, nó vẫn không thay đổi, thậm chí còn vương vấn chút gì đó ấm áp. Bên tai bắt giác văng vẳng tiếng sóng lẫn lẫn hòa cùng hơi thở dịu nhẹ của Kazuya. Đã gần mười năm, cái gọi là thời gian tựa tầng cát xuyên qua kẽ tay, không cách nào níu giữ, như lần trốn một tâm tình từ thuở niên thiếu.

Đến rồi hiện tại, Jin vẫn cảm giác bối rối không thôi. Ước vật của đôi lứa lại được Kazuya đặt trên người hai đứa nhỏ, nghĩ sao cũng thật kỳ lạ. Bao nhiêu ý niệm đua nhau trỗi dậy trong đầu, nhưng không cách nào khẳng định chỉ điểm. Tựa như hết thấy đều quy tụ ở một nút thắt khiến mọi chuyện rối mù. Chỉ cần cởi bỏ nó là có thể tường tận, đáng tiếc, biết là có nhưng không sao tìm được.

“Chú Jin.” Mấy ngón tay bụ bẫm của Kazumi chạm nhẹ vào đôi mày đang nhíu lại của Jin, “tụi mình về đi... nha?”

Hai đứa bé tròn xoe mắt, vẻ trông mong hiển lộ trong đôi ngươi. Jin buông sợi dây chuyền, cẩn thận chỉnh sửa lại đầu tóc và áo quần cho bọn nhỏ. Trời càng về chiều, vương vấn trên con đường đất đá là ánh chiều nhuộm tím cùng đỏ. Jin nheo mắt, cười nói, “Ừ.” Rồi nắm lấy tay hai đứa.

Lững thững bước về, lòng Jin có chút không yên. Những tiếng nói riu ra riu rít của Akihiko và Kazumi cứ văng vẳng bên tai, như gần như xa, mơ hồ và mờ nhạt. Thời gian không còn nhiều, anh không dám chắc nó đủ để thuyết phục Kazuya, nhưng càng không thể bỏ em lại một mình nơi đất khách quê người. Với cá tính Kazuya, chỉ e càng làm căng, em sẽ biến mất trong chớp mắt, rồi lại cứ thế mà xa nhau thêm vài năm.

xOx

Trong nhà bếp chỉ tràn một ánh sáng màu cam, nhìn bóng dáng mảnh khảnh đang lúi cuội liên tay của Kazuya, Jin bắt giác thấy ấm áp vô cùng. Anh khoanh tay, tựa lưng ở cửa, ngắm nhìn em say sưa, đôi mày hơi nhăn lên, hình ảnh vụng về việc nhà ngày trước của em đã không còn. Cuộc sống quả thật đã dạy con người ta biết bao điều mới lạ, thử thách nối tiếp chấp nhận. Nhớ tới ngày đầu gặp lại em, nhìn đến Kazuya ăn cà chua và nấm, nét mặt thản nhiên, người biến sắc lại là Jin. Năm năm xa cách đã khiến một con người thay đổi đến thế nào? Rốt cuộc vì có gì có thể mà Kazuya khác như vậy. Nhìn đến ánh mắt đầy kinh ngạc của Jin, Kazuya chỉ cười nhạt, “dinh dưỡng mà.”

Jin cứng họng. Cà chua, nấm có dinh dưỡng từ tự cổ chí kim, đâu phải tới giờ Kamenashi Kazuya mới biết. Ngày xưa chính mình kì kèo nài nỉ em cũng không cách nào khuất phục được con rùa cứng đầu ấy, thế mà chỉ vài năm sau lại bị vốn vẹn ba chữ “dinh dưỡng mà” đánh bại.

xOx

“Chú Jin.” Mấy giọt nước từ đầu bắn vào mặt Jin, đứa bé đang ngâm mình trong bồn tắm nghiêng đầu, cau mày nhìn, “Chú ngồi yên thế kia, mau tắm cho cháu với, ba đang đợi cháu xuống ăn cơm.”

Gì mà đợi cháu? Có đợi cũng là đợi chú a! Jin trừng mắt nhìn thằng nhóc đang đắc ý toét miệng cười, rồi ôm nó lên, dùng chiếc khăn tắm quấn quanh người cậu bé. Akihiko không chút phản kháng, để mặc Jin nhẹ nhàng lau khô mình, miệng chếch thành nụ cười vui vẻ.

Sau khi mặc quần áo chỉnh tề cho Akihiko, Jin ôm cậu bé ra khỏi phòng tắm, liền nhìn thấy Kazumi đã ngoan ngoãn ngồi trên giường đợi hai người.

“Ai đâu?” Kazuya nấu cơm, mình tắm cho Akihiko, Ai tắm cho Kazumi, nhà này xem chừng rất ngăn nắp và trật tự.

“Đi ấy xong việc nên về rồi.” Kazumi nhu thuận trả lời, ánh mắt trong trẻo và rõ ràng.

“Xuống ăn cơm nào.” Jin vỗ Kazumi lại.

“Khoan, khoan đã chú Jin.” Akihiko đang được ôm trong lòng chợt giật giật tóc Jin, miệng cười tinh nghịch.

Nụ cười ấy của thằng bé khiến Jin không khỏi hơi sững sốt, có chút quen mắt nhưng chắc chắn không phải của Kazuya. Jin cau mày, nhất thời không nghĩ ra được, một ý nghĩ táo bạo chợt lóe lên trong đầu, có khi anh quen biết mẹ của hai đứa bé này chẳng? Đang miên man suy tư, Akihiko bỗng cất tiếng hỏi một câu thật kỳ lạ, “Chú Jin, chú biết sao hôm nọ bọn cháu gọi chú bên bờ sông không?”

Chẳng phải vì gặp được đồng hương nơi đất khách quê người sao? Jin theo bản năng mà lắc đầu, mắt liếc nhìn Akihiko, xem chừng nguyên nhân không đơn giản như thế. Jin nhướn mày với hai đứa trẻ. “Vì sao thế?”

“Bọn cháu biết chú nha.” Akihiko không đoái hoài đến vẻ kinh ngạc của Jin, quay đầu với Kazumi để làm chứng, “Phải không, Kazumi?”

Kazumi mím môi, nét mặt có chút khó xử, chần chừ không dám gật đầu, ánh mắt hơi nén giận nhìn anh mình. Akihiko vẫn điềm nhiên nói tiếp, “Để cháu cho chú xem cái này.”

Mãi đến khi mở chiếc tủ nằm ở một góc khuất trong phòng sách mà Akihiko đã chỉ định, Jin rốt cuộc hiểu ra những lời của cậu bé.

Cả năm ngăn kéo đều đầy ắp và được phân loại cẩn thận những CD mình từng phát hành từ ngày mới ra mắt, có cả phim, show diễn, tạp chí hay tin tức trên báo, nhiều vô số kể. Nói nôm na, chiếc tủ ấy có thể được xem là một thư viện tư liệu của Akanishi Jin, có khi cả chính công ty quản lý cũng không có nhiều, đầy đủ và ngăn nắp như thế. Dù được phân chia gọn gàng, nhưng nhìn đến liền sẽ nhận ra vết tích chứng tỏ chúng được xem rất nhiều lần. Trong đó, được đặt trên một quyển sổ còn là tờ giấy mà Jin trước đây tìm mãi không ra. Một mảnh đã ố vàng, phía trên có nét chữ quen thuộc của mình, đôi chỗ còn có vết nước thấm, lật trở nó liền nhìn đến đường nét thanh mảnh của Kazuya.

Kazuya thích Jin. Kazuya của Jin.

Đã nhiều năm như thế, nhưng khi nhìn đến những con chữ ấy lần nữa, Jin vẫn không kiềm được lòng mà khóe mắt ươn ướt, xúc cảm dâng trào trong tâm. Lời hứa này đã sớm được khắc sâu trong tâm khảm, nếu Kazuya ngày trước không dịu dàng mà kiên định bày tỏ, có lẽ Jin đã không cố chấp quyền luyến nhưng nhớ em nhiều năm như vậy. Hay như chính anh vẫn luôn tin tưởng lời hứa hẹn từ những ngày đầu ấy của Kazuya, em là của mình, sẽ theo đến tận cùng.

“Chú Jin.” Kazumi ngồi vào lòng Jin, bàn tay nhỏ nhỏ nhẹ nhàng quệt đi mấy giọt nước mắt. Akihiko tròn xoe đôi ngươi, hiển nhiên cậu bé không ngờ kết quả sẽ thành thế này. Bất quá chỉ là trẻ con giở thói đùa nghịch, nhìn đến chú đẹp trai như thế, cậu liền áy náy chợt dạ, cảm giác chính mình dường như đã gây họa, đành phải cò cọ gương mặt bầu bĩnh vào cánh tay Jin như hối lỗi. Cậu tưởng chú ấy sẽ rất vui khi thấy chiếc tủ này...

Jin nhoen miệng cười với hai đứa bé. Cái xúc động nhất thời dần lắng xuống, nhưng một vấn đề khác liền trỗi dậy.

Kazuya yêu anh, điều đó không thể chối cãi.

Kazuya vẫn yêu anh, điều đó càng không thể nghi ngờ.

Có thể có những mối tình say đắm là thế nhưng đủ hàng nghìn, hàng vạn lý do để rời bỏ nhau. Nhưng cũng có những vấn đề chỉ xoay quanh một đáp án.

Jin biết, từ khi anh gia nhập vào thế giới nghệ sĩ, Kazuya vẫn luôn mưu tìm, cất giữ hết thấy về anh, hiện tại ở Ý, chuyện ấy càng khó khăn rất nhiều lần. Jin đương nhiên không dám nghĩ chính mình đã nổi tiếng toàn cầu.

Vì lẽ ấy, đáp án càng rõ ràng.

Có người giúp em. Người này vẫn luôn giữ liên lạc với Kazuya từ khi em bỏ đi.

Hiện tại Jin đã biết người đó là ai.

Nút thắt cuối cùng của câu chuyện đã đến hồi gỡ bỏ.

16. Chương 16

“Ueda, cậu khá lắm.” Giọng điệu Jin vững vàng, ngữ khí lạnh tựa băng.

Nhận được cú điện thoại của Jin, Ueda điềm nhiên nằm dài trên ghế sofa đọc tạp chí. Mang chiếc mặt nạ dưỡng da, Ueda khẽ chéch mép, muốn cười mà không dám. Đặt điện thoại di động lên bàn, anh chậm rãi vừa bóc mặt nạ, vừa vỗ nhẹ nhẹ để da mặt hấp thu chất tốt hơn. Giọng Jin rĩ rả bên tai, xem chừng này giờ chưa hề dừng để thở, Ueda nhếch cười, không đoán hoài gì đến lời cần nhẫn nại nhai của Jin mà chỉ hỏi, “Hai đứa dễ thương hen?”

Câu hỏi chỉ vồn vện mấy chữ nhưng đủ để Jin cứng họng, bao lời muốn nói bị nuốt ngược trở về. Đưa mắt nhìn hai đứa bé bên cạnh mình, Jin không khỏi ưỡn ngực, giọng đầy tự hào, “Đương nhiên rồi.” Rồi bất giác Jin cười khỏ, hai người thân nhất lại bắt tay nhau phản bội anh bao nhiêu năm, khiến Jin không khỏi tự vấn phải chăng mình quá thất bại. “Cậu biết từ khi nào?”

“Ngay từ đầu.” Ueda thản nhiên bỏ một trái dâu vào miệng, không chút áy náy rút rút tựa hồ những gì anh làm rất đối bình thường cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên.

“Ngay từ đầu!!!” Jin cắn răng, cao giọng lớn tiếng. “Sao cậu không nói cho tôi??”

“Cậu có hỏi tôi à?” Đuôi mày Ueda hơi nhướn lên như thể cười cợt, nhiều năm rồi chưa thấy tên này nóng nảy như thế, chỉ đáng tiếc không được chứng kiến tận mắt.

Jin hơi khựng lại, nhiều năm trước khi chuyện xảy ra, quả thật anh tìm đến Koki, tìm mẹ, tìm người nhà của Kazuya, nhưng lại không nghĩ là Ueda. “Tôi hỏi rồi cậu có nói không?” Có cho tiền Jin cũng không tin Ueda có lòng như thế.

“Không.” Ueda bật cười khanh khách.

“Cậu...” Jin cứng họng, tới tận hôm nay, Jin mới thấm thía những nhận xét của mọi người về cái máu lạnh trong Ueda. Jin hừ một tiếng, “Tôi còn không biết từ khi nào cậu thân với Kazuya như thế.” Với Ueda mà nói, thay vì muốn giúp Kazuya, còn không bằng bảo cậu ta khoái coi phim hay thì đúng hơn.

Ueda cười khúc khích. Cũng chẳng phải vì thân thiết gì, chỉ là trùng hợp chứng kiến phải chuyện nên không muốn bỏ lỡ cơ hội ngồi hàng ghế đầu. Quen nhau nhiều năm, quả nhiên phản ứng của Jin giống hệt dự đoán của Ueda từ lúc đầu. “Cậu không biết nhiều chuyện lắm.” Điềm nhiên thưởng thức ly trà, Ueda buông thõng một lời như thế.

Jin cố gắng kiềm mình. Anh biết nổi giận với Ueda là vô ích, càng làm căng, tên này lại càng phần khích. Giờ nghĩ lại, có khi chuyện anh bỏ lỡ Florence hết lần này đến lần khác cũng không hẳn ngẫu nhiên. “Còn bao nhiêu người biết nữa? Koki?” Tên này mang danh thám tử mà không thể điều tra ra Kazuya đã đi đâu, đành bó tay chịu trói, ban đầu Jin đã hơi nghi ngờ, chẳng lẽ tên này cũng là đồng bọn?

“Tên đó à?” Tôi không biết cậu ta biết những gì.” Ueda cười cười. “Ít ra tôi không nói gì với cậu ta cả.”

“Nếu tôi hỏi mẹ của bọn nhỏ là ai, cậu có nói không?” Dù đã biết câu trả lời nhưng vẫn ôm chút hi vọng mà lên tiếng hỏi.

“Cậu nói xem?” Giọng điệu Ueda thấm đượm sự kiêu ngạo khiến người ta không khỏi cau mày. Jin chưa kịp nghiêng răng đốp lại, Ueda đã nhẹ giọng, “Để Kazuya tự mình nói với cậu thì tốt hơn.” Ueda ngược mắt nhìn chòm đèn rạng rỡ lừng lừng trên trần nhà, thở dài một tiếng, chuyện này trừ Kazuya ra, còn ai có thể giải thích rõ ràng hơn? Mà ngay cả chính Kazuya làm được không cũng là một vấn đề. Rốt cuộc là duyên hay nghiệt khi hai người tái ngộ?

Jin trầm mặc. Nếu Kazuya chịu nói, anh cần gì phải cuống cuống tức tối thế này. “Ueda, cậu nợ tôi đấy, biết không?” Không thể truy cứu chuyện này vì Ueda vẫn còn khả năng giúp đỡ anh sau này.

“Biết.” Đầu dây bên kia cười bật lên mấy tiếng khúc khích, tựa hồ thấu hiểu.

Cúp điện thoại, Jin mỗi tay dắt một đĩa nhỏ xuống lầu ăn cơm. Tranh cãi với người yên tâm an lòng thì ít mà hao tổn chất xám thì nhiều. Khi hai đĩa nhóc nói người thường xuyên đến thăm và mang đồ của mình đến cho Kazuya là Ueda, Jin không quá giật mình, nhưng nói về chuyện lúc trước, anh thật không nghĩ người biết mọi chuyện lại là Ueda.

Jin tựa vào đầu giường, ngắm nhìn Kazuya thay quần áo. Động tác em có chút chần chừ và ngại ngùng, nhưng lý trí cứ thế dần rời bỏ Jin khi từng mảnh da thịt trơn nhẵn hiện lộ, thân thể mảnh khảnh vẫn vương vấn chút gì đó của thời niên thiếu. Chiếc áo ngủ ca-rô được mặc vào người Kazuya, cảnh đẹp trước mặt bị che khuất nhưng Jin vẫn chăm chú nhìn, không hề dời mắt.

Kazuya vừa nằm lên giường liền được kéo ôm vào lòng mà hôn thật sâu. Một khi Jin biết đã nhiều năm như thế, Kazuya chưa từng ruồng bỏ hay quên mình, cái ý nghĩ độc chiếm càng lớn mạnh trong Jin, không một khoảnh khắc nào muốn buông rời em. Môi say đắm cùng môi, giờ phút này càng ngọt đến say lòng, dịu dàng mà nóng bỏng liếm mút lấy cánh cổ gợi cảm trắng nõn của Kazuya, cảm giác người trong lòng mình mỗi lúc một run rẩy.

Bất giác Kazuya cảm giác những nụ hôn âu yếm có chút khác biệt với bình thường. Anh chậm rãi nhắm mắt, chấp nhận trầm mình trong nỗi mê mê của loại mật đường nồng đậm, cái ngọt ngào vừa chạm vào đầu lưỡi đã man theo từng dây thần kinh, truyền khắp thân thể, không hề khiêu gợi, không chút dục vọng, chỉ đơn thuần một vị ngọt thấm lòng đến rơi lệ.

“Kazuya, anh chỉ còn bảy ngày.” Lời thì thầm dịu nhẹ của Jin bên tai pha lẫn tiếng thở dài.

Lòng Kazuya không khỏi đau xót, cậu xoay người, si ngốc nhìn gương mặt xinh đẹp dưới ánh đèn nhàn nhạt cùng ánh mắt chân thành. Rồi bàn tay bắt đầu mân mê cởi mở những nút áo của Jin, Kazuya làm sao không biết hai đĩa chẳng còn bao nhiêu thời gian, nên ngại ngùng gì một khoảnh khắc trầm mình, bỏ hết thấy mọi lo lắng nghi vấn đằng sau. Dù suy nghĩ là thế, gương mặt vẫn không nhả được mà đỏ ửng, hàm răng trắng đều cắn lấy bờ môi mỏng, toát ra một khí khái của một thiếu niên ngây ngô.

Giữ lại bàn tay đang nghịch ngợm trên ngực mình của Kazuya, Jin lại ôm chầm em vào lòng, “ý anh không phải như vậy, em biết mà.” Bờ môi vuốt ve lấy khóe mắt người tình. “Kazuya, về Nhật với anh đi.”

Người đang nằm trong ngực chợt rung mình, cái đầu nhỏ lắc nhẹ. “Jin... em không thể.”

“Vậy em sẽ mãi mãi ở chỗ này mà đợi anh sao?” Cầm tựa trên đỉnh đầu Kazuya, cánh mũi tham lam lấy mùi hương quen thuộc của em.

Trầm mặc, đắn đo, rốt cuộc vẫn lựa chọn không lừa dối. “Thật xin lỗi, Jin. Em... không thể.”

Jin không nói gì, vòng tay ôm Kazuya càng xiết chặt, cái đắn đo của em đã trả lời anh. Đáp án của Kazuya không ngoài dự liệu nhưng Jin thực chỉ muốn hỏi em thêm một lần cuối.

Đóng nhốt người ấy trong ***g ngực của mình, rồi rướn người tắt đèn.

“Jin?” Kazuya ngẩng mặt ngược nhìn, Jin im lặng chấp nhận như vậy khiến anh có chút bối rối.

Bàn tay xoa lấy đầu Kazuya, áp mặt em trở vào ngực mình, giọng Jin bình thản, không nghe ra bất cứ giận dữ hay ủy khuất nào, thậm chí lại có phần ôn nhu, “Ngủ đi.”

Không muốn đoái hoài tới cái lợi, cái hại, một đêm hay hai đêm, giữa hai người tuyệt không phải là một tầng đen tối. Màn đêm mờ, Jin nhắm mắt, một ánh quang dịu nhẹ.

17. Chương 17

Bước ra từ bên trong sân bay, Kazuya ngược nhìn qua cặp kính râm, đã lâu rồi anh không hít thở lấy hương vị quen thuộc của Tokyo. Trời nắng nhuộm một màu tối vì tròng kính, Kazuya đưa tay gỡ xuống, mắt liền chạm vào ánh chói chang.

Jin liền cầm lấy cặp kính trên tay Kazuya, đeo nó trở lại lên mặt em, miệng cười thật rạng rỡ, hàm răng trắng đều tựa những hạt bắp so ra còn sáng hơn cả ánh nắng ngoài trời. “Đeo vào tốt hơn.”

Kazuya cắn môi, người này sao lại đặc ý tự mãn thế kia. Anh không khỏi tự hỏi phải chăng mấy hôm nay mình bị trúng gió, đầu óc suy nghĩ rối loạn hết cả, thế nên mới chịu trở về nơi mà mình đã tự hứa sẽ không quay lại. Hai đứa con bên người vì lần đầu ngồi bay đường dài nên cảm giác mới lạ đã bị cái mệt mỏi dập tắt, uể oải dựa cả vào người Jin. Khẽ thở dài, từ lúc gặp lại Jin, Kazuya đã ước chừng sẽ có ngày này, không phải không đoán được, cũng chẳng phải vô phương phản kháng, chỉ là đối diện cùng Jin, bao nhiêu ý đồ đều đổ sông đổ biển, thản nhiên buông tay chịu trôi. Lại thở dài, nói thế nào vẫn bị Jin nắm giữ điểm yếu, người ấy ắt hẳn cũng biết là thế.

“Sao lại thở dài vậy?” Jin ghé mặt sát gần, ngón tay xoa nhẹ lấy điểm giữa đôi mày, hơi thở ấm nóng phả vào bên tai. Kazuya hơi rụt cổ, trừng mắt liếc nhìn người tình. Jin biết Kazuya có phần bất mãn với hành động của anh nhưng cũng không dừng tay, miệng chỉ nhoẻn cười thật xấu xa.

Tới đón Jin là Ueda, mái tóc đen được cột hờ đằng sau, che nửa mặt trên bằng chiếc kính râm tròng lớn, chỉ để lộ cánh mũi tinh tế cùng đôi môi mọng đầy đặn gợi cảm, bộ dáng không khác gì một ngôi sao nổi tiếng. Vừa nhìn thấy Kazuya, Ueda đã nhoẻn miệng cười, bước lại đón chào. Anh ngồi phụp xuống, cài cặp kính lên đầu, hai cánh tay giang rộng với Akihiko và Kazumi, nét mặt vô cùng dịu dàng, bàn tay xoa vuốt lấy đầu hai đứa nhỏ, “Hai đứa lớn quá nha.”

“Chú Tatsuya!!!” Vừa nhìn thấy gương mặt quen thuộc, Akihiko lập tức hớn hở cả lên, chạy bay vào lòng Ueda, đôi tay nhỏ nhắn hết sở lực nắm hai má của anh.

“Chào chú Tatsuya.” Hai mắt tròn xoe trước quang cảnh lạ lẫm xung quanh mình, nhưng Kazumi vẫn không quên gia giáo, ngoan ngoãn lễ phép cúi chào Ueda.

Ueda vừa ôm lấy Akihiko, để mặc thằng bé đang vui vẻ nghịch phá cặp kính của mình, vừa đứng dậy, trên môi cười bí hiểm, “quả nhiên là cha nào con nấy, Kazumi xem ra giống mẹ nhiều hơn hen.”

Kazuya thoáng chốc liền biến sắc, cả người hơi đanh lại, khẽ xoay đầu nhìn Jin, nhưng người kia vẫn im lặng, không chút phản ứng hay nói lời nào.

“Hiếm hoi lắm mới được người đại diện cao quý đích thân đến đón a.” Jin chợt lên tiếng, gác tay lên vai Ueda, dùng chút lực nặng nề xuống bả vai gầy.

“Ai tới đón cậu.” Ueda liếc mắt, ném cho thằng bạn mình cái nhìn coi thường rồi ngang nhiên bước về chiếc xe đỗ gần đó.

Jin cười cười, nắm lấy tay Kazuya rồi ẵm bổng Kazumi lên.

Lặng nhìn quang cảnh ngoài cửa sổ mỗi lúc một lướt nhanh, Kazuya bất giác nhận ra thành phố năm xưa đã khoác lên mình chiếc áo mới tự khi nào. Nhắm mắt hoài niệm, anh vẫn có thể vẽ to từng đóa hoa, từng nhánh cây ngọn cỏ, từng hàng hiên mái vòm, từng vách tường cánh cửa. Hết thấy còn in đậm sâu sắc trong tâm khảm. Thế nhưng vừa mở hai mắt, cảnh trí hoàn toàn tan biến như một làn khói, để lại lạ lẫm và lạ lẫm hơn.

Kazuya không buồn nói chuyện, Jin nghiêm nhiên chẳng muốn quấy rầy; một mặt pha trò với hai đứa trẻ, một mặt thấp giọng thảo luận công việc với Ueda. Kazuya vẫn chỉ dán chặt hai mắt ngoài cửa sổ; vừa nghĩ tới những chuyện sau này, đầu bất giác nhói đau từng đợt.

Nên trách ai mới phải? Mấy hôm trước vẫn còn khẳng khẳng tin tưởng bảy ngày này sẽ chỉ để bồi thường năm năm xa cách cùng Jin. Nào ngờ, vừa tới ngày thứ ba, Ueda liên tục gọi điện thoại đến, một ngày bốn lần, sáng trưa chiều tối, lúc nào cũng để ca cẩm một điều: lên án người tên Akanishi Jin là một gã vô trách nhiệm thế nào, sẵn sàng bỏ cả đồng công việc chất cao như núi mà vui xuân ở Florence hữu tình của nước Ý

xa xôi, lại còn hô hào trừ khi Kamenashi Kazuya về Nhật cùng, nếu không đại gia Akanishi Jin nhất quyết không về làm việc, có kiện cáo ra tòa gì đại gia cũng chấp nhận.

Kazuya làm sao không biết đây rõ ràng là thông đồng nhau để uy hiếp anh, nên từ đầu đã kiên quyết giữ vững chính kiến của mình, không trở về. Từ sau đêm nọ, Jin chẳng nói gì thêm để bức bách Kazuya, cũng chẳng đưa lời yêu cầu về Nhật cùng, cả ngày chỉ nhàn nhã chơi đùa với hai đứa trẻ hay giúp Kazuya làm việc nhà, đôi lúc bập bẹ tiếng rơi tiếng rớt nói chuyện với mấy bệnh nhân người Ý của Kazuya, nhưng lần nào cũng khiến các bác lớn tuổi hay mấy cô gái cười rất sảng khoái. Mỗi lần Kazuya chứng kiến cảnh ấy, anh không khỏi thở dài, người này quả nhiên trời sinh thuộc về công chúng, ở Jin luôn tỏa mát một loại hấp dẫn kỳ lạ, khiến ai nấy đều vô thức cảm nhận muốn tiến gần anh hơn, chính bản thân Kazuya không khác gì một vệ tinh nhỏ bé bị Jin cuốn hút. Không đoái hoài hết thấy, Jin thậm chí không đề cập gì tới chuyện trở về Nhật Bản, điện thoại gọi tới cũng chẳng nghe, anh còn táo bạo tháo pin của chiếc di động, rồi quăng cả vào thùng rác, hành động thuần thực và nhanh chóng tựa hồ đã diễn tập từ trước. Ngày qua ngày, đôi mày Kazuya đã nhều nhàu lại càng nhều hơn, anh biết chiến thuật im lặng này, cũng biết đó là âm mưu thông đồng cùng Ueda và chỉ đợi Kazuya tự mình nhảy vào hố. Nếu anh không quản, Jin lại càng mặc kệ. Người này không chút quan tâm đến ai khác đơn giản vì anh biết chắc chắn có người sẽ để ý giùm anh. Thế nên dù Kazuya kiên quyết tới đâu, đứng trước Jin, anh chỉ biết buông tay chịu trôi. Chủ động đưa ra đề nghị về Nhật cùng Jin, Kazuya chỉ biết thở dài nhìn nụ cười thắng lợi nở rộ trên môi người ấy.

Vừa đặt chân trở về Tokyo, một khối nặng vô hình liền đè nén trong tâm. Nếu không thể trốn tránh hơn nữa, chi bằng dũng cảm đối diện.

Chiếc xe không ghé bất kỳ khách sạn nào mà dừng lại trước ngôi nhà của Jin. Xa cách nhiều năm, Kazuya vừa nhìn đến khu vườn phủ trắng hoa nhài, anh bất giác thốt không thành lời, tâm bối rối tự hỏi đây là chuyện đáng vui hay buồn. “Jin...?” Chần chừ lên tiếng, thanh âm khàn đục hơn bình thường, anh thật không nghĩ Jin sẽ đưa mình đến chỗ này.

“Nhà của tui mình, mẹ lâu rồi không ở đây nữa.” Jin đương nhiên biết chuyện năm xưa không khỏi liên quan đến mẹ, thế nên lời nói thốt ra thấm đượm trấn an cùng xoa dịu. Nhưng Kazuya chỉ trầm mặt. Có những việc mặc định đã như thế, có miễn cưỡng cũng vô ích, giống như quyền luyện của mình và Jin, chỉ e ngay từ đầu đã rối rắm, liên quan đến không ít vấn đề.

18. Chương 18

Koki vẫn luôn khẳng định, chỉ cần Kazuya ở đâu, nghiêm nhiên sẽ thấy sự xuất hiện của Jin ở đó. Thế nhưng sống trên đời bao nhiêu năm, anh chưa từng nghĩ mình có thể chứng kiến cảnh tượng Jin như thế này. Dù từ xa bước tới đã nghe vang vọng tiếng cười đùa của trẻ con, nhưng thật không ngờ trước mặt anh là một hình ảnh khiến ai nấy không khỏi tròn mắt.

Jin bò cả trên đất, trên lưng là một cô bé xinh xắn đáng yêu, bên cạnh còn là cậu bé hơn hỏ cầm cờ chỉ huy. Quen biết Jin nhiều năm, chuyện bất ngờ thế nào cũng từng trải quá, nên Koki rất ít khi giật mình. Ấy mà lần này anh không khỏi há miệng tròn mắt, ngây người suốt năm giây. Hình ảnh này là thế nào? Anh em bà con gì à? Khi đã định thần trở lại, Koki buông mấy câu châm chọc, “Ui cha, Jin, mày giữ bí mật cũng khá hen, bọn nhỏ lớn thế này rồi à.”

Kazuya và Ueda đang ngồi trên sofa nói chuyện với nhau cũng không dừng lại mà đoái hoài.

Jin vỗ vỗ vào Kazumi, rồi cúi thấp người, để cô bé xuống. Sau đó, anh đứng dậy, thản nhiên nói, “Ồ, con của Kazuya.”

Lại một lần nữa sét đánh ngang tai.

“Nhưng mà... rõ là...” Vừa mở miệng định nói gì, hai ánh mắt sắc bén lập tức quắc lên, Ueda đằng đằng sát khí nhìn Koki. Còn Kazuya thì có chút gì đó rất khó diễn tả... có lẽ là ẩn nhẫn... hay van cầu? Koki không

thể xác định, nhưng sóng lưng đã lạnh cả. Một ý nghĩ lóe lên trong đầu khiến anh không khỏi sờn tóc gáy, chỉ biết lắc đầu nguầy nguậy. Không thể, nhưng sao vẫn cảm giác kỳ lạ.

“Đã lâu không gặp.” Kazuya đứng dậy, mỉm cười dịu hòa, vươn tay ra với Koki.

Jin lập tức kéo tay Kazuya về mình, nắm thật chặt. “Hỏi thăm thì hỏi thăm, cần gì bắt tay. Cả cười với tên này cũng không cho!”

Koki đang chuẩn bị bắt tay, đành rút trở về, rồi xoa xoa lấy cái đầu dính ít tóc của mình, cười khỏ, quen biết tên Akanishi Jin này chả biết là phúc đức mấy đời hay bất hạnh nhiều kiếp.

xOx

“... Chú là người xấu à?” Cậu bé đang quỳ gối đối diện anh chợt lên tiếng. Koki lại càng cười trừ, anh không khỏi có dự cảm chính mình cũng phải bó tay với thằng nhóc này. Không chỉ đơn giản vậy, đứa bé dùng ánh mắt ngây ngốc tròn xoe nhìn hấn, khờ dại như thế, hồn nhiên như thế, làm Koki thoáng chốc luống cuống cả tay chân. Anh thật không rõ, dù hai tên kia nắm tay nhau đi nấu cơm, vẫn còn Ueda ở cơ mà, làm sao bọn nhóc cứ chăm chăm vào mình thế kia.

“Chú... không phải.” Xoa xoa đầu, Koki cười khỏ.

Thám tử lừng danh khắp phố Tanaka Koki nay lại lúng ta lúng tung xoa đầu, làm Ueda ngồi bên cạnh xem kịch vui không khỏi bật cười khanh khách, rất thích thú. Koki muốn trừng mắt nhìn tên này nhưng không dám. Đối với Ueda Tatsuya, anh cũng chỉ bó tay, lẽ đại đặc tội hấn, không khéo tan nhà nát cửa, thân xác bỏ mình. Ngẫm nghĩ, chỗ này có mấy người, mà gặp ai anh đều buông tay chịu trôi, không dám phản kháng. Thám tử tư mà chịu ăn hiếp thế này, chẳng phải rất mất mặt sao?

“Nhưng... chú nhìn dữ quá.” Bé gái thấp giọng, nhu thuận nói. Lời mềm mỏng nhẹ nhàng mà chẳng khác gì lưỡi dao sắc bén cứa vào cái tự tôn trong Koki. Cô bé xoay sang nhìn Ueda, “Ba, chú Jin với chú Tatsuya đẹp hơn. Chú không có tóc.”

Muốn lên tiếng phản bác, nhưng vừa nghĩ tới bộ dáng một cô bé chỉ vài tuổi đầu mếu máo nước nỡ, Koki đành thở dài, quay ra cầu cừu với Ueda. Thế nhưng tên kia lại chẳng rảnh chăm chút cho lòng nhân ái của mình, điềm nhiên tao nhã cầm chén trà màu xanh biếc, miệng thổi phù phù, mắt chả thèm nhìn tới Koki.

“Lông mày ngắn thấy ghê.” Mấy ngón tay múp míp mồm mím chạm vào đôi mày của Koki, cái miệng nhỏ nhắn của Akihiko thản nhiên buông một câu nhận xét độc địa.

Koki quyết định không nhìn bọn nhỏ nữa. Anh lướt mắt thoáng qua nhà bếp rồi thấp giọng hỏi, “Hai đứa bé này... sao nhìn giống...” Thật sự không biết phải nói thành lời thế nào cho phải, nên chỉ đành ậm ờ thăm dò.

Ueda biếng nhác nhướn mày, chậm rãi hớp một ngụm trà, “Cậu đang nghĩ gì thì nó đúng hết.”

Koki hít mạnh một hơi, rùng mình mạnh.

“Chú lạnh à?” Akihiko tỏ ý quan tâm, muốn xoa tóc Koki, nhưng vì sợi ngắn quá nên đành vỗ vỗ đầu anh mấy cái.

Koki cũng không đoái hoài, chuyện trước mắt khiến anh kinh ngạc hơn nhiều, tin không được mà không tin cũng chả xong. “Cậu hiểu ý tôi à?”

“Cậu nói xem?” Ueda thiếu điều muốn trợn trừng hai mắt, nhưng vì lo nghĩ tới hình tượng của mình nên nhấn lại, chỉ nhướn mày cao hơn chút.

“Không thể... không thể... không thể...” Koki lắc đầu liên tục, không biết phải tiếp nhận thông tin này làm sao.

“Anh hai, chú này ăn phải thuốc lắc đầu à?” Kazumi khờ dại hỏi.

Ueda thiếu điều muốn phun trà trong miệng. Anh phát hiện, những lúc Kazuya không có mặt, tài năng khiến người cứng họng bằng một câu nói của Kazumi sẽ phát huy rất tốt. Hai đứa con thế này... thật không biết di truyền từ ai a...

Akihiko chụp hai tay vào má Koki, giữ thật chặt. “Chú lắc nữa thì cháu với em cháu chóng mặt mất!!!”

Koki thăm thướt quay ra Ueda, tiếp tục cầu cứu. Đối phương chỉ trầm ngâm suy nghĩ.

“Thật à?” Koki bất giác cảm thấy mồ hôi lạnh đã chạy dọc sống lưng anh. Chuyện này rất kỳ lạ a. Làm sao Ueda có thể thần nhiên chấp nhận như thế?

“Cậu cứ nói xem?” Ueda chỉ nhếch mép cười, rút ra chiếc khăn tay từ túi quần. “Tôi mặc kệ quan điểm của cậu thế nào về chuyện này.”

Chiếc khăn chạm vào trán, Koki run bắn lên, luống cuống tiếp nhận. Ueda mà dịu dàng thì lại càng quái hơn cả chuyện trước mắt, đến ông trời cũng phải kinh ngạc.

Rồi Ueda thỏa mãn bật cười ha ha thật khoái chí. Cuộc sống quả nhiên có khối chuyện thú vị. Ueda gật gù, chỉ thế thôi cũng đủ để anh yêu chết mấy tên bạn này.

Là thật. Không phải thật. Sao có thể là thật... Thôi, biết rồi, là thật. Hai đứa bé bỏ cả đồng đồ chơi, lon ton chạy đi xem phim hoạt hình. Koki chỉ cúi đầu nhìn tay mình, vô cùng bối rối. Mãi nửa ngày sau anh mới ngẩng đầu, ánh mắt có chút mờ mờ. Nếu là thật... Nếu là thật... vậy chuyện năm đó...

“Ueda, có phải tôi sai không?”

Ueda quay sang nhìn anh, rồi vỗ vai Koki. “Không ai sai cả. Cậu nhớ kỹ, cậu làm những gì mình nên làm. Cũng như Kazuya chỉ làm những gì nó nên làm.”

“Nhưng Jin...” Koki sao có thể quên được hình ảnh cơ hồ muốn nổi điên của Jin năm xưa. “Chẳng phải như vậy... Jin rất đáng thương sao?”

“Nó có mất chúng đâu?” Đôi mắt màu cà phê của Ueda chợt hóa dịu dàng.

Có lẽ... Koki chỉ biết nở một nụ cười trừ.

Ánh sáng màu da cam từ nhà bếp rọi vào, vắng vắng bên tai là tiếng nói chuyện trầm thấp cùng cười đùa vui vẻ của Jin và Kazuya. Còn ngồi gần đây là hai đứa trẻ xinh xắn đáng yêu đang mải mê chăm chú dán mắt lên chiếc tivi. Kazumi nghiêng đầu, tựa vào vai Akihiko, thỉnh thoảng bật lên mấy tiếng cười khanh khách. Cái gọi là hạnh phúc có lẽ chỉ mộc mạc và giản dị thế này. Koki bất giác nghĩ, dường như anh đã hiểu được vì sao Jin lại chấp nhất, cố gắng níu kéo như thế.

19. Chương 19

Ánh dương dịu nhẹ biếng nhác vuốt ve gò má, Jin vươn người thật dài, chậm rãi mở mắt, bàn tay lập tức lần mò tới người nằm bên cạnh. Bỗng dưng đầu ngón chỉ chạm đến một khoảng lạnh lẽo. Jin giật nảy người, ngồi phắt dậy, mắt đảo dáo dác nhìn xung quanh, cả căn phòng rộng rãi trừ anh ra chỉ còn bức màn trắng toát đang bung mình. Hết thấy tựa hồ cảnh tượng từ năm năm trước đang tái diễn, cũng vào một ngày sáng lạnh, cũng khi anh vừa choàng tỉnh, cũng căn phòng vắng vẻ và lạnh lẽo.

Lịch sử không thể lặp lại lần nữa, tuyệt đối không thể. Jin hít mạnh một hơi, ra sức thuyết phục chính mình. Khoác vội chiếc áo lên người, mở toang cửa phòng, Jin hối hả chạy đến phòng bọn nhỏ nằm ở cuối hành lang, cửa bấy giờ vẫn khép đóng kỹ càng. Jin nhẹ nhàng đẩy ra. Đập vào mắt anh là hai chiếc giường nhỏ và gọn gàng, không một bóng người. Không thể nào! Kazuya! Một mình chôn chân giữa căn phòng ngập nắng, Jin lúc bấy giờ giống như bị đóng nhốt trong tảng băng lạnh lẽo, xung quanh là tầng khí rét buốt. Anh muốn hét gọi tên Kazuya thật to, nhưng cổ họng đã nghẹn cả lại, nửa lời cũng không thốt được.

Phòng khách không có. Nhà bếp không có. Ngoài vườn cũng không... Jin thần thờ ngồi phụng xuống đất, đầu bỗng nhiên đau như búa bổ. Jin đưa tay xoa mạnh lấy huyết Thái Dương đang nhức nhối không thôi, nhưng cái đau bén nhọn không tài nào truyền giảm. Những tháng ngày chôn chặt trong tâm lại trở về sao? Jin cười khổ, giờ phút này, Kazuya của anh vẫn không ở cạnh mình. Hương ngào ngạt của hoa nhài thoảng

thoảng trước mũi, như cướp lấy từng hơi thở của Jin, bầu không khí mỗi lúc một pha loãng. Jin bất giác nghĩ có ai như anh không, chỉ chớp mắt đã quên mất phải hô hấp thế nào.

Đau đến nứt đầu bở óc, không khí thiếu thốn, chậm rãi truyền lên não, thân thể mỗi lúc một hóa lạnh, vì chóng đờ không nổi mà Jin nằm vật ra sàn đất ẩm ướt giữa khu vườn, cả người co cuộn lại trong đau đơn như con tôm, trước mắt chỉ là một tầng sáng lóa.

xOx

Jin nằm la liệt giữa khu vườn trắng toát một màu hoa nhài, sắc mặt tái nhợt đến thương tâm, tóc tai hỗn loạn. Hình ảnh ấy vừa nhìn đến đã khiến tim Kazuya thiếu điều muốn ngừng đập.

Hô hấp suy yếu, nhưng nhịp tim vẫn hoạt động, thân thể còn độ ấm, xác định Jin vẫn còn sống, Kazuya hít sâu một hơi, xoay qua dùng ngữ điệu bình tĩnh nhất có thể mà nói với hai đứa con của mình, “Akihiko, Kazumi, mấy đứa vào nhà trước đi.”

“Nhưng...” Akihiko lo lắng đưa mắt nhìn về phía Jin đang nằm trên đất.

“Mau lên.” Kazuya nghiêm giọng.

Akihiko cong môi, tựa hồ muốn nói điều gì nhưng vì bị Kazumi kéo áo nên đành lủi thủi dắt tay em mình bước vào nhà.

xOx

“Ai đó nói cho tôi biết chuyện này là thế nào?” Nhẹ nhàng xoa vuốt mái tóc Jin, Kazuya không hề dời mắt khỏi người tình mà chỉ cất giọng hỏi hai người bạn đang đứng cạnh giường bệnh.

Jin vẫn nhắm nghiền hai mắt, mùi khử trùng đặc trưng của bệnh viện tràn khắp nơi, nhưng hết thảy đều không đáng sợ bằng giọng nói lạnh như băng của Kazuya lúc bấy giờ. Lòng ngực Koki bất giác như có vật gì đó đè nặng, anh thật không ngờ, đã nhiều năm như thế, sẽ có ngày lại chứng kiến Jin lâm vào tình cảnh này.

“Tôi hỏi các cậu.” Kazuya rớt cuộc ngắt đầu, ánh mắt sắc bén, không khác gì một lưỡi dao lạnh lùng kề cận vào cổ Koki và Ueda.

Hắng giọng một chút, rồi liếm liếm bờ môi đã khô ran, Koki ngáp ngừng lên tiếng, “Tôi tưởng nó đã khá hơn...” Ngữ khí không chút mạnh mẽ, mang ít âm hưởng của kẻ chột dạ.

“Cậu không nói cho tôi biết.” Kazuya liếc mắt sang Ueda. Vì sao tới bây giờ chính mình chưa hề biết Jin không khỏe trong người.

“Nói rồi có ích gì sao?” Ueda mặc dù có điểm lúng túng nhưng thái độ vẫn vô cùng bình tĩnh.

Kazuya rũ hạ ánh mắt, trầm mặc một lúc rồi mới trả lời. “Vậy hiện tại... tôi có quyền được biết không?”

“Cậu đã quyết định ở bên cạnh tên này mãi mãi?” Ueda đánh giọng hỏi lại, ý đồ vô cùng kiên định.

Kazuya khẽ run người, đã quyết định sao? Nếu vậy... chẳng phải năm năm lần tránh đều trở thành công cốc?

“Kazuya, cậu là người thông minh, cậu nên biết tạm thời và mãi mãi không giống nhau.” Giọng điệu Ueda chợt hóa lạnh. “Jin chỉ vì bị cú sốc nhất thời, không có gì đáng lo ngại, nhưng nếu cậu vẫn chưa đưa ra quyết định thì đừng hỏi gì tới nguyên nhân.” Nghe ra một ý gì đó trách cứ.

Lòng Kazuya bất giác rối loạn không thôi, cố gắng chấn định nhưng vẫn vô ích. Có lẽ đã đến lúc chính mình phải đưa ra quyết định chung cuộc. Nhưng... Kazuya còn chưa rõ vì lẽ gì Ueda nhất quyết đòi nghe câu trả lời của mình. “Có quan hệ à? Với quyết định của tôi?”

Ueda ngẩng nhìn Kazuya một lúc thật lâu, nhếch mép cười nhưng ý tứ không chút giận dữ, “Nếu cậu còn nghĩ không liên quan thì xem như Jin nhìn lầm người rồi.” Không để Kazuya đưa ra lời giải thích nào, Ueda cứ thế xoay người bỏ đi.

“Có quan hệ.” Koki nhìn theo bóng dáng Ueda khuất sau cánh cửa, chậm rãi lên tiếng.

“Sao?” Kazuya nhất thời nghe không rõ.

“Lần trước Jin bị thế này là... năm năm trước...” Koki cúi thấp đầu, vừa nghĩ tới những ngày ấy, lòng không khỏi có chút run rẩy.

Kazuya hít mạnh một hơi, lập tức hiểu được ý vị trong lời của Koki. Ánh mắt chuyển dời đến người đang ngủ say trên giường bệnh, bao suy nghĩ cùng bối rối vẫn vẩn vơ trong tâm.

“Tôi cứ tưởng năm năm trước, nó đã khỏi... nào ngờ bệnh căn vẫn đều vì cậu.” Koki thở dài thườn thượt. “Kazuya, đừng bỏ Jin mà đi nữa. Cậu thấy đấy, nó chịu không nổi đâu. Tôi chưa bao giờ nghĩ chuyện xem tình yêu quan trọng hơn cả tính mệnh là cái gì đó đáng khen ngợi... nhưng Jin thật sự yêu cậu như thế.”

Kazuya im lặng không nói lời nào. Nghe từ một người khác nói Jin yêu mình như thế nào, lòng anh bất giác lẫn lộn xúc cảm.

“Tôi biết cậu vì Jin đã trả giá rất nhiều, nhưng tôi chỉ muốn nói là những gì Jin chịu được cũng không thua kém cậu đâu.”

Ngày ấy, Jin như một gã mất tự chủ, điên cuồng lục tìm khắp từng ngõ ngách con đường trong thành phố ngày này qua ngày khác, truy ra ba mẹ Kazuya, nhà bà ngoại ở Okinawa, cả mẹ của Jin, hỏi hết tất cả mọi người. Ra đi đầy hi vọng, trở về cùng thất vọng. Koki chưa từng nhìn đến Jin trầm mình trong tuyệt vọng như thế, một người ngang bướng bất giác thay đổi chỉ trong chớp mắt. Sau đó, Jin đổ bệnh nặng suốt ba tháng trời. Nghe bác sĩ bảo, bệnh của Jin là vì nín thở quá nhiều, dẫn đến máu truyền lên não không đủ. Lúc đó, Koki thiếu điều chỉ muốn chém thẳng bạn này của mình một nhát cho đỡ khổ.

Kỳ thật lúc đó, Koki có truy ra tung tích của Kazuya, nhưng lại cố tình đem giấu nhem. Kazuya đối với Jin quá mức quan trọng, hay nói đúng hơn là có khả năng hủy diệt cả một Akanishi Jin lừng lẫy. Mà mối tình này của bọn họ làm sao điềm nhiên vô ưu vô buồn được chứ? Thế nên Koki cắn răng chặt đứt toàn bộ manh mối, từ bỏ chuyện điều tra. Anh không muốn biết Kazuya hiện tại đang ở đâu vì anh không nghĩ sẽ nói dối Jin nếu người này hỏi đến.

Buông tha so với chấp nhận càng dễ dàng. Jin dần dà khôi phục, nhưng lại ít cười hơn, toàn tâm toàn ý lao vào công việc như một con thiêu thân, tựa hồ chỉ có thể mới đè nén được cái đau đớn và cô đơn trong lòng. Khổ cực thế nào có lẽ chỉ mình Jin biết.

Thì ra ba tháng Jin bỗng dưng biến mất khỏi ánh đèn sân khấu là vì vậy. Kazuya lắng nghe lời của Koki, bàn tay không ngừng vuốt ve gương mặt khôi ngô đang say ngủ, hết một lần rồi lại một lần, nhu tình đến không diễn tả thành lời, mãi đến khi đôi người ươn ướt tựa màn sương, anh khẽ thở dài. “Sao anh ngốc như thế...” Sao chúng ta lại ngốc như thế...

“Kazuya, Kazuya...” Jin cau mày, miệng hổi hỏ gọi, giọng điệu ngập tràn khổ sở cùng lo âu.

“Em đây, em ở đây.” Giọng Kazuya nhẹ nhàng, dịu hòa tựa làn nước, bàn tay nắm chặt lấy Jin, cò cọ vào bờ má. “Jin, em đây.”

Hàng mi dài cong của Jin khẽ động vài cái, ánh mắt mơ màng chậm rãi mở ra, nhất thời không nhìn rõ quang cảnh trước mắt, chỉ mờ mờ ảo ảo thấy gương mặt thanh tú của Kazuya, tựa hồ được phản chiếu qua tấm gương phủ hơi sương. Kazuya đã đi mất... thế nên mình vẫn nằm mơ sao. Jin chớp chớp hai mắt, hình ảnh trước mặt liền hiện rõ hơn. “Không phải mơ sao? Kazuya, em không đi đâu hết, đúng không?”

Xoa dịu lấy bàn tay Jin, rồi đưa nó đến bờ môi, Kazuya hôn thật nhẹ. “Không phải mơ, ngốc này.” Rồi giọng nói chợt nghẹn ngào. “Anh dám hù em sợ thế sao...”

“Không thấy em, không thấy bọn nhỏ, anh tưởng...” Jin chợt có chút ngưng ngừng.

“Anh tưởng gì?” Kazuya nhướn mày. “Em chỉ đưa Kazumi với Akihiko ra ngoài một xíu. Anh cứ vậy, sau này muốn em phút nào giây nào cũng ở bên cạnh anh mới được à?”

“Cũng không phải...” Jin định mở lời nói xin lỗi, nhưng vừa nghĩ tới ý vị trong lời Kazuya, anh liền nhoẻn miệng cười rạng rỡ và ngây ngô. “Sau này... Kazuya, em nói ‘sau này’!!! Vậy em không bao giờ bỏ anh đi nữa à?”

Kazuya mỉm cười không đáp, chỉ cúi xuống, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn đầy yêu thương và âu yếm lên môi người tình.

20. Chương 20

Jin khỏe bệnh rất nhanh, chỉ hai ngày sau đã có thể trở lại làm việc.

Bảy ngày ngao du nghỉ ngơi ở Ý khiến bao công tác chồng chất. Ngày ngày Jin phải đi từ sớm tinh mơ tới tận khuya mờ mịt mới về. Nhưng anh vẫn vui vẻ chấp nhận. Dù vội vàng, bận rộn ra sao, anh đều dành ít thời gian mỗi ngày trở về nhà với Kazuya và hai đứa nhỏ, dù chỉ là liếc mắt một cái hay nói vài đôi câu.

Kazuya hiểu được nên cảm động vô cùng. Nhưng mỗi lần nhìn đến hai quầng thâm dưới mắt Jin, lòng Kazuya xót không thôi. Đến rồi một hôm, sau khi hôn nhau thật lâu và sâu, Kazuya mới ôm mặt Jin, nhẹ giọng nói, “Jin, nếu không có thời gian thì đừng miễn cưỡng mình chạy tới chạy lui như thế.”

“Nhưng anh đã bỏ lỡ mất năm năm rồi...” Dù chính mình biết không thể níu quá khứ trở về, dù hiểu rõ tương lai còn rất nhiều lần năm năm nhưng vẫn luôn cảm thấy không ở bên em đủ.

Kazuya làm sao không thấu cái tâm tư ấy của Jin. Anh chỉ đành hôn lên khóe miệng người tình, thấp giọng thì thầm, “Em không muốn Jin quá sức.” Rồi kéo tay Jin, đặt lên ngực mình. “Nơi này đau...”

Đáp trả lại lời thổ lộ ấy của Kazuya là một cái ôm càng chặt và nụ hôn mãnh liệt hơn nhiều lần từ Jin. Rốt cuộc đối phương cũng chịu thỏa hiệp, số lần đi tới đi lui giữa công ty và nhà cũng giảm bớt.

Cuối cùng có một tối được nghỉ ngơi, Jin kéo Kazuya ra khỏi cửa, cứ thế chạy tới cổng trường trung học ngày xưa.

Kazuya nghiêng đầu nhìn Jin, ánh mắt người ấy lúc này rạng rỡ pha lẫn háo hức, tựa như đứa trẻ đang nôn nao chờ đợi một bữa tiệc cho mình.

Nếu có người vô tình đi ngang, phát hiện kẻ đang lén lút trèo tường này là ngôi sao nổi tiếng Akanishi Jin, không biết sẽ nghĩ thế nào. Kazuya chỉ cười, tiếp nhận lấy bàn tay mời mọc của người đang ngồi thông dong trên bờ tường.

Thế giới bên ngoài đã thay đổi biết bao nhiêu, nhưng trường học vẫn không khác hình ảnh in đậm trong trí nhớ là bao. Năm tay nhau tìm về những góc ngách quen thuộc ngày xưa, ký ức như một đoạn phim quay ngược cứ thế ùa về giữa đêm thanh vắng, để mặc hai tâm hồn bữa vẫy nhau trong say đắm cùng dịu dàng. Một tuổi thanh xuân đơn thuần mà hoài niệm.

Khu vườn phía sau thư viện vẫn như ngày trước, một bãi cỏ êm êm cùng tầng không khí tĩnh lặng. Jin gối đầu lên đùi Kazuya, tựa như mùa hè năm anh mười tám. Nắm lấy tay Kazuya, ngậy ngắn trong đôi mắt rượu rót cùng trắng, khiến anh say ngất trong hạnh phúc khôn nguôi.

Mấy ngón tay của Kazuya nhẹ nhàng chải vuốt tóc Jin, khóe miệng thả nhiên một nụ cười, nhưng nét mặt anh lại ẩn chút ưu thương nào đó khó diễn tả thành lời, thật giống với làn nước mềm mỏng lăn tăn.

“Kazuya đang lo gì sao?” Làm sao Jin lại không nhìn ra.

“Sắp phải lưu diễn, Jin không muốn đi thăm mẹ anh à?” Nói tới nói lui đều chỉ là một chuyện, dù khó khăn cách mấy vẫn phải đối mặt cùng nó. Có những vấn đề không thể né tránh, cũng không muốn né tránh. Chính mình bỏ đi, thế nhưng lại khiến mối quan hệ vốn đã căng thẳng giữa Jin và mẹ anh càng trở nên thậm tệ, Cái đơn độc cô đơn Youki chịu đựng mấy năm nay dường như còn nặng nề hơn trước đây. Đối với người phụ nữ ấy, Kazuya luôn cảm giác xin lỗi và áy náy. Mặc dù anh biết chính mình chưa làm gì sai cả.

“Xong lưu diễn rồi anh đưa em đi gặp mẹ.” Jin đặt một nụ hôn vào lòng bàn tay Kazuya, không nói chính mình đi mà là đưa Kazuya đi. Jin đương nhiên biết trước khi Kazuya bỏ đi, em đã gặp qua mẹ mình, là người nhà thì không thể lãng tránh cả đời. Nhưng Jin lúc này đây rất an tâm vì anh đã sớm quyết định,

mặc kệ mọi người có thừa nhận hay không, chính mình vẫn kiên trì đi tới cùng. “Anh sẽ không thả tay Kazuya ra. Kazuya cũng phải đồng ý với anh, không được buông tay.”

Kazuya khẽ thở dài, nhìn dáng bộ Jin giờ phút này không khác gì đang tuyên chiến cùng thế giới. Sự tình thật ra đơn giản hơn thế nhiều. Bọn họ không còn là những đứa nhỏ, chuyện thế nào ắt đều có cách giải quyết. Ueda đứng, Koki đứng, Jin đứng, chính mình không thể từ bỏ một lần nữa. Nguyên nhân không phải hoàn toàn là Jin... còn vì...

“Kazuya, em đừng im lặng như thế chứ.” Nhìn đến Kazuya không nói tiếng nào, Jin chợt chợt dạ, cho rằng em đang đắn đo chần chừ, hơi thở thiếu điều bay đầu mất.

“Sẽ không buông.” Kazuya cúi mặt, cười đến say lòng, giọng nói hơi khàn mà chan chứa yêu thương pha lẫn chút nụng nịu.

“Vĩnh viễn?” Jin toét miệng cười tươi như hoa.

“Vĩnh viễn.”

Lưu diễn là một chuyến đi rất dài. Thế nên Jin nhất quyết phải mang Kazuya theo. Anh nói Kazuya phải ngồi dưới khán đài coi anh, nghe anh thì mới được. Từ những ngày đầu tới rồi hiện tại, mỗi một ca khúc được hát lên đều chỉ vì Kazuya. Jin bước bình không chịu thỏa hiệp, lại không thể bỏ bọn nhỏ ở lại, rốt cuộc một nhà bốn người cứ thế đi lưu diễn.

Ueda thấy thế, miệng cười tinh nghịch, giả giọng trêu đùa. “Bộ mấy người tính xem chuyến lưu diễn lần này là du lịch gia đình chắc?”

Jin cười đến ngây ngốc. “Thế thì sao? Ghen tị à? Tôi thấy nên gọi là tuần trăng mật thì đúng hơn.”

“Không dám, không dám.” Ueda xua tay.

Thật sự cũng giống tuần trăng mật thật. Nếu không vì lịch diễn liên tục, Jin nhất định nhốt mình và Kazuya trong phòng. Ueda bận bịu nhiều việc, nghiêm nhiên chuyện trông trẻ được giao cho trợ lý Sigma. Lần đầu nhìn thấy hai đứa bé, Sigma ngẩn người tới không nói thành lời, mắt nhìn Jin, quay sang Kazuya, rồi bọn nhỏ, cứ thế hết lần này tới lượt khác, có chút mê man.

Jin âu yếm vòng tay qua eo Kazuya, hôn trộm cái chụt vào má người tình, rồi quay sang nói với Sigma, “chăm sóc bọn nhỏ cho tốt.” Hành động vô cùng tự nhiên, không chút doái hoài tới ánh nhìn của mọi người xung quanh. Kazuya biết Jin là trung tâm của sự chú ý nhưng cũng không từ chối những lần thân mật với Jin trước mặt người khác. Anh điềm nhiên quay sang cười thật dịu dàng với Sigma, ra chiều trấn an người trợ lý. “Bọn nhỏ ngoan lắm, sẽ không gây rối cho mọi người đâu.”

Nụ cười thanh thoát tựa làn gió xuân khiến Sigma không khỏi ngây người. Khi đã trấn định trở lại, mắt nhìn đảo đảo chỉ thấy còn mỗi mình và hai đứa trẻ. Cô cúi nhìn hai bé búp bê xinh xắn trước mặt, mày hơi nhíu lại, có điều gì đó rất kỳ lạ mà không sao diễn tả được thành lời... là gì cơ chứ? Cô không nghĩ ra được.

Kỳ thật người bị làm mê man không chỉ mỗi Sigma, bất cứ người nào vừa nhìn qua hai đứa bé cũng đều có chút hoang mang bối rối. Vì lẽ ấy, những lời đồn đại bắt đầu dấy lên khắp công ty, bản gốc có, bản chính sửa cũng có, bản càng chỉnh sửa nhan nhản nơi nơi, nào là hai đứa là con Jin và chị em nào đó của Kazuya, hay như con Kazuya và chị em nào đó của Jin, hay là con của anh chị em Jin và anh chị em Kazuya. Mỗi một suy đoán đưa ra đều bị phủ định, đến rồi cuối cùng không ai biết chân tướng sự thật.

Khi trở về Tokyo đã là một tháng sau đó. Buổi biểu diễn cuối cùng được tổ chức ở Tokyo Dome, trước đó một ngày, Jin được nghỉ.

Kazuya tự mình đi chợ để nấu cơm cho Jin. Về tới nơi, đứng từ xa, Kazuya thấy Jin đang trò chuyện với một người đàn ông lạ mặt, bộ dáng xem chừng rất đáng tin cậy. Đi đến trước mặt, hai người hiển nhiên đã bàn xong chuyện, người nọ chuẩn bị rời đi. Lúc bước qua Kazuya, người đó nhìn anh một chút. Kazuya cũng lịch sự hướng đối phương mỉm cười và cúi đầu chào hỏi. Người đàn ông cũng đáp trả, cái mũi to, đôi môi hơi dày, nhovn miệng cười thật ôn hòa.

“Bạn anh à?” Kazuya thuận miệng hỏi.

Jin cười cười, gật đầu. “Dem đồ tới cho anh ấy mà.” Nói là thế nhưng trên tay Jin lúc bấy giờ trống không. Kazuya cũng chẳng hỏi gì nhiều, chỉ vui vẻ giơ túi to đang cầm trên tay lên. “Hôm nay nấu mì Ý cho anh.” Sau đó, Kazuya liền bước vào nhà bếp.

Jin bỗng nhiên ôm chầm lấy Kazuya từ đằng sau, hồ hởi cao giọng. “Kazuya là số một, Akanishi Jin hạnh phúc nhất trên đời.”

Kazuya bị tính trẻ con của Jin chọc tới bật cười. “Anh lại nghịch gì đây?”

Jin cúi đầu vào cánh cổ trắng nõn của Kazuya, rồi dịu dàng thì thầm. “Thật sự, Kazuya, anh rất hạnh phúc.”

Giọng Jin trầm thấp, cơ hồ nghe không rõ. Ánh mắt Kazuya thế nhưng lại ươn ướt, dường như lời kia đã chạm tới vị trí mềm mỏng nhạy cảm nhất trong tâm. Kazuya để mặc anh ôm mình, mãi một lúc lâu mới thấp giọng lên tiếng, ngữ điệu thấm đượm yêu thương. “Em cũng thế.”

Làn gió buổi chiều tà lả lướt, mang theo hương vị ngọt ngào đến say lòng.

21. Chương 21

Chương có đề cập cảnh nhạy cảm không dành cho các em chưa đủ tuổi :”>

xOx

Tắm rửa xong xuôi, Jin ngồi ở mép giường, giương mắt chờ mong nhìn Kazuya. Kazuya chỉ bật cười khúc khích, “Sao chưa đi ngủ, ngày mai còn show diễn mà.”

Jin kéo tay Kazuya, rồi đặt một vật gì đó lạnh lạnh vào lòng bàn tay anh. “Giúp anh.” Jin hơi ngước mặt, miệng cười đến ngọt ngào.

Kazuya cúi đầu, trong tay anh lúc bấy giờ là một chiếc nhíp kim loại phản chiếu ánh đèn nhàn nhạt. Anh mỉm cười, bắt đầu mân mê đầu ngón tay từ điểm giữa trán tới hai bên đuôi mày của Jin.

Đã nhiều năm như thế, bộ dáng Jin có phần thay đổi khá nhiều, nhưng đường mày vẫn không khác là bao. Kazuya đứng giữa hai chân Jin, cúi thấp mặt, tay nâng cằm người tình.

“Kazuya, lông mày của anh không để ai chạm vào hết nha. Toàn anh tự mình nhổ cả.” Lần nào cũng thế, soi mình trong gương, man theo hình dáng có sẵn, cẩn thận chỉnh nhổ hai hàng lông mày, chỉ vì một hi vọng nhỏ bé. “Anh nghĩ dù Kazuya có quên anh, nhất định vẫn còn nhớ em đã tự mình nhổ lông mày cho anh thế nào, hình dáng là do em tạo, sau này biết đâu nhìn mày mà nhận người quen.”

Ngữ điệu Jin thoải mái pha lẫn nét cười đùa nhưng lại khiến Kazuya bất giác giật mình. Anh thật sự không hiểu chính mình đáng giá được Jin yêu đến thế sao. Nếu một người đã sa vào lưới tình, có lẽ sẽ nhỏ bé như một hạt bụi. Năm năm trôi qua là thế, dù đọc biết bao tin tức hay tạp chí về anh, coi phim của anh, đến khi gặp lại, Kazuya cảm giác mình lại một lần nữa quen biết người đàn ông tên gọi Akanishi Jin này. Phải rồi, người đàn ông, anh trong lòng Kazuya không còn là người thiếu niên mười tám tuổi của nhiều năm trước.

“Kazuya, Kazuya, anh không muốn nhổ lông mày.” Jin mười chín tuổi bĩu môi, ủy khuất tròn mắt nhìn Kazuya. “Mấy đứa nói lông mày của anh nhìn thô quá nên phải nhổ... nhưng đau lắm...”

Kazuya nâng cằm Jin, chăm chú quan sát từng khía cạnh trên gương mặt anh. Jin rất đẹp, nhưng nếu xuất hiện trên sân khấu thì quả thật hai hàng lông mày có chút hơi thô. Ngón tay nhẹ nhàng sờ lấy mày Jin, Kazuya chợt nói. “Jin, hay để em làm cho, không đau anh đâu.”

“Ha?” Jin nhất thời phản ứng không kịp, trong đầu hoàn toàn nghĩ theo một chiều hướng khác. Cậu lắc đầu kịch liệt. “Không được, không được, Kazuya đừng phản công với anh nha.”

Kazuya kinh ngạc nhưn mây, gương mặt trắng nõn thoáng ửng hồng. Ngón tay Jin nín lấy nếp áo của Kazuya, kéo em gần lại mình, rồi cò cọ cái mặt lịu xịu vào ***g ngực người tình, cong môi làm nũng. “Người ta thích cảm giác ở trong Kazuya mà...”

Lời vừa nói ra, cả hai má Kazuya lập tức đỏ lựng. Cậu mím môi, đẩy cái tên đầu óc đen tối mang tiếng là bạn trai mình ra, ngón tay chỉ nhẹ vào giữa trán, miệng trách cứ, “Cái đầu này toàn chứa gì không à, em nói làm là giúp anh nhở lông mày mà, cái ông già đen tối này!!”

“A”. Jin gật đầu, nếu là Kazuya, nhất định sẽ không để mình đau. Nhưng lời khi nãy của em rõ ràng nghe rất dễ bị hiểu lầm. Cơ mà sao Kazuya lại gọi là “ông già đen tối”, người ta là anh đẹp trai, tuổi trẻ nhiệt huyết ngời ngời, sao lại già chứ. Jin ưỡn khuỷu cong môi. “Kazuya, anh thật sự, thật sự thích ăn thịt rùa mà...” Về mặt vô cùng chân thành.

“Anh...” Hai má Kazuya thiếu điều bốc khói. Cậu đẩy Jin ra, xoay người bước đi. “Em mặc kệ anh.”

Jin lập tức giữ lấy cổ tay mảnh khảnh của Kazuya, kéo em mạnh trở vào lòng mình, nhở giọng xoa dịu. “Thôi mà, thôi mà, Kazuya đừng giận, lông mày của anh để em nhở, nha? Nha?”

“Trước giờ em chưa làm thế cho ai bao giờ...” Nói cách khác, anh là vật thí nghiệm.

Jin cười lấy lòng. “Kazuya nhở thành người ngoài hành tinh cũng chả sao.”

Kazuya xì một tiếng rồi bật cười khúc khích. Nếu nhở lông mày mà tới mức nhìn quái dị như thế, chỉ sợ bản thân mình đã là kẻ ngốc. Cậu đùa vai Jin. “Vậy anh đừng lộn xộn.”

Jin không chút chần chờ gì mà gật đầu cái rụp.

Jin ngược mặt, mê mẩn nhìn Kazuya chú tâm, đôi mày thanh mảnh được chỉnh khéo léo của em, bờ môi mềm mọng được mím lại, thoát nhìn vô cùng dịu dàng. Vòng eo Kazuya thon nhỏ, sờ đến rất mềm mại và dễ mê. Buông thông cánh tay, Jin liếm láp đôi môi đã khô ran tự khi nào của mình, ngón tay bắt đầu ngứa ngáy lẫn mò vào bên trong áo, vuốt ve phần hông mẫn cảm cùng làn da mịn màng. Một tiếng rên khẽ liên thốt ra từ đôi môi đang mời gọi của Kazuya. “Jin... đừng phá.” Anh cố cắn răng chịu đựng.

“Kazuya, Kazuya, em còn nhớ lần đầu em nhở lông mày cho anh không...” Bàn tay Jin không hề dừng lại, biểu tình cắn môi của Kazuya lúc bấy giờ khiến anh không khỏi say lòng, dù em mười bảy hay hai mươi sáu tuổi, Jin vẫn đều bị gương mặt ấy làm lúng túng dễ mê. Thời gian như một cuộn phim không phai mờ, khiến Jin không khỏi nhớ hình ảnh hai người thiếu niên kề sát vào nhau giữa căn phòng vọng nắng. Cũng một cảnh tượng như thế, nhưng mờ tối hơn, gợi cảm hơn, dù vẫn ngập tràn ngọt ngào cùng yêu thương.

Thiếu niên Akanishi Jin vòng tay ôm lấy vòng eo Kazuya, cánh mũi tham lam lấy hương thơm từ thân thể em. Jin yêu tha thiết cái dáng vẻ gầy gò của Kazuya, cái nhứ mây trầm tư suy nghĩ, cái mím môi đắm chiêu, cái làn da non mịn mà mơn mớn dưới ánh mặt trời. Tầng thái dương dịu nhẹ choàng ôm Kazuya, thoát nhìn thật thanh khiết, nhưng nó lại khiến thằng Jin nhỏ phía dưới không nhẫn được mà nổi tâm xấu xa. Jin thật sự rất thích làm tình cùng Kazuya, thích ngắm em nhắm nghiền hai mắt, e lệ thẹn thùng nhuộm lấy tầng da, biểu cảm quyến rũ gợi tình đến say lòng, thích những tiếng rên khàn đầy khoái cảm cùng nhịp thở dồn dập theo ***g ngực phập phồng, thích vòng eo vắn vẹo, run rẩy, biết tùy thời cong lên, lấy lòng một cách hững hờ, thích em nắm chặt bàn tay khi đạt tới đỉnh điểm của khoái cảm, ngón chân cong vùi trong nệm chần, gương mặt ngửa về sau để lộ cánh cổ trắng nõn mướt mồ hôi cùng biểu tình mê loạn. Quan trọng hơn cả, cậu thích cái cảm giác rất chân thành cùng thắm đượm yêu thương Kazuya dành cho mình.

Hơi thở có phần hối hả hơn, Jin cúi đầu, khẽ rên một tiếng. “Kazuya...” Thanh âm thoáng pha dục vọng khiến chính mình có chút bối rối.

Không phát hiện đến sự khác thường trong biểu cảm của Jin, Kazuya nhẹ tay hơn, cẩn thận xoa xoa lấy đôi lông mày đang được chỉnh sửa. “Sao thế, đau lắm à?”

“Đau...” Khóe miệng Jin chếch thành một nụ cười thật thản nhiên, ngón tay bắt đầu mân mê vuốt ve lấy lưng Kazuya.

“Lần đầu nên hơi đau.” Kazuya dừng lại, hơi nghiêng đầu. “Để em thổi cho Jin.”

Không thổi thì thôi, một khi Kazuya đã làm, hơi thở ngọt ngào mà ôn nhu vừa phà vào mặt Jin, thằng Jin nhỏ ở dưới cứ thế không nghe lời, mỗi lúc một lớn cao.

“Còn đau không?” Kazuya cười khê.

Jin khê rùng mình một chút. “Còn...”

“Hai~... vậy không còn cách rồi, Jin ráng chịu một chút, sẽ xong ngay thôi.” Kazuya bắt đắc dĩ buông tay.

“Không chịu được...” Bàn tay Jin đang ôm lấy vòng eo Kazuya khê xiết chặt, rồi kéo em tiến gần mình hơn. Mặt chôn ở bụng em, Jin cầm lấy tay Kazuya rồi đặt vào giữa hai chân mình. “Kazuya... em xem... không chịu được nữa rồi.”

Kazuya bị dục vọng nóng rực trương cứng làm giật bắn người. Cậu theo bản năng muốn rút về nhưng lại không thể rút khỏi nắm tay Jin. Kazuya đành giẫy người một chút. “Jin, buông em ra, lông mày còn chưa chỉnh xong mà...”

“Kệ nó đi.” Jin đẩy cao chiếc áo của Kazuya lên, miệng bắt đầu cắn mút phần bụng thẳng mượt mà rắn chắc của Kazuya, hơi thở ấm nóng phà vào da thịt như một luồng điện chạy dọc theo sống lưng Kazuya, khiến cậu không khỏi rùng mình. Thuần thực xoay người, Jin nhẹ nhàng đem Kazuya đặt dưới mình, bàn tay nhanh nhẹn cởi bỏ nút áo Kazuya, rồi môi tìm đến môi, hôn thật sâu.

“Jin... tầm màn...” Rốt cuộc không thể chống cự hơn, mắt Kazuya chậm rãi nhắm lại, đón nhận khoái cảm đang âu yếm lấy mình, bàn tay vô lực buông thõng, chiếc nhip cứ thế rơi xuống sàn nhà, vang lên một tiếng thật nhỏ.

Keng.

Những chiếc hôn bắt đầu kéo xuống ***g ngực ấm áp, Jin hơi ngẩng đầu, gương mặt khô ngô dưới ánh đèn dục vọng không khác gì một ác ma gọi tình. Anh nhếch môi, “Kazuya còn nhớ lần đó anh hôn bên nào trước nhỉ? Trái? Hay phải?” Đầu ngón tay nhẹ lướt qua hai đầu nhũ mẫn cảm, nhàn nhạt sắc hồng, như một sự đùa giỡn trên người.

Hít mạnh một hơi, toàn thân run bắn lên, Kazuya mê mẩn nhìn người đàn ông vẫn chậm rãi vuốt ve anh, hành động thần nhiên đến hững hờ. Kazuya nhẫn không được mà cắn răng rên rỉ, “Jin...” Bờ môi mọng đỏ hé mở, tư thái hấp dẫn đến động lòng, tay vòng ôm cổ Jin, Kazuya kéo anh sát kề mình. “Jin muốn hôn bên nào trước thì cứ hôn, em chỉ cần Jin... yêu em.ngay.lập.tức. đi anh...” Lời đứt quãng vì khoái cảm cùng hơi thở dồn dập, bàn tay lần tìm dục vọng của Jin, vuốt ve một cách khéo léo.

Jin lớn tiếng rên, “Kazuya... đứa yêu tình này...”

Kazuya cười mê mị, điên đảo thần hồn, “Còn không phải vì anh...”

Thần thái quyến rũ lả lướt như câu dẫn lòng người.

Jin ghì chặt lấy người trong lòng, hung hăng tấn công thân thể nhẫn nhụi bằng những nụ hôn kịch liệt mà âu yếm.

Chỉ vì anh mà banh mở chính mình.

Chỉ vì anh mà gào thét trong khoái cảm.

Tất cả chỉ vì anh.

Jin tiến vào bên trong Kazuya. Hai thân thể ngập tràn tuổi trẻ cứ thế đưa đẩy, vằn quật nhau trong điệu khiêu vũ của tình yêu và dục vọng. Hết tiến lại rút, chỉ là những động tác thật đơn giản nhưng khiến cả hai không ngừng run lên trong khoái cảm, mỗi lúc một trầm say. Ánh mặt trời buổi chiều tà gay gắt, hai con người hòa làm một.

Khí lực mỗi lúc một cạn kiệt, tay Kazuya biếng nhác đặt trên vai Jin, ánh mắt nửa nhắm nửa mở, tham lam lấy cái dục vọng khôn nguôi tên gọi Akanishi Jin. “Jin... Jin... Jin...” Như hòa cùng nhịp điệu cuồng dã của Jin, Kazuya chỉ có thể cất lên những từ một âm đứt quãng như thế, bao lời muốn nói đều nhận chìm trong dục tình.

Động tác mỗi lúc một nhanh, khiến cả hai thoáng chốc đã đạt tới cao trào của khoái cảm. Kazuya cắn môi, miệng thốt lên những câu gào thét sung sướng cùng hỗn loạn: nhanh... nhanh nữa anh.... Nhanh một chút...

Cung kính không bằng tuân mệnh, Jin cứ thế đáp ứng người tình nằm dưới của mình, tốc độ cùng sức lực nhanh và mạnh hơn. Khi đỉnh điểm bùng nổ gần kề, Jin nắm lấy tay Kazuya, mười ngón đan xuyên nhau thật chặt. “Cùng nhau, nha em?” Kazuya nhẹ nhàng gật đầu. Cùng nhau, tới thiên đường, xuống địa ngục, tay nắm không buông, môi cười hạnh phúc.

“Jin, em có chuyện muốn nói...” Khi đã trấn định sau đỉnh điểm dục cảm, Kazuya vùi đầu trong lòng Jin, mặt áp vào ngực người tình, bên tai đều đặn nhịp tim trầm ổn của anh. Chìm đắm trong cảm giác yên tâm và an toàn, Kazuya không muốn giấu giếm anh hơn nữa.

“Shhh.” Jin đặt một ngón tay lên môi Kazuya. “Anh biết.”

Biết? Kazuya khẽ rung mình. “Là người hồi chiều à?” Trực giác đồng điệu mách bảo.

“Cậu ta chỉ chứng nhận nghi ngờ của anh thôi.” Jin mỉm cười. Ngay từ đầu chính mình đã nghĩ quen biết mẹ của bọn nhỏ. Bằng không, làm sao cảm giác có chút gì đó quen thuộc ở hai đứa mà không thuộc về Kazuya? “Anh cũng ngạc nhiên thật, ngày xưa em chết anh như thế mà còn thời gian đầu hẹn hò với phụ nữ chứ. Nói đi nói lại...” Jin nhếch mép cười, ghé vào tai Kazuya và thì thầm. “Đàn bà có thể làm em mềm nhũn cả người như vậy à? Đàn bà có thể khiến em phát ra mấy tiếng gọi cảm như thế á? Đàn bà sao có thể khiến em sướng tới run người chứ?”

Kazuya bĩu môi, “Bây bạ, chẳng lẽ trời sinh em để làm tình với đàn ông chắc?”

“Không có.” Jin lập tức đánh mặt. “Trời sinh em để làm tình với anh. Kazuya chỉ thuộc về mình anh.”

Kazuya nhếch mép cười. Điều này... chỉ sợ khó mà phản bác.

Suy nghĩ có chút điên cuồng ấy đến với Jin khi giúp Akihiko tắm. Ngắm nhìn tấm gương phủ hơi nước, cảm giác một nét gì đó vô cùng quen thuộc. Ý niệm lóe lên trong đầu một cách tình cờ và cứ thế ám ảnh anh. Xem xét đến những chuyện ngày xưa, rồi bản chất của từng việc. Suy đi nghĩ lại, chỉ có thể chấp nhận một nguyên nhân như thế. Có lẽ một phần vì cảm giác rất thân thuộc và gần gũi bọn nhỏ, một phần thấy suy đoán của mình dễ tin hơn chuyện Kazuya phản bội, ăn nằm với đàn bà rồi sinh con để cái rất nhiều lần. Với Akanishi Jin mà nói, đây càng là việc đáng ăn mừng.

Koki không chịu tiếp tục điều tra tung tích của Kazuya, không có nghĩa Jin sẽ dừng lại. Nakamaru là một trong những nhóm hợp tác với Koki, tin người này đưa đến cho Jin cũng không có gì mang tính xác thực, nhưng chỉ một câu cũng đủ để khẳng định. Tên kia nói, tung tích của Kazuya có người bảo vệ rất nghiêm ngặt nhưng cam đoan bên người từ trước tới giờ chưa từng có phụ nữ.

“Jin không cảm thấy kỳ quái à?” Kazuya biết người thường sao có thể dễ dàng chấp nhận một chuyện như thế.

“Chuyện đó à? Chẳng phải chứng tỏ sức mạnh vượt bậc của anh sao? Ui da!” Bị Kazuya đá cho một phát, Jin la bai bai. “Em tính giết chồng à???” Rồi không đợi Kazuya nói lời nào, Jin bay ra ôm chầm lấy em, dịu dàng nói. “Ngốc này, ý anh là anh rất, rất hạnh phúc.” Bàn tay sờ vuốt lấy vết thẹo trên bụng Kazuya, rồi cúi đầu hôn em thật sâu. “Còn phải cảm ơn em, Kazuya. Bọn nhỏ là món quà tuyệt vời nhất em tặng cho anh.” Kỳ thật với chuyện ấy, người trải nghiệm nhất định vô cùng kiên cường và dũng cảm. Nếu không phải yêu, có người đàn ông nào chấp nhận chịu khổ như thế vì một người đàn ông khác.

Kazuya lắc đầu, ai dám bảo hai đứa nhỏ ấy không phải món quà đẹp nhất Jin dành cho tặng mình chứ? Ngược đầu lên, Kazuya cướp một nụ hôn thật dài và sâu từ nửa kia của mình. “Cảm ơn Jin đã tìm được em.”

Không để lạc lối trong vận mệnh cuộc đời chính là lẽ vật tuyệt vời nhất của đấng trời cao dành tặng đôi mình.

22. Chương 22

Lần tái ngộ cũng khiến cả hai ngạc nhiên như chính buổi đầu, tựa hồ lịch sử tái diễn trước mắt.

Cuộc phim ký ức được quay chậm, từng khung ảnh chuyển động, tô đậm nét trưởng thành của người thiếu niên.

Vẫn khu vườn hoa nhài xum xuê, vẫn tầng trời xanh quang đãng, Ran từ đâu chạy lại, quần quít bên chân người thanh niên, cái đuôi phe phẩy trong húng khởi, miệng sủa mấy tiếng thật vui vẻ. Youki lặng nhìn cậu ta cúi người, nhấc bổng Ran lên, đón nhận những cái liếm láp nhiệt tình của con cún nhỏ. Tới tận bây giờ chưa hề quên con người này, Ran như vậy mà Jin cũng thế. Chính mình không cách nào ngăn cản. Youki quan sát gương mặt cùng điệu bộ quen thuộc của cậu thanh niên, đối phương xoay ra mỉm cười thật nhẹ nhàng với bà. Trong phút chốc, Youki không biết phản ứng thế nào cho phải, rốt cuộc chỉ đành thở hắt một hơi.

“Chào bác”. Kazuya tiếp nhận ánh nhìn của Youki, nơi khóe mắt bà đã hằn rõ những vết nhăn của thời gian. Dáng bộ hiện tại của Youki còn cô đơn mà còm cõi hơn ngày trước nhiều lần. Đáy lòng anh không khỏi buông thông một tiếng thở dài. “Cháu xin lỗi.” Cuối cùng anh vẫn không giữ được lời hứa.

Youki chăm chú nhìn nét mặt thành khẩn giải thích mà có chút ăn năn của Kazuya mặc dù cậu ta chẳng làm gì sai trái, khóe mắt bất giác ngấn lệ. Thằng bé vẫn thông minh trong sáng như ngày nào, khiến con người ta không khỏi xót xa khi nhìn nó. Nếu ngày xưa thằng bé ích kỷ một chút, có lẽ đã không chia tay Jin nhiều năm như thế. Tiến lên vài bước, ôm Kazuya vào lòng, Youki nhẹ nhàng vuốt lưng người thanh niên nhu thuận. “Trở về là tốt rồi, bác mấy năm nay tìm cháu mãi.”

“Ba, ba, tụi con xong rồi, đi thôi.” Akihiko từ đâu chạy bay lại, tay dắt theo Kazumi, hồ hởi ríu rít với Kazuya. “Sắp tới giờ diễn rồi.”

Youki buông Kazuya ra, lặng nhìn hai đứa bé tay trong tay trước mặt mình, bộ dáng giống hệt Jin thời còn bé, nhưng lại pha lẫn nét gì đó rất Kazuya. Tựa hồ sét đánh ngang tai, Youki sững cả người, trong giây lát không biết phản ứng thế nào. Mãi một lúc, bà run rẩy quay sang với Kazuya, miệng lắp bắp nói không thành lời. “... bọn nhỏ... bọn nhỏ...”

“Bà nội làm sao thế?” Kazumi nhẹ nhàng kéo tay Youki, miệng ngọt ngào cất lên mấy lời đầy lo lắng.

Bà nội... Cả đời Youki không ngờ sẽ có ngày mình nghe được cái xưng hô ấm áp như thế. Nước mắt phút chốc kiềm không được mà lăn dài. Bà ngồi phụp xuống đất, ôm chầm hai đứa trẻ vào lòng mình. Một người phụ nữ cứng rắn kiên cường trên thương trường, không khó khăn nào có thể khuất phục được bà, nhưng nay lại chỉ vì một tiếng gọi hai chữ làm mềm lòng, giữa không gian ngát hương mà khóc thành tiếng.

“Bà nội đừng khóc.” Akihiko vươn cái tay nhỏ bé của mình, gạt đi mấy giọt nước mắt trên mặt Youki. “Ba nói con nít ngoan là không được khóc.” Nói rồi, cậu bé xoay sang nhìn Kazuya như để khẳng định.

Kazuya gật gật đầu với cậu. Sau đó, Akihiko không chút chần chừ mà áp mặt mình vào má Youki, Kazumi cũng học theo anh mình làm vậy. Kazuya đứng một bên, thản nhiên mỉm cười nhìn cảnh tượng trước mắt.

“Kazuya?” Youki ngược gương mặt đầy lệ của mình lên, giọng nói vẫn không giấu được sự run rẩy vì xúc động. “Bọn nhỏ, bọn nhỏ thật là...”

Kazuya nhoén miệng cười, ánh mắt vô cùng dịu dàng, “Của Jin.”

Chúa tôi! Youki hít mạnh một hơi. “Kazuya... bác xin lỗi... thật sự xin lỗi cháu...”

Kazuya lắc đầu, anh làm sao không biết tâm tư của bà, nhưng chuyện này quả thật ai ngờ tới? Cả chính anh còn kinh ngạc khi biết tin. Dù là vậy, anh vẫn lựa chọn bỏ đi vì với tình cảnh của hai người khi ấy, đó là chuyện nên làm.

Không muốn tượng được Kazuya ngày ấy đã trải qua những gì để đối mặt cùng thử thách này, Youki tự thấy chính mình không thể tha thứ. Nếu ngày ấy bà biết chuyện, bất cứ giá nào cũng sẽ không để Kazuya bỏ đi, bất cứ giá nào...

Những bức ảnh bày ra trước mặt, mình ôm cổ Jin, hai đứa thân mật hôn nhau. Hết một tấm rồi lại một tấm, đủ mọi góc độ, thật đến không thể chối cãi. Kazuya ngẩng nhìn Youki đang ngồi đối diện mình, ánh mắt bình thản, không chút gợn sóng. “Bác có lời gì xin cứ nói thẳng.”

“Đây là phóng viên của công ty bác chụp được, cháu hiểu chúng có ý gì không?” Youki đánh mặt, giọng nói không che dấu được sự mệt mỏi. “Hay cháu muốn nói quan hệ của cháu và Jin không phải như vậy?”

“Trước mắt bác thế nào thì sự thật là thế đấy.” Sắc mặt Kazuya không hề suy chuyển, miệng vẫn nhovn một nụ cười nhẹ và thản nhiên.

“Jin là con của bác, bác để nó có tự do của mình. Nó không muốn kế thừa gia nghiệp, tiếp quản công ty, bác đồng ý. Nó muốn tham gia giới nghệ sĩ, bác cũng chấp thuận. Nhưng bác chỉ hi vọng nó có thể làm một người đàn ông bình thường, cưới vợ sinh con, hoàn tất mục đích sống của mình, cháu hiểu không?”

“Cháu hiểu.” Làm sao lại không, ánh mắt Kazuya chuyển dời đến những tấm ảnh trước mặt, ở bên cạnh Jin suốt năm năm nay, đối với cậu đã là một món quà từ trời cao, chẳng lẽ còn muốn tham lam chiếm giữ cả đời này của anh?

“Sự nghiệp của Jin hiện tại đã tới thời khắc quan trọng, bác không thể nhìn nó cứ thế bị hủy hoại, cháu cũng biết, dù là Jin hay tập đoàn Akanishi, đều không chịu được gièm pha nếu chuyện này lộ ra ngoài.” Youki né tránh ánh nhìn của Kazuya, rút từ trong bóp một tấm chi phiếu trắng, đưa đến trước cậu. “Mong cháu hãy rời xa Jin.”

“Vâng.” Kazuya nhẹ nhàng tiếp nhận tấm chi phiếu và bỏ vào túi mình.

“Kazuya!” Youki không khỏi ngạc nhiên, hô lớn một tiếng. Sự tình quả thật tiến triển thuận lợi hơn mong đợi của bà, suôn sẻ đến bất bình thường. Kazuya chấp nhận tờ chi phiếu, thái độ vô cùng hợp tác.

Kazuya cúi đầu, khoe miệng chếch thành một nụ cười thật buồn, chẳng lẽ Youki nghĩ cậu sẽ xé nát tờ chi phiếu rồi quăng vào mặt bà như để chứng minh tình yêu cao cả của mình? Nếu như vậy, bà sẽ nói với Jin làm sao, chẳng phải càng khiến anh thất vọng, hay nói đúng hơn là tuyệt vọng?

“Cảm giác làm người xấu rất kỳ lạ, phải không bác?” Lời Kazuya nói ra khiến Youki không khỏi có chút kinh sợ, thằng bé này xem chừng thông minh hơn bà nghĩ.

“Bác không biết cháu muốn nói gì.” Youki vẫn bảo trì bình tĩnh, mặc vào bộ giáp bình thường trong những cuộc đấu của mình.

Kazuya chỉ cười, ý vị hiểu rõ. Ở cùng Jin suốt năm năm, Jin ra mắt cũng được bốn năm trời, hai bọn họ chưa từng kiêng dè trước đám đông, làm sao có thể may mắn đến mức suốt bốn năm mà chỉ bị chụp ảnh có một lần duy nhất? Mãi tận giờ mới bị phanh phui, chẳng phải rất kỳ lạ sao? Quan hệ của cậu và Jin, Youki không thể nào đến tận hôm nay mới biết. Và nếu không chấp nhận, chuyện hai đứa sẽ không suôn sẻ suốt mấy năm trời. Từ ngày đầu gặp gỡ, Youki đã đối xử với cậu rất tốt, sao có nửa phần giả dối? Có lẽ chuyện lần này không khỏi liên quan tới Yokoyama. Kazuya nhớ Jin từng nói, đứng đầu hai vùng Kantou và Kansai là hai tập đoàn Akanishi và Yokoyama luôn đối địch nhau. Nghĩ tới hai hôm trước, Yokoyama thẳng thừng tuyên bố trên báo chí sẽ thu mua gia nghiệp Akanishi, Kazuya bắt giác thấu hiểu được phần nào sự tình.

Không cách nào không thích đứa bé này, lòng Youki ray rứt không thôi nhưng chỉ còn biết lựa chọn tổn thương cậu ta. Dù cậu bé mỉm cười, bà biết, cậu đã ít nhiều hiểu được nguyên nhân sự tình. Không phải cố tình phá bình, chỉ là giúp đỡ thành toàn lẫn nhau. Thật xin lỗi, Kazuya, Jin, không thể tiếp tục bảo vệ hai đứa được nữa.

Lần đầu nhìn đến hình của Jin và Kazuya là khi Jin chỉ vừa được ra mắt, đang trên đà nổi tiếng. Vài năm sau đó, mỗi lúc càng có nhiều hình được bày ra trên bàn làm việc của Youki, đôi lúc là từ phóng viên của mình, cũng có từ phía khác. Youki vẫn luôn dựa dẫm vào thế lực của nhà Akanishi để đè nén những tin tức ấy không bị phanh phui. Bà cũng không hiểu vì sao chính mình có thể thản nhiên chấp nhận mối quan hệ của hai đứa như thế, có lẽ vì nhìn đến hình ảnh trong tay, bà thấy được loại tình cảm đã lâu rồi không được chiêm ngưỡng, loại tình cảm cả nhân loại trân quý — yêu. Biểu tình trên gương mặt con mình trong từng

tấm ảnh vô cùng quen thuộc với bà, bởi nó không khác gì ba của Jin trong những ngày bà và ông còn say đắm trong men tình.

Nhưng hiện tại, chuyện đã thay đổi.

Akanishi và Yokoyama đối đầu nhau, không phải đơn giản chỉ là cạnh tranh trên thương trường, còn có một nguyên nhân sâu xa hơn. Năm ấy, cả Yokoyama và Akanishi cùng theo đuổi Youki, mà người Youki chọn nghiêm nhiên là Akanishi. Khi ba của Jin vừa qua đời, Yokoyama từng tỏ ý muốn giúp đỡ bà chống lại những thế lực bên ngoài, điều kiện tiên quyết là bà phải sát nhập tập đoàn Akanishi và Yokoyama. Thời khắc ấy, Youki không chút đắn đo mà cự tuyệt đề nghị đó, một mình đứng ra chống đỡ cả gia nghiệp nhà chồng. Nhiều năm qua đi, ở giới truyền thông, cả hai công ty vẫn bất phân thắng bại. Nhưng Yokoyama không hề từ bỏ ý định buông tha tập đoàn Akanishi, và rốt cuộc không thể kiềm chế tự chủ hơn nữa. Dừng tương lai của Jin để áp chế Youki chính là điểm yếu mà Yokoyama nhắm đánh.

Youki biết mình không thể mạo hiểm. Bà không thể bỏ Jin, cũng chẳng thể buông lời tập đoàn Akanishi. Ảnh chụp đến tay lần này, đánh đổi bằng toàn bộ thị trường của Akanishi tại Kansai; và Yokoyama đã nói, nếu còn lần sau, cái giá phải trả là quyền khống chế cổ phần của tập đoàn Akanishi, hoặc Youki gia nhập nhà Yokoyama. Bà không ngại hi sinh chính mình, nhưng làm sao bà không biết những thủ đoạn của giới thương trường. Vô luận thế nào, bà đều không thể bảo vệ cơ nghiệp một đời của chồng mình nếu không từ bỏ Jin. Nhưng thân là một người mẹ, sao có thể buông lời con mình?

Rốt cuộc, ai nấy đều có ích kỷ của riêng mình, người phải hi sinh chỉ có thể là Kazuya. Youki đã nghĩ, chỉ cần cậu ta tạm thời rời đi một thời gian, để chuyện êm thấm hơn.

“Cháu sẽ đến một chỗ Jin không tìm thấy.” Kazuya đứng dậy. Trước khi rời đi, cậu cầm mấy bức ảnh được bày dàn trên mặt bàn. “Cháu mang mấy cái này đi được không?”

Youki mệt mỏi gật đầu. Trơ mắt nhìn hai đứa trẻ phải chia tay nhau chỉ vì ích kỷ của người lớn, bà không khỏi xót xa cùng cảm giác bất lực.

Kazuya cẩn thận thu gom những tấm ảnh, rồi lễ phép cúi người chào Youki. “Cảm ơn bác.” Một lời cảm ơn nhưng càng chứa đựng bao ý vị không thốt thành câu.

Ra khỏi tòa nhà truyền thông Akanishi, Kazuya thần thờ bước từng bước. Một câu nói bỏ đi thật thản nhiên nhưng làm sao có thể hành động dễ dàng như thế? Người tên gọi Akanishi Jin từ sớm đã tiến vào cuộc đời cậu, thành máu, thành thịt của cậu, sao có thể nói một lời rồi cứ thế chia ly. Ánh nắng giữa trưa gay gắt, khiến Kazuya choáng váng không thôi. Thân thể cậu dạo gần đây không tốt, Jin vẫn nói rảnh rồi sẽ dẫn cậu đi khám bác sĩ nhưng công việc bận bịu, cả hai vẫn chưa có thời giờ đến bệnh viện. Sau này xem ra không còn cơ hội nữa.

Cảnh vật xung quanh bỗng hóa mờ ảo, những tiếng ồn ào khó chịu từ đám đông bỗng vấy lấy Kazuya, khiến cậu càng nhúc nhúc đầu đinh óc. Loáng thoáng bên tai tiếng la quen thuộc của Ueda. “Junno, đỡ cậu ta.” Rồi như có ai đó dịu lấy cậu, cả người được tựa vào một ***g ngực rộng mà ấm áp, hơi thở dịu hòa khiến con người ta không khỏi yên lòng, Kazuya chậm rãi nhắm hai mắt, chìm vào bóng tối vô tận.

Mơ màng tỉnh giấc, văng vẳng bên tai là tiếng nói chuyện, ai đó còn hốt hoảng thốt lên: sao lại có chuyện đó!! Hình như là tiếng của Ueda. Sau đó, một giọng nói dịu dàng ôn hòa vang lên, đối đáp với Ueda. Tiếng nói trầm thấp, có phần mơ hồ. Kazuya khẽ nhúm mày, cố gắng đóng tai lắng nghe nhưng chỉ nhận được những tiếng ong ong. Cậu lại chìm vào giấc ngủ lần thứ hai.

Khi tỉnh lại, đập vào mắt Kazuya là gương mặt thân thuộc của Ueda, bên cạnh còn là một thanh niên cao gầy, trên môi thản nhiên một nụ cười. Kazuya hơi chuyển động người, trước khi rời đi, cậu muốn trở về gặp Jin một lần cuối. Ueda đề lại vai cậu, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc. “Kazuya, nghe tôi nói này, cậu phải bình tĩnh.”

Bình tĩnh? Nhớ tới cảnh mình té xỉu giữa đường, Kazuya bắt giác chột dạ, phải chăng chính mình mắc phải căn bệnh nan y nào? Nếu vậy, cậu càng quyết tâm phải rời xa Jin. “Cậu nói đi.”

Ueda chỉ vào người đang đứng bên cạnh. “Đây là bạn của tôi, Taguchi Junnosuke.” Rồi cậu ta dừng một chút. “Bác sĩ khoa phụ sản.”

“Xin chào.” Kazuya vươn tay bắt lấy bàn tay ấm áp, vẫn không hiểu nghề nghiệp của người này liên quan gì tới cậu.

“Tôi gọi cậu là Kazuya được không?” Taguchi cười lịch sự.

Kazuya gật đầu.

“Ok, Kauya, cậu nghe tôi nói, cậu có thai.”

“Hả?” Kazuya nhin không được mà đưa ngón tay ngoáy tai mình, trò đùa này thật sự không thú vị chút nào. “Hôm nay đâu phải ngày Cá Tháng Tư.” Sắc mặt chợt đanh lại, hôm nay cậu quả thực không có tâm tình đùa giỡn với ai cả.

“Là thật, Kazuya.” Ueda nghiêm mặt, điệu bộ không chút cười đùa. “Không phải giỡn.”

“Tôi là nam.” Kazuya cắn môi. Hôm nay xảy ra bao nhiêu chuyện khiến cậu đã vô cùng hỗn loạn. Hai người này rốt cuộc muốn trêu người cậu sao?

“Tôi biết.” Nụ cười trên môi Taguchi không hề suy chuyển. “Gần đây cậu có hay cảm giác...”

Kazuya lặng nhìn đôi môi đang liên tục chuyển động của Taguchi, cảm thấy chúng không khác gì bọng ong vò vẽ đang vằn vù trong đầu mình, vô cùng khó chịu. Nhưng một một từ thốt lên đều là triệu chứng cậu trải nghiệm. Có chuyện vô lý thế sao?

“Tại sao?” Kazuya cau mày.

Taguchi lại tiếp tục một tràng những thuật ngữ y học, càng khiến Kazuya thêm ngẩn người. Rốt cuộc, Taguchi kết lại bằng một nụ cười và xoa đầu cậu. “Kazuya, nghe tôi này, cậu hãy xem nó là một phép màu, một món quà trời cao dành riêng cho cậu.”

Món quà? Kazuya đưa tay xoa lấy bụng mình, chỗ này thật sự đang chứa một đứa bé sao? Là của mình và Jin. Vừa nghĩ đến đây, lòng bất giác nôn nao, ánh mắt càng trở nên nhu thuận.

“Để tôi gọi Jin...” Ueda cầm di động lên.

“Đừng!!! Ueda, đừng nói cho Jin biết.” Kazuya vội vàng ngăn cản. Youki nói đúng, cả Jin và tập đoàn Akanishi sẽ không chịu được lời gièm pha như thế. Hiện tại bỏ đi là phương án tốt nhất cho tất cả.

“Kazuya, đừng nói cậu muốn...” Ueda để điện thoại xuống. Cậu biết Kazuya chỉ còn nửa năm nữa là tốt nghiệp đại học, nếu giữ lại đứa nhỏ, tất nhiên phải từ bỏ chuyện học hành một thời gian.

“Tôi muốn.” Kazuya cắt lời Ueda. “Ueda, giúp tôi, tôi muốn rời khỏi Nhật Bản.”

Ueda lập tức hiểu được ý tứ của Kazuya. “Cậu xác định?”

Kazuya gật đầu thật mạnh.

“Được rồi.” Ueda cảm giác sự tình mỗi lúc một thú vị. May mắn là cậu và Junno vô tình bắt gặp Kazuya, nếu không, chẳng biết còn thêm chuyện long trời lở đất nào. Có lẽ đây là sứ mạng mà cậu phải thực hiện. Ueda nhếch mép cười. “Junno có một bệnh viện ở Thụy Sĩ. Cậu đi theo cậu ta, bảo đảm sẽ được chăm sóc kỹ càng, bí mật của cậu cũng được giữ kỹ. Sinh xong đứa bé rồi, cậu muốn đi đâu thì đi, thậm chí không nói với chúng tôi cũng được.”

“Cảm ơn cậu.” Kazuya đút tay vào túi quần, bất giác chạm tới tờ chi phiếu trắng kia. Cậu đành cười khỏ, rốt cuộc vẫn phải nhờ tới nó.

“Khi nào cậu muốn xuất phát?”

“Càng nhanh càng tốt.”

“Vậy sáng mai tôi và Junno đợi cậu ở sân bay.”

“Kazuya, cháu chịu khổ nhiều rồi.” Youki đứng lên, nắm lấy tay Kazuya.

Kazuya lắc đầu. “Tờ chi phiếu của bác giúp cháu nhiều lắm.” Sau khi sinh bọn nhỏ ở Thụy Sĩ, anh đã đến Ý tiếp tục chuyện học hành của mình, nếu không có số tiền kia, Kazuya khó mà tự mình làm nên hết thảy. “Cháu sống tốt lắm.” Taguchi vẫn luôn giữ vững lời hứa, không hé nửa lời với bất kỳ ai khác.

“Nhưng...” Youki còn muốn nói điều gì, đều bị Kazuya dịu dàng ngăn cản. “Cùng đi đi bác... tới show diễn của Jin.”

23. Chương 23

Tokyo Dome. Show diễn cuối cùng mở màn.

Những người cần xuất hiện đều đã có mặt, thậm chí còn mang theo mấy vị khách chưa từng nghĩ sẽ đến. Thí dụ như cô gái được gọi Neko bên cạnh Koki, mái tóc dài tha thướt, nụ cười tươi như hoa, chính xác là cô hoa khôi bị lộ thời năm xưa, thật không ngờ, rốt cuộc kẻ chiếm được lòng mỹ nhân lại là Koki. Kazuya bất giác cảm thấy cảnh tượng trước mắt thật giống với hình ảnh đại đoàn viên kết thúc một bộ phim truyền hình dài tập, nhà nhà vui vẻ, người người hạnh phúc.

Show diễn đến hồi kết cục, chỉ còn lại phần encore, giữa sân khấu rộng lớn duy độc một chiếc ghế cùng tầng bụi mịn mờ dưới ánh đèn. Jin mặc chiếc áo sơ-mi cùng quần jeans thật đơn giản, ngồi lên ghế, ngực ôm chiếc ghi-ta mộc. Cả hội trường im ắng không tiếng động, dường như chỉ nghe được hơi thở dịu nhẹ, không biết vì sao ai nấy đều cảm giác tầng không khí có chút kỳ lạ. Lòng Kazuya nôn nao không thôi, từ sâu thẳm cơ hồ dự cảm điều gì đó. Ánh mắt dán chặt vào người trên sân khấu, miên man suy nghĩ. Giai điệu quen thuộc từ rất lâu về trước rót cuộc vang lên.

“When I fall in love,

It will be forever

Or I’ll never fall in love...”

Đôi mắt nhẹ nhàng cùng ôn nhu của Jin chỉ chăm chú ở Kazuya, không chút hoa lệ, không gì hoành tráng, chỉ một ca khúc giản dị cùng hết thảy cảm tình của một đời người, lời thổ lộ đầu tiên và cũng là cuối cùng.

Không biết thanh âm bắt nguồn từ góc nào nhưng dần dà nó lan tỏa khắp cả hội trường.

“When I give my heart,

It will be completely

Or I’ll never give my heart...”

Âm thanh phụ xướng nhẹ nhàng tấu vang, một cảm xúc khó diễn thành lời bao trùm lòng người hâm mộ, giai điệu của họ và Jin, như một lần cuối, như lời tạm biệt người dấu yêu.

Ca khúc kết thúc, một khoảnh im lặng choàng ôm hết thảy, không tiếng vỗ tay, không lời hoan hô, không gào thét inh ỏi, cũng không ai bỏ đi, mọi người tựa hồ đợi chờ dù chính họ cũng không biết đang chờ đợi điều gì.

Jin đứng dậy, cúi gập người thật sâu để chào, ánh mắt hơi ngấn lệ. “Cảm ơn sự ủng hộ và yêu thương của mọi người dành cho Jin bấy lâu nay. Hôm nay là ngày cuối của chuyến lưu diễn và cũng sẽ là buổi biểu diễn cuối cùng trong đời nghệ sĩ của Jin. Từ nay về sau, Akanishi Jin xin rút khỏi giới nghệ sĩ, trở thành một người bình thường, sống cuộc đời đơn giản. Mong mọi người sẽ tha lỗi cho quyết định đột ngột này nhưng Jin muốn ở bên cạnh người mình yêu, Jin đã khiến người ta đợi nhiều năm như thế nên hi vọng có thể dùng quãng thời gian còn lại trong cuộc đời này để khiến người ấy thật hạnh phúc. Jin không thể tuyên bố danh tính người yêu ở đây, cũng không thể đưa người ấy ra mắt mọi người. Mặc dù trong lòng rất muốn nhưng Jin biết người ấy không nghĩ như thế. Jin tôn trọng ý nguyện của người ấy. Nếu được, Jin hi vọng sẽ được mọi người chúc phúc.”

Một không gian tĩnh lặng bao trùm cả hội trường. Bảo vệ khẩn trương quan sát từng khu vực, vào vị trí sẵn sàng để ngăn chặn bất cứ rắc rối nổi loạn nào.

Rốt cuộc anh vẫn quyết định như thế. Kazuya nhắm mắt, bản thân biết không thể lấy thân phận gì ở cạnh anh, thế nên đã lựa chọn bỏ đi. Kazuya rất hiểu Jin, và cũng chính vì vậy, anh càng kiềm lòng, dặn chính mình không thể quay lại bên cạnh người này. Chỉ cần mình trở về, Jin nhất định công khai quan hệ của hai người, mà sự nghiệp của Jin hiển nhiên sẽ chịu ít nhiều ảnh hưởng. Nếu vậy, chẳng phải những gì Kazuya làm trước đây đều như gió thoảng mây trôi? Jin không muốn anh bị ủy khuất, chính anh sao có thể làm vướng bận Jin, có lẽ đây là nguyên tắc mà cả hai người mãi mãi không suy chuyển. Có lẽ Ueda đúng, sống ở hiện tại chỉ nên quan tâm hiện tại. Dù Jin quyết định thế nào, anh đều ủng hộ. Kazuya đứng lên, vô luận chuyện gì xảy ra, anh vẫn luôn ở cạnh Jin. Ánh mắt của Kazuya và Jin chạm vào nhau, liền đọc được tâm tư cùng lòng kiên quyết của đối phương.

Mọi người bất chợt đứng dậy, mỗi lúc một nhiều. Chớp mắt, cả Tokyo Dome ngập tràn trong tiếng vỗ tay.

xOx

Ba tháng sau, Florence.

Toàn bộ công việc của Jin được chuyển về hậu trường. Ueda nói với Kazuya, từ ngày chấp nhận sự thật Kazuya đã bỏ đi, Jin vẫn luôn chuẩn bị sẽ có ngày như vậy. Nghe ra cảm giác có chút mâu thuẫn, một mặt cố gắng đạt đến đỉnh cao danh vọng, mặt khác lại chuẩn bị đường nghỉ hưu của mình. Cũng không thể chối cãi chính mình đã thua cuộc trước người đàn ông này, một khi anh đã quyết, không ai có thể suy chuyển.

Cuộc sống lúc bấy giờ chỉ có thể dùng một từ “ngọt” để miêu tả. Nhưng nội chiến vẫn liên tục xảy ra trong gia đình, mà hai bên chiến tuyến không ai khác ngoại trừ Akihiko và Jin. Cả hai người giành Kazuya từ trên bàn cơm cho tới giường ngủ. Chỉ khi hai đứa nhỏ đi nhà trẻ, cả nhà mới có chút an bình. Nhưng những lúc như vậy, hết phân nửa thời gian Kazuya phải làm việc.

Lần đầu Akihiko lấy cớ sợ ngủ một mình để chui vào giữa Jin và Kazuya, Jin chỉ hậm hực một chút. Nhưng chuyện cứ xảy ra đêm này tới đêm khác, rốt cuộc anh nhẫn nhịn không được nữa. Hung hăng ẵm bổng Akihiko trả về phòng, rồi Jin trở lại ôm chặt lấy Kazuya, hờn dỗi nói, “Mau tìm bạn trai cho thằng bé, cứ để thế này là không được.”

Kazuya nhin không được mà bật cười thành tiếng. “Anh nói gì vậy, phải tìm bạn gái chứ.”

Jin chúi đầu vào hõm vai Kazuya, cười thật xấu xa. “Anh vẫn thấy bạn trai được hơn.”

Kazuya không đẩy anh ra được, nên đành buông tay chịu trói, để mặc anh ôm mình, lắc đầu cười thầm, người này lớn già đầu mà suy nghĩ trẻ con thế kia.

Một lời nói băng quơ thế nhưng lại thành sự thật.

Ba tháng sau, Akihiko từ nhà trẻ về, gương mặt rầu rĩ đến không nói thành lời. Cả Kazuya và Jin đều ngạc nhiên vô cùng, thằng bé hiếu động này cũng có lúc im lặng buồn bực sao.

Jin ngoắc gọi Kazumi lại. “Kazumi, nói Daddy nghe, anh con làm sao vậy?” Thằng ranh con không thèm nháo một trận đòi Kazuya với mình, trời nhất định sắp có bão.

Kazumi dựa mình vào lòng Jin, vỗ bèm bẹp mấy ngón tay múp múp lên hai má Daddy. “Anh hai bị người ta chọc.”

“Kazumi!! Không được nói!!!” Akihiko hung hăng trừng liếc em mình.

“Gi? Ai dám khi dễ con Daddy???? Ngày mai Daddy đi dạy nó một bài học!!!” Không chút chần chừ, Jin lập tức bênh vực Akihiko, bản năng của một ông bố cứ thế bùng phát. Ngược lại, Kazuya để ý đến miệng nhoeo cười của Kazumi.

“Chọc thế nào?” Kazuya liếc một cái dài về phía Jin rồi tiếp tục hỏi han.

Nụ cười trên môi Kazumi càng rạng rỡ, không doái hoài đến ánh nhìn đầy cảnh cáo của anh mình, cô bé khoái chí tường thuật hết thấy mọi chuyện. “Hôm nay có một bạn nam được chuyển tới, cũng là người Nhật, có mẹ làm ngoại giao. Bạn ấy vừa thấy anh hai đã bay lại ôm, rồi lú lú gọi người đẹp nhỏ, người đẹp nhỏ.”

Anh hai không giỡn ra được nên bị bạn ấy hôn mấy cái.” Kazumi vừa nói vừa cười khanh khách. “Hôn ở đây này.” Kazumi chỉ chỉ môi mình.

Cả Jin và Kazuya liếc nhìn nhau, tưởng tượng đến ranh con nhà mình lại bị một đứa bé khác chòng ghẹo, nhin không được mà bật cười thành tiếng. “Con nhà ai mà tài giỏi thế?” Jin cười ngặt ngẽo, rốt cuộc có người trị được thằng nhóc này, vậy tức là từ rày về sau chính mình thoát được khổ ải, cứ thế mà độc chiếm Kazuya. Jin tự nghĩ, nên mở tiệc ăn mừng là vừa.

“Kiritani Shuji.” Gương mặt Akihiko không chút biến sắc, miệng thốt lên hai từ như thế.

“Ha?” Jin nhướn mày.

“Tên của bạn kia.” Kazumi hớn hở giải thích.

“Akihiko nhất định sẽ trả thù!!!!” Cậu bé giơ nắm đấm lên trời, điệu bộ vô cùng quyết tâm.

“Chính xác! Phải hôn lại, con của Daddy không thể bị người ta đè!” Jin gật gù xoa đầu Akihiko, ra vẻ ủng hộ.

“Ph...” Kazuya đang uống trà đều phun hết cả, thiếu chút nữa bị nghẹn chết. Anh vỗ ngực ho khù khụ. “Jin, anh nói gì đấy, đừng dạy hư bọn nhỏ.”

Jin nhún vai, “anh dạy hư hồi nào? Đây là chân lý, phải không Akihiko?”

Thằng bé đã sớm bị tẩy não gặt đầu cái rụp. Lúc này đến phiên Kazuya bắt lực nhìn trời, giao bọn nhỏ cho Jin dạy bảo quả nhiên rất nguy hiểm.

Sự thật chứng minh, thằng bé xảo quyệt hơn cả Akihiko thật sự tồn tại. Mỗi buổi sáng, Akihiko ý chí bừng bừng đi học, quyết tâm trả thù, đến chiều thì lại ủ rũ quay về. Nghe Kazumi tường thuật tình hình, cậu nhóc tên gọi Kiritani quả nhiên đem Akihiko ăn gọn. Chuyện cứ thế tiếp diễn suốt một tháng trời, nhưng Akihiko lại đâm hứng chí muốn đi học, đến nhà trẻ nghiêm nhiên trở thành việc cậu nhóc mong ngóng mỗi tối. Đến rồi một ngày, Akihiko mất đồ ngẫu về nhà. Theo lời của tình báo Kazumi thì vì mẹ Kiritani Shuji chuyển công tác nên cậu nhóc kia lại chuyển trường.

Kế hoạch phản công của Aki-chan nhà mình cứ vậy mà lụi tàn.

xOx

Mười một năm sau, Nhật Bản.

Akihiko nhìn người thiếu niên xinh đẹp tâm và miệng không đồng nhất, nghĩ một đằng nói một nẻo, lòng tự nhủ người tính không bằng trời tính, ai ngờ được về Nhật học cấp ba, cư nhiên lại trùng phùng cái tên Kiritani Shuji hay sàm sỡ mình rồi cứ thế cúp đuôi biến mất ngày xưa. Lần này nhất định tính sổ cả vốn lẫn lãi. Vừa nghĩ tới đó, Akihiko đã nhoẻn miệng cười thật xấu xa.

“Kiritani Shuji.” Akihiko đứng gọi tên đối phương giữa một hành lang không ai.

Shuji xoay người, liền nhìn đến một thiếu niên xa lạ mà khôì ngờ.

Akihiko vừa nhìn đến nụ cười lịch sự mà giả tạo của Shuji, ánh mắt liền hóa lạnh. Tên này quên mình! Dám quên mình à!!!!!! Ý nghĩa vừa dấy lên trong đầu đã khiến Akihiko thiếu điều nổi điên. Tên sàm sỡ, tên sỏ Khanh, tên lừa gạt!

Akihiko cười lạnh, cậu không biết vì sao Shuji không còn là đứa bé ngọt ngào bướng bỉnh của ngày trước, nhưng cậu tuyệt không tha thứ chuyện đã nhiều năm như vậy mà chỉ có chính mình vương vấn quá khứ. Bị quên lãng là không thể. Từ rày về sau, hết thấy trí nhớ của người này đều phải có mình, ngay cả mấy cái hôn bị cướp cũng phải đòi lại, hơn nữa số lượng phải gấp bội!

Akihiko tiến tới trước Shuji. Đối phương chưa kịp phản ứng, cậu lợi dụng chiều cao của mình mà nép sát thân thể Shuji vào tường, rồi cúi đầu, đặt một nụ hôn lên bờ môi mỏng hồng gợi cảm, hung hăng ép Shuji phải mở miệng rồi cứ thế tiến vào, đầu lưỡi vẫn vũ nhau một lúc thật lâu. “Đây mới là hôn, biết không?” Khẽ rời môi Shuji, Akihiko cười nhẹ. Bờ môi tươi mát ngọt ngào của người này là vị kẹo mà Akihiko thích nhất.

Shuji thở dốc, ngón tay mảnh khảnh thẩn thờ sờ lấy đôi môi mới bị hung hăng chà đạp của mình, mê man nhìn người thiếu niên có chút quen thuộc đang cười thật xấu xa. Đối phương còn tuyên bố lấy lòng với cậu, “Shuji, trò chơi chỉ mới bắt đầu!”

Shuji cúi đầu, đầu óc thoáng chốc lâm vào biển cảm xúc khó diễn đạt thành lời.

Kazumi đứng trước cửa trường, mãi không thấy anh mình đi ra, sốt ruột nhìn đồng hồ. Đã hơn nửa tiếng rồi... cô bé không chút kiên nhẫn mà đá văng viên đá nhỏ dưới chân mình.

“Xin lỗi, bạn là Akanishi Kazumi?” Một giọng nam thật dễ nghe chợt vang lên.

Kazumi ngẩng đầu, liền nhìn đến một thiếu niên đang dắt chiếc xe đạp bên mình. Cô gật đầu.

“Anh của bạn bảo tớ nói với bạn, cậu ta gặp lại bạn cũ nên bạn cứ về trước.” Người thiếu niên dán chặt ánh mắt ở Kazumi.

“Bạn cũ?” Kazumi nhú mày, hai đứa ở Nhật làm gì quen biết ai.

“Kiritani Shuji.”

“A.” Cái tên này làm sao Kazumi có thể quên. Thế nên cô bé chỉ thản nhiên nở một nụ cười.

Người thiếu niên xem chừng bị môi cười ấy hấp hồn cả, gương mặt thoáng ửng hồng. “Tớ... tớ tên Kitagawa Sho, có thể đưa bạn về không?”

Liếc nhìn chỗ ngồi phía sau xe đạp, rồi lại đảo mắt đến bộ dạng then thùng lúng túng của đối phương, Kazumi chếch miệng cười thật dịu dàng, gật gật đầu.

Ánh chiều tà nhuộm vàng cả khuôn viên trường, ai biết rồi câu chuyện sẽ tiếp diễn thế nào.

— Mi Tiêm. Kết Thúc. —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mi-tiem-chan-may>